

Đối Thủ Của Đại Ca

Contents

Đối Thủ Của Đại Ca	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	55
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	66
36. Chương 36	68
37. Chương 37	70
38. Chương 38	71
39. Chương 39	73
40. Chương 40 : Kết Thúc	74

Đối Thủ Của Đại Ca

Giới thiệu

Vào một ngày nắng đẹp nàng đã đến thế giới này, nàng là một tiểu công chúa vô cùng dễ thương ra c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-thu-cua-dai-ca>

1. Chương 1

Bệnh viện phụ sản H

Oeoeoeoe...

- “Chúc mừng anh, anh chị đã có một tiểu công chúa rất dễ thương” – tiếng cô y tá vang lên trên tay bế một bé gái sơ sinh ra khỏi phòng sinh đi tới chỗ người đàn ông đang chờ đợi.

Một người đàn ông đẹp trai mặc bộ vest vô cùng sang trọng chạy đến giọng đầy lo lắng hỏi - “ Vợ tôi có sao không cô y tá ?”

- “ Chị nhà rất khỏe, hiện đang tỉnh dưỡng trong phòng hồi sức, một lát nữa anh có thể vào thăm”

- “Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn cô y tá” – một nụ cười thật tươi hiện lên trên khuôn mặt của người đàn ông trẻ vừa được làm cha, khuôn mặt vốn đã điển trai nay lại thêm phần hạnh phúc làm nó trở nên cuốn hút hơn.

- “Không có gì, đây là nhiệm vụ của chúng tôi” – cô y tá đáp lại, rồi xin phép tiếp tục công việc của mình.

Trong phòng, người mẹ trẻ đang nằm trên chiếc giường trắng tinh, trên mặt đượm vẻ mệt mỏi sau khi sinh nhưng không làm mất đi vẻ đẹp kiều sa vốn có của bà.

- “Em khỏe chứ?” – giọng nói tràn ngập sự quan tâm và yêu thương.

- “Em khỏe, con đâu rồi anh?”

- “ Con đang được các y tá chăm sóc ở phòng bên, em yên tâm con rất khỏe và dễ thương như anh vậy, hi hi”.

- “Anh chỉ giải đùa thôi, nó giống em mới dễ thương, giống anh xấu như vậy về sau ai dám lấy nó”- nụ cười hạnh phúc nở trên môi người mẹ.

- “ Anh xấu vậy sao trước kia em còn lấy?”- người chồng làm ra vẻ giận dỗi.

- “ Tại trước kia anh theo đuổi em đó chứ”- Vành môi quyến rũ của chị cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ.

“ Hi hi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đặt tên cho con đi, em định đặt cho con tên là gì?” – đôi mắt sáng long lanh của anh chăm chú nhìn vào người vợ yêu thương với vẻ chờ đợi.

Nằm trên giường, người thiếu phụ đưa mắt ra ngoài cửa sổ quan sát những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống qua những tán cây to ngoài khuôn viên bệnh viện. Hôm nay ánh nắng mặt trời có vẻ đẹp hơn, ấm áp hơn ngày thường thì phải.

- “ Con mình sinh vào ngày nắng đẹp, lại là con gái, em thấy gọi là Dương, Hàn Dương được không anh?”

- “ Hàn Dương? Rất hay,anh đồng ý, cảm ơn em đã sinh cho anh một đứa con dễ thương” – một nụ hôn được phủ xuống vàng trần thanh tú của người vợ trẻ.

Đó là câu chuyện ra đời của Hàn Dương, một tiểu thư nhà giàu, vô cùng xinh đẹp nhưng luôn có đủ trò làm ọi người phải cười hoặc khóc sau này.

16 năm sau...

Biệt thự nhà họ Hàn

-“Baaa”- giọng nói đầy vẻ nũng nịu vang lên. Một cô gái xinh đẹp đứng đằng sau ôm lấy tấm lưng rộng của một người đàn ông chừng 43 tuổi đang đứng ngắm vườn hoa do mình chăm sóc.

Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt có phần già đi do thời gian nhưng không mất đi vẻ quyến rũ của ông – “ Sao thế Tiểu Dương? Lại vừa gây chuyện bên ngoài về nên muốn nịnh ba để không bị phạt phải không?”

-“ Không có! Tại sao lúc nào ba cũng nghĩ con gây chuyện vậy?” – cô gái phụng phịu nói sau đó khuôn mặt nghiêm chỉnh trở lại – “ Con có chuyện muốn nói với ba, con mong ba đồng ý”.

Thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của con gái ông cũng không đùa nữa – “ chuyện gì mà nghiêm trọng vậy? con nói ba nghe, nếu được thì ba đồng ý”

-“ Thật hả ba, chuyện của con là tuần sau con bắt đầu vào lớp 10 rồi, sức học của con tốt nên đã có một số trường gửi giấy đề nghị con nhập học, nhưng mà con không muốn vào một trong số những trường đó, con muốn cải trang thành một cô gái bình thường, học trong một ngôi trường bình thường, được không ba?”

Ánh mắt đầy vẻ chờ của Hàn Dương đang quan sát thái độ của ba.

Nhìn thấy ánh mắt đó của con gái và thấy chuyện này không có gì quá đáng nên ông chậm rãi nói – “ Được! Ba đồng ý”

-“ Hoan hô ba, con yêu ba nhất trên đời” – nói xong Hàn Dương kiễng chân lên thơm vào má người ba đáng kính một cái rồi chạy tung tăng lên phòng của mình.

Do mẹ Hàn Dương mất khi cô mới năm tuổi nên nàng được ba dành trọn tình yêu thương của người cha, đồng thời cố gắng bù đắp những gì mà nàng không được nhận từ người mẹ.

Nhìn theo cái bóng của con gái, Hàn Phong – cha của Hàn Dương, đồng thời là chủ tịch tập đoàn xây dựng Hàn thị lớn nhất nhì châu Á không khỏi bật cười “ lớn thế này rồi mà vẫn như trẻ con” – ông thâm nghĩ.

Ngày khai giảng năm học mới đã đến.

Tại một căn phòng nhỏ xinh và vô cùng dễ thương đang có một cô bé ngồi trước gương làm á tóc dài óng ả, đen mượt vốn có của mình thành tóc hai bím. Đôi mắt đen trong với hai hàng mi dài, cong vút có sức hút với những ai nhìn thẳng vào đó cũng bị che đi bởi một cái kính to tròn và nặng, nhìn vào tưởng chừng chiếc mũi cao và thẳng bên dưới như bị chiếc kính kia đè bẹp.

-“ Xong” – Hàn Dương nhìn vào hình ảnh của mình trong gương và cười rất tươi.

Trong gương là một cô gái có hình dáng hoàn toàn xa lạ với đại tiểu thư họ Hàn ngày thường. Cô gái có mái tóc hai bím, tóc mai che hết vầng trán thông minh, cái kính to bè kia cũng che hết gần nửa khuôn mặt kiêu diễm của cô, chỉ có làn da trắng hồng là không bị cô che lấp đi. Nói tóm lại, đây là một cô gái nhìn rất ngộ, không thấy gì là xinh đẹp cả, tất cả ẩn tượng khi nhìn vào cô gái này là “ một con mọt sách”.

Hàn Dương vô cùng đắc ý với hình tượng này của mình nên liền với tay lấy chiếc cặp sách và xuống nhà ăn cơm. Xuống được nửa đường cô đã thấy cha mình mặc một bộ vest sang trọng màu đen ngồi ở bàn ăn tay cầm tờ báo chờ cô.

-“ Ba, con chúc ba ngày mới tốt lành” – Hàn Dương vừa cười vừa nói câu chúc hàng ngày của cô dành cho ba.

Hàn Phong đặt tờ báo sang một bên, ngửa mặt lên nhìn cô con gái cưng “ Trời ơi, con gái xinh đẹp của ba sao lại thành thế kia?” – ông giật mình nói.

-“ Con cải trang mà ba, con không thích những ánh mắt nhòm ngó của mấy tên con trai”

Hàn Dương ngồi xuống bàn ăn và nói “ Ba à, con đã 16 tuổi rồi, con đã lớn rồi, con muốn tìm một bạn trai yêu con mà không quan tâm tới con xấu hay đẹp, con giàu hay nghèo, nên con mới cải trang như thế này và học ở ngôi trường bình thường chứ không phải trường quý tộc như những năm trước”

-“ Tiểu Dương à, không phải Hoàng Thiên là bạn trai của con rồi sao? Ba tưởng hai đứa yêu nhau cơ mà?”

2. Chương 2

-“ Không! Con chỉ xem Thiên là bạn thanh mai trúc mã thôi, không phải người yêu” – Hàn Dương vội vàng giải thích.

-“ Được rồi, con ăn cơm rồi còn đi học, lát ba chờ đi”

-“ Ba à, con sẽ tự đi xe buýt, con đang giả dạng con nhà nghèo mà lại đi xe hơi đến trường thì coi sao được”

-“ Ừ, con nói phải, ba đã đồng ý để con làm chuyện con muốn thì con cũng phải cố gắng học hành, không được lơ là việc học vì bất cứ chuyện gì nghe không?”- ông Phong nghiêm giọng nhắc nhở.

-“ Vâng, con sẽ không phụ sự mong mỏi của ba”.

Hàn Dương ngồi ăn qua loa, rồi cấp sách chào ba và chạy như bay ra cửa hướng về phía trạm xe buýt mà đi. Vừa đi vừa nghĩ không biết hôm nay tới trường mới sẽ ra sao? Cảm giác hồi hộp và chờ đợi dâng lên trong lòng của Hàn Dương. Đang mãi mê suy nghĩ nên Hàn Dương không nghe thấy tiếng còi xe hơi vang lên bên cạnh mình, mãi sau này mới nhận ra đó là xe của Hoàng Thiên.

-“ Tiểu Thiên, cậu đến đây làm gì?”- Tiểu Dương ngạc nhiên hỏi.

Ngồi phía sau chiếc xe BMW màu đen sang trọng là một chàng trai tuấn tú, khuôn mặt toát lên một vẻ đẹp khiến các cô gái tình nguyện trao trái tim cho hắn.

-“ Tôi đưa cậu đi học, mà sao Dương Dương lại ăn mặc thế này? Nếu không phải thấy cậu chạy từ trong nhà ra thì tôi cũng không nhận ra đây là Dương Dương của tôi đâu” – tên con trai vừa nhìn bộ dạng của Hàn Dương vừa nhận xét “ thật là xấu quá đi”.

-“ Kệ tôi, mà này, ai là Dương Dương của cậu hả? tôi là của cậu bao giờ? Vả lại tôi đâu có học cùng trường cậu đâu mà tới đón tôi làm gì? Đi đường của cậu đi!”- Hàn Dương trợn tròn mắt lên đầy vẻ đe dọa.

Hoàng Thiên thấy vậy liền bật cười –“ Bây giờ không phải thì sau này phải”- hắn nháy mắt một cái rồi tiếp tục- “ đúng không nào?”.

“ Tôi cho cậu ba giây để phóng xe đi, nếu không tôi sẽ lôi cậu ra và cho cậu một trận để các cô gái của cậu không còn nhận ra đây là công tử của tập đoàn Thiên Trường nổi tiếng nữa.”- Hàn Dương bực tức nói.

- “ Được rồi, tôi đi, tôi gặp lại nha” – Hoàng Thiên nói rồi ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

Sở dĩ nó bắt Hoàng Thiên đi được là bởi vì hắn đã không ít lần bị Hàn Dương đánh. Từ nhỏ do là con một của ông chủ tập đoàn lớn, ba của nó sợ có người bắt cóc uy hiếp nên đã cho nó đi học đủ thứ võ phòng thân. Không biết có phải do tư chất thông minh hay là đam mê mà môn võ nào nó cũng được coi là cao thủ, vì vậy nó không bắt nạt ai thì thôi, chứ không ai bắt nạt được nó.

Chiếc xe buýt dừng lại tại cổng trường mới của nàng- Trường Trung Học Tây Du. Ngôi trường không có gì nổi bật so với các trường nàng từng biết, học sinh ở đây không phân biệt giàu nghèo đều có thể vào học, nên nàng hy vọng ở đây mình có thể tìm thêm nhiều bạn tốt mà không phải gặp mấy cô tiểu thư ông ọ đánh đá. Mặc dù nàng là một tiểu thư có thể nói là danh giá nhất nước nhưng nàng không hề giống mấy cô

tiểu thư kia, nàng thẳng thắn, chúa ghét chuyện bất bình, vì vậy khi còn học ở trường quý tộc nàng không được lòng các cô bạn khác lắm. Mặc dù những người đó không dám nói trước mặt nàng, nhưng nàng thừa biết mấy người đó không ưa gì nàng.

“ Hey! Bắt đầu một cuộc sống mới thôi!”- Hàn Dương tự nhủ với bản thân

Đang vui vẻ đi vào cổng trường thì đột nhiên có tiếng xe mô tô lao tới với tốc độ chóng mặt có vẻ muốn đâm thẳng vào Hàn Dương. Nàng liền quay đầu lại, hốt hoảng né sang một bên.

-Ketttt.

Tiếng xe phanh lại inh tai đứng ngay sát nàng. Hàn Dương nãy giờ hốt hoảng, tim đập thình thịch cuối cùng cũng định thần lại, chiếu những tia cảm giận vào tên con trai đang ngồi trên chiếc xe mô tô đất tiền kia và thầm nghĩ “ mới ngày đầu nhập học mà sao mình gặp toàn chuyện xui xẻo vậy nè”.

-“ Tên kia, đi đứng không có mắt hả? đây là cổng trường chứ không phải đường đua mà đi xe như vậy. Lúc nãy đâm vào tôi thì tính sao?”

-“ Thì bệnh viện có thêm một bệnh nhân, thu được thêm tiền viện phí chứ sao!”- hắn vừa nói thì bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra. Bên trong chiếc mũ bảo hiểm đó là một khuôn mặt đẹp như thiên sứ, tiếc là lại có lòng dạ của một tên ác ma.

Nhìn dáng vẻ cao ráo và đẹp trai của hắn Hàn Dương không khỏi tiếc nuối- “ ông trời đã trao nhầm vẻ đẹp cho hắn rồi, thật tiếc, thật tiếc”. Ngay sau đó nàng nhớ tới câu nói của hắn, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía chiếc xe. Nàng nảy lên một ý nghĩ.

- Rầm! chiếc xe mô tô đời mới lãnh nguyên một chưởng của nàng, đổ xuống nền đường một cách không thương tiếc và đã hư hỏng nặng. “ haha, để xem mi làm gì được ta”- nàng nghĩ.

Hành động của nàng đã thu hút rất nhiều con mắt tò mò, những ánh mắt tò mò đó bây giờ đều nhất loạt chuyển thành ánh mắt kinh ngạc, nhưng vẫn chăm chú quan sát diễn biến của cuộc đấu tay đôi.

Hắn thấy hành động của nàng làm với chiếc xe mà hắn yêu quý nhất thời ngạc nhiên, sau đó là tức giận.

-“ Tiểu nha đầu kia, mi muốn chết rồi phải không? Mi có biết mi vừa làm gì với ai không? Đã xấu lại còn ghê gớm”- lửa giận bùng bùng bốc lên trong hắn. Hắn phải dạy cho con nhóc này một trận vì tội dám biến cục cưng của hắn thành đồ phế thải.

-“ Bỏ tiểu thư đây không cần biết mi là ai, ta vừa biến chiếc xe yêu quý của mi thành đồ bỏ đi đó, mi tính làm gì ta”- Hàn Dương chiếu cái nhìn khiêu khích về phía hắn.

Thật không may cho Hàn Dương, hắn là một kẻ không kiêng nể con gái, vì vậy sau khi nghe nàng nói, hắn liền vung tay định đánh nàng. Nhưng nàng là ai chứ? Nàng là Hàn Dương, vì thế đâu dễ bị người ta ăn hiếp. ngay sau khi thấy hắn có ý định đánh nàng, nàng đã nhanh chân đá cho hắn một cước ngay tại hạ bộ làm cho hắn khụy xuống, nằm vật vã đau đớn. Lúc này tất cả mọi người đều hoảng sợ, vì hành động của nàng đã động đến đại ca của trường, hắn nổi tiếng là lạnh lùng và đáng sợ. Nhưng hắn lại cực kì thông minh và đẹp trai nên con gái trong trường đều chết lặng trước hắn, chưa có ai dám làm vậy với hắn.

Những người con gái thì nhìn nàng với ánh mắt hình viên đạn còn những tên con trai thì vừa sợ vừa âm thầm vui mừng vì cuối cùng đối thủ của đại ca đã xuất hiện.

Cảm thấy tình hình không ổn, Hàn Dương liền phi thẳng vào trong trường, tìm tới phòng học lớp 10A của nàng và tìm một chỗ an phận.

Nàng không hề biết rằng kể từ giây phút nàng gặp hắn thì số phận của nàng đã thay đổi, những năm tháng bình yên dần biến mất, thay vào đó là những ngày phiền phức với tên con trai kia.

Trong khi nàng đã ngồi trong lớp thì ở ngoài cổng trường vẫn đang xôn xao.

Lý Tử Kỳ cố gắng đứng dậy, đi vào trong lớp với khuôn mặt đờ đờ sát khí mà không quan tâm tới chiếc xe đang nằm giữa cổng trường.

3. Chương 3

Cánh cửa lớp 11A chịu một cú đá bật mở ra một cách không thương tiếc, cả lớp đang ồn ào bàn tán sau một kì nghỉ hè không gặp nhau bỗng nhiên im lặng. Tất cả mọi người không ai bảo ai đều nhìn về phía cửa lớp và gặp con người mặt đầy sát khí đi về chỗ ngồi cuối lớp. Mới ngày đầu tiên của năm học mới mà đã phải chịu cảnh tượng đáng sợ này, thật là đau tim.

-“ Ê, có chuyện gì mà mặt dữ dằn vậy? nói cho tụi này nghe đi”- một bàn tay đặt lên vai hắn. Đó là Triệu Phong, là thằng bạn thân của Tử Kỳ. Bên cạnh hắn còn có mấy người bạn nữa đang vây quanh chờ câu trả lời của hắn.

-“ Tôi cổng trường gặp phải chó dại, bị cắn một miếng không biết có phải tiêm phòng không đây”- hắn nén giận trả lời

-“ chó dại? Nói rõ đi rồi cùng nhau giải quyết”- Triệu Phong nhíu mày hỏi lại

Hắn quan sát vẻ mặt của mấy người rồi kể lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong Triệu Phong không nín cười được liền ôm bụng cười. Tiếng cười của hắn làm Tử Kỳ vừa thẹn vừa giận liền quát “ Có im đi không?”

Thấy hắn đang cực kì không vui nên Triệu Phong cũng cố gắng không cười nữa -“ Thật không ngờ đại ca của trường Tây Du, vừa đẹp trai, giàu có vừa lạnh lùng lại bị một đứa con gái chân yếu tay mềm hạ gục, lại còn bị hạ gục ngay tại cổng trường nữa, thật là mất mặt”- hắn giả bộ thở dài một tiếng. Mấy người kia cũng không dám ho he một câu vì biết rằng bây giờ mà đụng vào hắn thì chỉ có chết mà thôi.

-“ Con nhỏ đó mà chân yếu tay mềm cái gì? Nó là nữ quỷ thì có, tởm thê sẽ không để nó được yên đâu”- hắn bực mình nói -“ Triệu Phong, bảo đàn em đi tìm con nhỏ đó về đây cho tởm, cho dù phải bới tung cái trường này lên cũng phải tìm cho ra”.

-“ Được rồi được rồi, bây giờ học đã thừa công tử, vào lớp rồi kìa” -“ Triệu Phong nói xong liền đi về chỗ ngồi cạnh hắn.

Buổi học của hắn trôi qua một cách nặng nề và u ám.

Còn Hàn Dương thì ngược lại, nàng đã làm quen được một người bạn, cô bạn tên là Thái Y có khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, nhìn tổng quan có thể nói là xinh đẹp, mặc dù không phải nổi bật. Có điều Hàn Dương không ngờ là ở trường học bình thường như thế này cũng có hiện tượng bài xích những người quê mùa, xấu xí. Nàng là một ví dụ, ngay khi giới thiệu với lớp, mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt chán nản, chỉ có Thái Y là vui vẻ muốn làm bạn với nàng.

“ Thôi kệ, có bạn rồi, không sao. Sau này ta sẽ tìm thêm rồi từ từ sẽ có nhiều bạn”- Hàn Dương lạc quan suy nghĩ.

Đã tới giờ ăn trưa. Hàn Dương cùng Thái Y đi đến khu căn-tin dành cho học sinh khối 10. “Mặc dù đây là trường rất bình thường nhưng xem ra khu ăn uống không đến nỗi tồi tàn” -Nàng âm thầm nhận xét.

Hai người nhanh chóng đi mua đồ ăn và tìm một cái bàn trống để ngồi vừa ăn uống vừa nói chuyện.

-“ Hàn Dương này, nói ính biết hoàn cảnh của cậu đi” – Thái Y lên tiếng.

Hàn Dương thấy Thái Y hiền lành nên đã nói rõ hoàn cảnh thật sự của mình cho Thái Y nghe.

-“Cái gì?”- cô nàng đứng dậy hét toáng lên làm cả khu căn-tin quay lại nhìn hai người.

-“Suyt! cậu định làm cho cả trường biết hay sao vậy? tui đã nói là giữ bí mật cơ mà.”- Hàn Dương kéo tay Thái Y ngồi xuống.

-“ Hoàn cảnh của cậu như vậy tại sao lại chui vào cái trường này để học? Thật là không biết hưởng thụ mà.”

-“ Tôi có lý do riêng, bây giờ chưa thể nói hết cho cậu nghe, nhưng sau này tôi sẽ nói”- nàng thở dài một tiếng rồi tiếp tục ăn, để mặc Thái Y với trăm ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu.

Tại khu căn-tin của khối 11, bầu không khí ở đây hoàn toàn khác biệt với khu căn-tin khối 10. Một bầu không khí u ám, nặng nề đang bao trùm mà nguyên nhân ở không đâu xa do một chiếc bàn có 2 người con

trau tuần tú ngồi. Một người đang nhiệt tình ăn hết phần ăn của mình, một người đang đeo trên mặt một vẻ mặt ác quỷ làm cho toàn học sinh ở đây không dám thở mạnh vì sợ làm ảnh hưởng tới hắn.

Triệu Phong thấy vậy liền ho lên một tiếng-“ Tử Kỳ, cậu đang làm cho bầu không khí trở nên khó chịu đó, ăn cơm đi rồi đến lúc tan học chúng ta sẽ đứng ở cổng trường chờ, thế nào cũng bắt được con nhóc đó mà. Bây giờ thì hãy ăn cơm để lấy sức đấu tranh với con nhóc đó chứ?”

Vừa dứt lời thì Triệu Phong thấy hắn nhìn mình với vẻ hòa hoãn hơn và đã ăn cơm.

Buổi học tiếp theo cũng trôi qua êm đềm.

-Reng reng reng! Tiếng chuông báo hiệu kết thúc ngày học đầu tiên đã vang lên. Tất cả học sinh vui vẻ cất sách ra về. Hàn Dương và Thái Y cũng vậy.

Hàn Dương không hề biết rằng ở ngoài cổng trường có một tên ác ma đang chờ nàng để “tóm” và xử lý nàng nên vẫn vui vẻ vừa đi vừa trò chuyện với Thái Y.

-“ Tử Kỳ, quan sát kĩ nhé, tớ không biết “em yêu” của cậu như thế nào đâu. Tìm kĩ để tớ nhìn xem nàng là ai mà có bản lĩnh như vậy, haha”

Câu nói vừa dứt thì Triệu Phong đã lĩnh trọn một đấm của Tử Kỳ- ai là “em yêu” hả? cậu muốn chết rồi phải không?”

-“ Trời ơi, Triệu Phong tôi còn chưa có người yêu thì làm gì muốn chết, đùa tí thôi mà đã bị đánh rồi. Này, Tử Kỳ cậu tôi là bạn hay là bao cát trút giận vậy?”- anh chàng giận dỗi hỏi.

Tử Kỳ vẫn đang quan sát dòng người đi ra, đột nhiên ánh mắt của hắn lóe lên một luồng sát khí chiếu thẳng về phía hai cô gái đang đi đến. Triệu Phong thấy hắn có vẻ khác thường nên cũng nhìn theo.

-“ Là cô gái bốn mắt kia phải không?”- Phong hớn hỏ nói.

-“ Ừ! Là cô ta”

“ hihili, lần này có kịch hay để xem miễn phí rồi”-Triệu Phong thầm nghĩ.

Hàn Dương đang đi và vì mãi nói chuyện đã không nhìn về phía trước nên đâm đầu vào ai đó –“ Á, sao mà xui xẻo vậy nè, ai mà đứng giữa đường đi lối lại vậy?” – vừa nói nó vừa ngược mắt lên nhìn thì nhìn thấy một khuôn mặt quen quen đang nhìn mình với ánh mắt phần nộ nên nàng cũng cảm thấy giật mình hoảng sợ một chút.

Hắn nhìn nàng và lạnh lùng cười mà như không cười sau đó nắm tay nàng kéo đi tới chiếc xe mô tô mà hắn vừa gọi cho quần gia mang tới mặc cho nàng giãy dụa cũng không buông trước sự chứng kiến của rất nhiều học sinh ra về.

-“ Ê ê, anh làm gì đó hả? giữa cổng trường mà nắm tay tôi kéo tôi đi đâu? Buông ra ngay, buông ra”- nàng giận dữ hét lên.

-“Im miệng, đi theo tôi không thì đừng trách”

-“ Tôi không có nghĩa vụ phải đi theo anh, có bỏ tay tôi ra không?”

-“Không”- hắn trả lời rồi tiếp tục kéo nàng về phía chiếc xe của hắn.

-“Áaaaa”- hắn vừa ôm chân vừa kêu. Đây là lần thứ hai trong ngày hắn bị nàng đá. Lần này nàng đã đá vào ống chân của hắn rồi cũng bỏ chạy ra đường bắt một chiếc taxi chạy thẳng về nhà.

4. Chương 4

-“ Hù, tên đó có vẻ thật dã man, mình chưa từng thấy ai dữ dằn như hắn cả, tốt nhất nên tránh để không gặp mặt hắn” – Hàn Dương ngồi trong xe vừa nghĩ vừa đưa tay lên vuốt ngực vì đã thoát nạn. Cuộc sống từ nhỏ đến giờ của Hàn Dương chưa từng gặp phải con người lý lợm, đáng ghét như hắn.

Nàng luôn được cha của mình tạo ột môi trường sống tốt nhất, chưa từng gặp tình huống như thế này nên trong nội tâm của nàng cũng không biết phải đối diện như thế nào với tình huống này.

Một tên con trai đứng ở cách đó không xa và quan sát những gì vừa xảy ra đã ôm bụng cười ngặt nghẽo sau đó nhấc chân tiến về phía chàng trai đang ôm chân đau và giơ tay ra đỡ hắn đứng dậy.

– “Không sao chứ? Có cần tôi chở về không?”- hắn cố nén cười và hỏi.

Đáp lại sự quan tâm đó là một ánh mắt muốn giết người. Nhưng Triệu Phong hoàn toàn giả lơ tiếp tục nói- “tớ thấy “em yêu” của cậu thật là bản lĩnh, tớ thấy có hứng thú với cô bé rồi đó”.

– “Không trị được con nhỏ đánh đá đó Lý Tử Kỳ tớ sẽ không làm người!”- Ngọn lửa giận bùng bùng bốc lên trên người hắn. Với Tử Kỳ, Hàn Dương là đứa con gái đầu tiên dám đánh hắn, nên hắn cảm thấy tức giận, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn Tử Kỳ lại có một ngọn lửa ấm áp nhen nhóm mà hắn không nhận ra.

– “Haizz, đừng nói trước, theo tình hình hiện tại thì tớ thấy cậu không làm gì được nhỏ đâu”

Tử Kỳ quắc mắt nhìn Triệu Phong – “cậu là bạn tớ hay là bạn của con nhỏ đáng ghét kia hả?”

– “Tất nhiên là bạn của Lý Tử Kỳ cậu rồi. Nhưng mà tớ thấy con nhỏ đó rất hợp với cậu đó.”- Triệu Phong làm ra vẻ suy nghĩ.

– “Hợp với tớ? Có nhầm không vậy? Tử Kỳ tớ đẹp trai như vậy mà lại đi hợp với con nhỏ xấu xí đó sao?”

– “Tớ thấy con nhỏ đó không đơn giản vậy đâu, Tử Kỳ à, cậu tin vào con mắt nhìn người của tớ đi, đảm bảo không sai đâu”

– “Tin vào con mắt của cậu thì được gì? Mau nghĩ cách xử lý con nhỏ đó cho tớ đi”

– “Tớ đứng ở ngoài thôi, cậu tự giải quyết đi, vậy nhé, tớ về trước đây”- Triệu Phong nói xong rồi quay người bước đi bỏ lại Tử Kỳ đang giận dữ.

Triệu Phong cảm thấy cuộc sống của Tử Kỳ từ giờ sẽ thay đổi nhưng chưa thể biết được sự thay đổi đó là tốt hay xấu đối với hắn, chàng chỉ mong rằng sự xuất hiện của Hàn Dương sẽ xóa nhòa vết thương lòng của Tử Kỳ bởi Tử Kỳ đã chịu nhiều tổn thương trong mối tình đầu, dư chấn của mối tình đầu bây giờ vẫn còn ảnh hưởng đến hắn.

– “Chết tiệt”-Tử Kỳ nắm chặt một câu rồi ngồi lên xe phóng ra ngoài đường với tốc độ kinh hồn.

Chiếc xe dừng lại ở một biệt thự sang trọng và đắt tiền.

– “Thiếu gia đã về, thưa thiếu gia, ông bà chủ đang chờ cậu trong nhà” – tiếng ông quản gia vang lên.

Hắn không nói gì, lặng lẽ tiến vào phòng khách.

Trong phòng khách có một cặp vợ chồng trung niên đang ngồi trên ghế chờ đợi cậu con trai trở về.

– “Tử Kỳ! con ngồi xuống đây, ba mẹ có chuyện muốn nói với con”- người phụ nữ cất tiếng nói, giọng nói đầy vẻ quan tâm và yêu thương.

Tử Kỳ ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế đối diện – “ba mẹ có chuyện gì ạ”

Người đàn ông lên tiếng- “ba mẹ muốn con chuyển tới học viện Thần Hoa để học. Với khả năng của con thì con có thể học ở nơi tốt hơn nhiều so với ngôi trường hiện tại. Con cần có môi trường học tốt hơn để sau này kế thừa công ty của ba”

– “Con không đồng ý. Thưa ba, con muốn học tại ngôi trường hiện tại. Ở đây con có bạn bè, thầy cô quen thuộc, con không muốn xa họ”

– “Tới trường mới con cũng có thể có bạn mà”- mẹ Tử Kỳ khuyên bảo.

– “Con không muốn học tại ngôi trường chỉ có các công tử, tiểu thư con nhà giàu học. Con muốn học tại ngôi trường bình dân hiện tại. Thưa ba mẹ, con xin phép”- Tử Kỳ nói xong liền đứng dậy về phòng của mình. Để mặc ba mẹ ngồi trong phòng khách.

Nguyên nhân hẳn không chịu chuyển về học viện Thần Hoa là bởi vì ở đó có một người con gái hẳn từng yêu tha thiết nhưng sau đó cô ta đã bỏ hẳn mà yêu một người khác làm cho hẳn bị tổn thương về mặt tinh thần nghiêm trọng. Từ đó hẳn không yêu và tin tưởng bất cứ cô gái nào nữa.

Ném cặp sách sang một bên, cả thân người to cao của hẳn đổ xuống chiếc giường. Hẳn nhìn lên trần nhà miên man suy nghĩ. Nhắm mắt lại, quá khứ về mối tình đầu hiện lên.

-“ Tử Kỳ à, chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa nhé. Nếu không có cậu mình sẽ không thể sống được đâu. Còn cậu thì thế nào? Không có mình cậu có sống được không?”- Thu Mai hướng ánh mắt yêu thương nũng nịu hỏi Tử Kỳ.

Tử Kỳ đáp lại bằng cái nhìn âu yếm -“ Không có cậu cuộc sống của mình sẽ như sống trong địa ngục”

Thu Mai vui sướng vòng tay lên cổ Tử Kỳ, trao cho Tử Kỳ nụ hôn dạt dào tình cảm.

Tử Kỳ giật mình mở mắt, tại sao hôm nay những kí ức đó lại hiện lên? Đã lâu lắm rồi Tử Kỳ không nhớ lại đoạn kí ức đẹp mà đau thương đó. Một năm nay hẳn đã cố gắng quên đi, vậy mà vì con nhỏ bốn mắt kia mà hẳn nhớ lại.

Hình ảnh của con nhỏ đáng ghét hiện lên làm hẳn tức giận -“ mình làm sao vậy? sao tự nhiên nghĩ về con nhỏ chanh chua đó?”. Hẳn vỗ mặt mấy cái rồi vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh. Nhìn vào trong gương là một chàng trai 17 tuổi, gương mặt tuấn tú, mũi thẳng, đặc biệt là đôi mắt đen sâu thẳm ẩn dưới hai hàng lông mi dài mỗi khi người ta nhìn vào cũng không biết chủ nhân của nó đang nghĩ gì. Gương mặt này đã làm điên đảo bao tâm hồn của các cô gái, các cô gái tình nguyện chết vì nó. Nhưng chưa ai có thể hiểu được những suy nghĩ bên trong của hẳn.

Một nụ cười lạnh lùng hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú.

Tại nhà của Hàn Dương.

-Reng... reng...reng... tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng của phòng khách.

-“Alô, đây là biệt thự nhà họ Hàn”- bà quản gia cất tiếng nói -“ À, cậu Hoàng Thiên à, vâng cậu chờ một chút”.

Bà quản gia cầm ống nghe vào gọi-“ thưa tiểu thư, cậu Hoàng Thiên gọi điện tới, cậu ấy muốn gặp cô”

-“ Vâng, bà bảo cậu ấy chờ con một chút”

Hàn Dương vội vàng phi từ trên lầu xuống và nghe điện thoại-“ Tiểu Thiên à, có chuyện gì thế?”.

Hoàng Thiên ở đầu dây bên kia lặng lẽ thở dài -“Không phải sáng nay mình nói tối chúng ta gặp nhau rồi sao?”

-“ Có chuyện gì mà phải gặp nhau? Tổ không rảnh đâu”- Hàn Dương nhăn nhó trả lời.

-“ Tổ vừa tìm được một nơi hay lắm, đi chơi không?”

5. Chương 5

-“ Nơi nào?”

-“Đi rồi sẽ biết, nhanh lên nhé, 30 phút sau xuống cổng nhà nhé. Tổ chờ”- Hoàng Thiên nói xong cúp máy ngay, không cho Hàn Dương cơ hội từ chối.

Hàn Dương đặt máy xuống, đi lên lầu chuẩn bị. Cô mở cửa tủ quần áo ra, tìm một chiếc váy liền thân màu xanh lục, chiếc váy rất dễ thương khi Hàn Dương mặc vào thì càng làm nổi bật làn da trắng hồng của nàng.

Hai nhà họ Hoàng và họ Hàn có quan hệ rất tốt cả về trên đời sống lẫn trên thương trường, vì vậy nàng và Hoàng Thiên luôn được coi là những người bạn thanh mai trúc mã.

Hàn Dương biết Hoàng Thiên có tình cảm với mình, nhưng nàng chỉ coi Hoàng Thiên là bạn thân, nên đã rất nhiều lần nói cho Hoàng Thiên biết suy nghĩ của mình nhưng Hoàng Thiên vẫn không quan tâm tới lời nói của Hàn Dương mà tiếp tục đối xử với nàng trên mức tình bạn.

Đang chuẩn bị thì Hàn Dương nghe thấy tiếng còi xe của Hoàng Thiên liền vội vàng với lấy chiếc túi xách hiệu LV và chạy xuống lầu.

-“ Bà Vương, con ra ngoài chơi một lát, ba con có về thì bà nói con đi với Tiểu Thiên nhé”- nói xong nàng đi ra khỏi cửa, tiến về chiếc xe thể thao không mui của Tiểu Thiên.

-“ Lên xe đi”- Hoàng Thiên gọi.

Hàn Dương mở cửa xe ngồi vào.

-“ Chúng ta đi đâu vậy?”

-“ Một quán bar dành cho học sinh sinh viên trên đường X”- Hoàng Thiên vui vẻ nói-“ Nghe nói quán này mới mở và rất được học sinh ưa thích, chúng ta đi thử xem sao, được không?”

-“ Đi”

Đường phố Đài Bắc lúc này thật nhộn nhịp, xe cộ chen nhau trên làn đường chật hẹp làm ách tắc giao thông. Lẽ ra xe của Hàn Dương chỉ cần đi mất 20 phút là có thể tới nơi thì bây giờ phải mất 40 phút.

Chiếc xe dừng lại trước một quán bar có tên là Angle, nhìn từ bên ngoài thì trông giống các quán Bar khác dành cho học sinh, nhưng khi đi vào thì lại hoàn toàn khác. Không gian lãng mạn, thơ mộng hòa cùng điệu nhạc nhẹ nhàng êm ái làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Mặc dù Hàn Dương nghịch ngợm, nhưng không thể phủ nhận đây đúng là quán bar hợp với nàng, nàng rất thích những nơi thơ mộng như vậy.

-“Woaa, được đó, làm sao mà cậu tìm được nơi này vậy Tiểu Thiên?”- Hàn Dương vui vẻ hỏi hân.

-“ Bí mật, Dương Dương thích là được rồi, hi hi”- Hoàng Thiên cười và nói -“ nào, vào trong đi” – Hoàng Thiên nắm tay Hàn Dương đi vào.

Hàn Dương tung tăng đi vào, bỗng nhiên nó khựng lại “ kia có phải tên ác ma trường mình không vậy?”- nó thầm quan sát và hỏi.

Thấy Hàn Dương tự nhiên không đi nữa Hoàng Thiên liền hỏi-“ Sao vậy?”

-“Không có gì, ta đi thôi”- Hàn Dương lấy lại vẻ tự tin bước vào một góc mà hân không để ý. Lặng lẽ quan sát hân, bởi vì nàng biết bây giờ nàng hoàn toàn khác cô gái đã đánh hân hai lần. Mặc dù nàng đã biết hân rất đẹp trai, nhưng không thể ngờ rằng khi hân mặc thường phục lại còn đẹp trai gấp bội làm nàng bất giác ngẩn ngơ.

Một cánh tay đưa lên trước mắt Hàn Dương.

-“ Ê, nhìn ai vậy?” – Hoàng Thiên thắc mắc và quay qua nhìn theo hướng Hàn Dương nhìn thì thấy một chàng trai chạc tuổi hai người có khuôn mặt vô cùng tuấn tú. Bất giác cảm thấy bực mình –“ Có một mỹ nam đang ngồi trước mắt cậu nè, nhìn bên kia làm gì?”

Hàn Dương lấy lại tinh thần –“ Cái gì? Cậu mà là mỹ nam à? Mỹ nữ thì có, haha”

-“ Mình là Hoàng Thiên là người kế thừa duy nhất của tập đoàn Thiên Trường nổi tiếng đó nhé, đừng có ức hiếp người quá đáng.”- Hoàng Thiên giả bộ giận dỗi.

Không thể phủ nhận Hoàng Thiên rất đẹp trai, nhưng vẻ đẹp trai của Hoàng Thiên có phần giống con gái, vì vậy chàng luôn bị Hàn Dương trêu chọc gọi là “mỹ nữ”.

-“ Được rồi, không trêu cậu nữa, mà này, sao hôm nay chỉ có hai đứa mình thôi vậy, sao không gọi Mỹ An, Trần Minh Minh đi cùng cho vui”- Mỹ An và Minh Minh là hai người bạn của cả hai đứa. Nhóm bạn của Hàn Dương có bốn người thì hiện tại ba người học ở Học Viện Thần Hoa, riêng Hàn Dương học tại trường Tây Du.

-“ Chúng ta hẹn hò mà, ai lại mang theo “kì đà” làm gì”- Hoàng Thiên thản nhiên trả lời.

-“ Cái gì? Ai hẹn hò với ai hả? Sáng nay chưa được ăn đánh nên giờ muốn ăn phải không?” – Hàn Dương bực tức đứng dậy nói. Hoàng Thiên luôn cho rằng những buổi đi chơi chỉ có hai người bọn họ là hẹn hò, vì vậy Hàn Dương rất bực mình.

-“ Đùa chút thôi, làm gì giận dữ vậy, ngồi xuống đi nào”- sau đó hắn nở một nụ cười thật tươi nắm tay Hàn Dương kéo xuống chỗ ngồi và hỏi -“ Muốn uống gì nào?”

- “Tùy”- nàng nhàn nhạt trả lời, trong giọng nói vẫn ẩn chứa sự tức giận.

-“ Ok”- Hoàng Thiên ra hiệu gọi phục vụ sau đó gọi hai ly kem ngon nhất của quán.

Trong lúc chờ đợi Hoàng Thiên đã hỏi Hàn Dương về ngôi trường mới và bạn bè nơi đó ra sao. Hàn Dương cũng trả lời nhiệt tình và kể lại những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cho Hoàng Thiên nghe.

Hai người mãi mê trò chuyện mà không để ý từ này tới giờ có mấy cặp mắt quan sát hai người. Đó là Lý Tử Kỳ, Triệu Phong và mấy người bạn của hắn.

-“ Tử Kỳ, thấy cô bé kia quen không? Sao này giờ tớ thấy quen lắm mà không nhớ là ai” – Triệu Phong huých tay vào lưng Tử Kỳ và hướng về phía Hàn Dương.

Tử Kỳ cũng nhìn về hướng đó xem sao thì thấy một đôi trai gái đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ, cô gái rất xinh đẹp. Nhưng hắn không thấy quen gì cả liền quay lại nói -“ chắc là một trong số mấy đứa phiền phức theo đuổi Tử Kỳ này đó”.

-“ Không phải chứ, mắt cậu bị đui sao? Cô nàng đang đi với tên người yêu kia kìa, tên đó cũng đẹp trai không kém gì Tử Kỳ cậu đâu, đừng tự nhủ là nhất thế.” –Triệu Phong làm ra vẻ xa lánh.

-“ Ủa tên đó là con trai hả? mình tưởng là con gái chứ?”- Tử Kỳ giả bộ.

-“ Kể ra mặt hắn giống con gái thật, nhưng mà dáng người của hắn rất chuẩn có thể làm người mẫu đấy, là con trai đó, cậu không biết hắn sao? Hắn nổi tiếng không kém gì cậu đâu”- Triệu Phong vuốt cằm nói ra vẻ am hiểu chuyện đời.

Nhìn bộ dạng không quan tâm tới mọi việc xung quanh của Tử Kỳ làm Triệu Phong chán nản -“ Hắn là người thừa kế tập đoàn Thiên Trường đó. Ở học viện Thần Hoa hắn cũng được rất nhiều cô gái mến mộ”

-“ À, vậy à” – Tử Kỳ trả lời không chút hưởng ứng. Sau đó quay người nhìn hai người trong góc kia. Lần này hắn nhìn thấy ánh mắt của cô gái kia quen quen, nhưng hắn không thể nào nhớ được mình đã gặp cô nàng ở đâu.

Cảm thấy có ánh mắt kì dị nhìn về phía mình, Hàn Dương bất giác quay mặt tìm kiếm.

Quán bar hôm nay khá đông người, đa số là học sinh, chỉ có một vài bàn là có mấy người sinh viên. Sau một hồi tìm kiếm Hàn Dương bất gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình làm nàng quay lại.

6. Chương 6

-“ Tiểu Thiên, có người đang nhìn chúng ta, chúng ta đi đâu đó đi”- Hàn Dương đề nghị.

-“ Ai vậy?” – Hoàng Thiên cũng đảo mắt tìm kiếm nhưng Tử Kỳ đã quay mặt lại nên không thấy ai có ánh mắt khả nghi.

-“ Cậu không cần biết, đi thôi”- Hàn Dương đứng dậy và kéo Hoàng Thiên đi cùng.

Triệu Phong nhìn hai người đi ra khỏi quán không khỏi tiếc nuối-“ Cô nàng đó xinh ghê, tiếc là đã bị công tử Hoàng Thiên chiếm rồi, nếu không Triệu Phong ta nhất định sẽ có được nàng”.

-“ Bớt lời nhăng cuội đi, con gái xinh thì không đến lượt cậu đâu”- người bạn đi cùng Triệu Phong và Tử Kỳ lên tiếng.

Triệu Phong hậm hực -“ Tại sao không đến lượt tớ? Triệu Phong này không tốt ở điểm nào? Đẹp trai, nhà khá giả, ga lăng. Còn thiếu gì nữa mà không có được người yêu xinh xắn?”

-“ Vì nếu con gái xinh thấy cậu và Tử Kỳ đi cùng thì chắc chắn mấy cô nàng sẽ “đổ” hết về phía Tử Kỳ”- mấy tên con trai đồng loạt cười.

-“ Tử Kỳ! Lần sau thấy có con gái đẹp thì tránh xa cho tớ nhờ”

-“ Tớ lúc đó chỉ sợ tớ tránh cậu rồi mấy đứa con gái cũng tránh cậu luôn thôi”- Tử Kỳ cũng hòa nhau với mấy người “đám” cho Triệu Phong một nhát.

-“ Mấy người thật quá đáng, Triệu Phong ta sẽ mặc kệ mấy người”

Một tràng cười nữa vang lên, sau đó là khuôn mặt giận dữ của Triệu Phong được đeo lên trong suốt cuộc chơi.

Tới 22h thì cả nhóm đứng dậy ra về. Vừa ra tới cổng quán bar thì tất cả thấy một nhóm gồm khoảng mười tên trông rất bụi đời đi đến đứng trước mặt.

-“ Mày là Lý Tử Kỳ?”- một tên dáng vẻ đại ca hỏi.

-“ Đúng vậy”- Tử Kỳ trả lời.

-“ Hôm nay tui tao sẽ thay mặt anh em của trường Thần Lục trước kia bị mày đánh dạy ày một bài học”- nói xong hắn ra hiệu cho đàn em vây lấy nhóm Tử Kỳ.

Trước kia lúc mới thất tình, Tử Kỳ đã sa đoạ, uống rượu bia và đánh nhau. Kỳ thực lúc này Tử Kỳ không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần, gây thù chuốc oán với bao nhiêu người nữa. Nên chuyện bị chặn đường như thế này đối với Tử Kỳ là hết sức bình thường.

-“ Hừ, mấy tên nhãi tui bây thì làm gì được ta”- Tử Kỳ ném cho hắn một nụ cười khinh miệt.

Tên đại ca tức giận, tiến lên định đánh Tử Kỳ, hắn chưa kịp chạm đến Tử Kỳ thì đã lĩnh một cú đá vào mặt của Triệu Phong làm cho hắn ngã lặn xuống đất –“ Muốn động vào Tử Kỳ thì phải thắng được tao, chưa thắng được tao thì mày không phải là đối thủ của Tử Kỳ”- Triệu Phong trừng mắt.

-“ Mày.... Anh em đâu, xông lên” – hắn tức giận ra lệnh cho đàn em tiến lên.

Đàn em của hắn xông lên, nhóm Tử Kỳ đi ra ứng chiến. Thực lực của bọn này quả thật là kém, chỉ trong một lúc mà nhóm của Tử Kỳ đã hạ gục mười tên gây chiến.

-“ Hừ, sức lực không bằng một đứa con gái mà dám khiêu khích Lý Tử Kỳ này, còn không mau đứng dậy và biến đi?”- Hắn nói với giọng đầy vẻ ra lệnh và uy hiếp làm cho đám học sinh trường Thần Lục run sợ và bỏ chạy.

Tên đại ca trong lúc chạy còn kịp quay đầu lại –“ Sẽ có ngày tao quay lại trả thù mày, hãy nhớ đó”.

Nét mặt của Lý Tử Kỳ hiện lên những đường nét khinh miệt –“ Tao sẽ ở đây chờ mày”.

Đứng nhìn lũ học sinh trường Thần Lục bỏ chạy, Tử Kỳ không khỏi cười lạnh.

-“ oaa, lâu lắm mới được giãn gân, giãn cốt thoải mái ghê, Tử Kỳ chúng ta đi tăng hai không?” – Triệu Phong tiến tới vỗ vai Tử Kỳ.

-“ Thôi, hôm nay không có hứng”

-“ Có phải do cô nàng bốn mắt tóc hai bím không? Haha, không ngờ Lý Tử Kỳ cậu cũng có ngày bị con gái làm phiền mà “tương tư” nàng cả ngày đó nhé”- Triệu Phong châm chọc.

-“ Hừ, cậu dừng lại trước khi bị tàn phế đi”- hắn bực tức nói.

-“ Haizz, thì thôi vậy, chúng ta về. Mai gặp lại nhé”- Triệu Phong nói xong liền quay người ra phía đường bắt một chiếc taxi và ngồi lên bỏ lại Tử Kỳ và mấy người bạn.

Sau đó mấy người bạn của Tử Kỳ cũng dắt nhau đi về, để mặc Tử Kỳ đứng đó một mình.

Hắn đứng đó, nhìn lên trời. Bầu trời Đà Bắc hôm nay thật đẹp, chợt hắn giật mình, hắn làm sao có thể có ý nghĩ này được, từ trước đến nay có bao giờ hắn để ý mấy chuyện trời trăng này đâu, tại sao hôm nay hắn lại thấy ảm áp sau khi bị đứa con gái xấu xí kia đánh nhĩ? Tại con gái từ trước tới nay thấy hắn đều khép

nép, cổ tình quyền rũ hần, còn nhỏ thì không chẳng? Gạt bỏ những suy nghĩ đó sang một bên, hần ngồi lên chiếc xe mô tô của mình phóng vi vu về nhà và ngủ một giấc ngon lành.

Một ngày mới lại bắt đầu. Hàn Dương đã sớm tỉnh dậy và làm các công việc hàng ngày phải làm đó là vệ sinh cá nhân và hóa trang. Sau khi ăn sáng, nàng lên đường đi học.

-“ Hy vọng hôm nay không gặp phải tên ác ma kia”- Hàn Dương thầm nghĩ.

Quả thật hôm nay nàng đã được “bình yên” vào lớp và học mà không gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn. Một tuần sau của nàng cũng vậy làm nàng nghĩ không biết có phải tên “ác ma” kia thấy không làm gì được nàng nên đã rút lui rồi chẳng?

Câu chuyện không phải vậy, ở bên kia Lý Tử Kỳ hàng ngày vẫn đang nghĩ tới nàng, suy nghĩ tìm biện pháp để trả đũa nàng, nhưng do chưa tìm được biện pháp hay nên vẫn “án binh bất động”.

Triệu Phong cũng thấy Tử Kỳ im lặng trong thời gian dài nên cảm thấy tò mò liền quay sang phía Tử Kỳ hỏi-“ Ê, Tử Kỳ! cậu quên “mối thù” giữa cậu và cô nhóc bốn mắt rồi à? Sao không thấy động tĩnh gì vậy?”

-“ Chưa tìm ra kế sách hay”

-“ Trời ơi, có thật không vậy? Lý Tử Kỳ thông minh, lần thi nào cũng đứng nhất khối đầu rồi? Sao không lấy cái thông minh đó mà suy nghĩ”

-“ Chuyện này và chuyện thi cử khác nhau”

-“ Vậy có cần mình hiến kế không?”- Triệu Phong thích thú hỏi.

-“ Nói thử xem”- Tử Kỳ cũng tò mò hỏi.

-“ Ok, lát về nói chuyện, mà này, thấy được thì phải dẫn tui đi ăn đấy. Bao ăn trong vòng một tháng?”

-“ Không thành vấn đề, nhưng ngược lại mà không được thì cậu chết chắc”- Tử Kỳ hăm dọa.

-“ Không thể nào, tớ là ai chứ? Triệu Phong- quân sư của Lý Tử Kỳ cậu mà, hi hi”- Triệu Phong đắc chí cười-“ hà hà, vậy là một tháng ăn cơm miễn phí”.

-“ Nhưng Tử Kỳ này, cậu phải làm theo những gì tớ bảo đó, nếu cậu làm theo thì tớ đảm bảo là cậu sẽ trị được con nhóc đó, chịu không?”

-“ Chỉ cần không phải làm gì quá đáng là được”

-“ Vậy sau khi tan học, 19h30 tới bar Angle”- Triệu Phong hí hửng nói. Trong đầu của hần hiện lên hình ảnh hai người gặp nhau trong đó thì không biết sẽ thế nào nhỉ? Thật là mong đợi.

7. Chương 7

Ngày học một nhọc chậm rãi qua đi. Hàn Dương uể oải mang cặp sách ra về, tới cổng trường thì thấy một tên con trai đứng ở cổng trường nhìn mình một cách chăm chú, bất giác làm Hàn Dương thấy không được tự nhiên.

Thấy Hàn Dương tới gần, tên con trai đi tới -“ Em là Hàn Dương?”- Triệu Phong cười tươi hỏi.

-“ Đúng vậy”- Hàn Dương trả lời với ánh mắt cảnh giác.

-“ Anh là Triệu Phong, bạn của Tử Kỳ, anh học trên em một lớp, như vậy có thể làm anh của em được không?”

-“ Vâng, dù sao anh cũng hơn tuổi em. Vậy anh gặp em có chuyện gì không?” – Hàn Dương dự cảm có gì đó không ổn.

-“ Hi hi, thật ra không có gì, chỉ là Tử Kỳ, cái tên bị em đánh đó, hần muốn xin lỗi em và muốn làm bạn với em thôi. Hần hẹn em tối nay gặp nhau ở bar Angle làm quen, em đồng ý chứ?”- Triệu Phong nín thở chờ đợi.

-“ Tại sao em phải làm vậy”

-“ Coi như nể mặt anh đi, tối nay anh cũng tới, nếu có gì anh sẽ giúp em, được không?”

Thấy vẻ mặt thành thật của Triệu Phong, Hàn Dương suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý và bởi vì nó cũng tò mò muốn xem mấy người này định giở trò gì.

-“ Vậy mấy giờ gặp nhau vậy anh Triệu Phong?”- Hàn Dương hỏi.

-“ 19h30, ok?”

-“ Ok, vậy em đi đây, tạm biệt anh”

Hàn Dương nói xong liền đi lên chiếc xe buýt đang chờ ở cổng trường.

Triệu Phong nhìn theo bóng dáng khuất xa của Hàn Dương và lén nở một nụ cười gian tà-“ hà hà, Tử Kỳ ơi, để xem tối nay cậu sẽ xử trí ra sao?” rồi ung dung đi về.

19h40, tại bar Angle

Một nhóm thanh niên tuấn tú đang ngồi chung một chiếc bàn và chờ đợi nữ nhân vật chính xuất hiện.

-“ Chúng ta không gọi đồ uống đi còn chờ ai vậy?”- Tử Kỳ khó chịu.

-“ Chờ một chút nữa thôi, chắc tắc đường nên chưa tới được”- Triệu Phong trả lời.

Vừa dứt lời thì Triệu Phong thấy một dáng vẻ quen thuộc đi vào quán bar. Cô gái với mái tóc hai bím đang quan sát tìm một ai đó thì thấy Triệu Phong đang đứng vầy vầy ở một góc. Nàng bước tới –“ Chào anh Triệu Phong”- sau đó chào mấy người đi cùng, trừ hấn.

Sau khi thấy Hàn Dương hấn vô cùng ngạc nhiên, bất động mấy giây rồi hấn quay sang Triệu Phong-“ người mà cậu bắt mình chờ này giờ đây hả?”- hấn tròn mắt hỏi.

-“ ừ ừ, đúng vậy, hôm nay mình thay cậu hẹn cô ấy để hai người làm hòa.”- Triệu Phong bỏ mặc những luồng sát khí đang bay về phía mình để cười tươi.

Trông thấy Hàn Dương vẫn đang đứng Triệu Phong liền gọi-“ Hàn Dương em ngồi xuống đây đi”- vừa nói Triệu Phong vừa kéo chiếc ghế ra cho Hàn Dương.

Hàn Dương ung dung ngồi xuống trước những cái nhìn tò mò của mấy người cùng bàn.

Tử Kỳ vẫn đang hung dữ nhìn Hàn Dương.

-“ Tử Kỳ này, Hàn Dương xinh không? Sao cậu cứ nhìn chăm chăm vào cô ấy vậy?” – Triệu Phong cười đùa.

-“ Rất xinh, xinh như quỷ vậy”- Tử Kỳ hậm hực trả lời không quên ném cho Hàn Dương một cái nhìn khó chịu.

-“ Cám ơn lời khen của anh, anh cũng vậy, đẹp trai như xác ướp Ai Cập vậy”- Hàn Dương phản bác.

Tất cả mọi người đều thấy ngạc nhiên, cô gái này quả thật không bình thường. Từ trước tới giờ chưa ai dám nói như vậy với Tử Kỳ.

-“ Cô nói cái gì?”- Tử Kỳ tức giận đứng lên áp sát Hàn Dương.

-“ Nói gì thì anh đã nghe rõ, anh bị điếc hay sao mà hỏi lại?”- Hàn Dương không chịu nhún nhường, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Tử Kỳ.

-“ Cô chán sống rồi phải không?”

-“ Tôi vẫn rất yêu đời, hiện tại chưa muốn chết”

-“ Cũng phải, những người xấu xí thường ăn nói như vậy”- Tử Kỳ khinh khỉnh nhìn Hàn Dương.

Hàn Dương lúc này không thèm đấu khẩu với hấn mà tung chân định đá hấn. Nhanh như chớp hấn đã dùng chân đỡ được.

-“ Lần này định dùng chiêu cũ nữa à, tiếc quá, không thành công rồi”- Tử Kỳ châm chọc.

Hắn đang đắc chí, định cười thì Hàn Dương đã tung một cú đấm móc quai hàm, hắn lúc này không kịp đỡ nên đã loạng choạng lùi về phía sau vài bước, tay ôm quai hàm.

-“ Sao? Cảm giác không tệ chứ? Khi đánh nhau đừng nên chỉ chú ý bên dưới. Người là đại ca mà sao kém vậy”- Hàn Dương đắc chí cười.

Hoàn hồn sau khi chứng kiến màn biểu diễn của hai người, Triệu Phong lên tiếng-“ Stop! Hai người dừng lại đi. Hôm nay gặp nhau là để hòa giải cơ mà, sao lại đánh nhau nữa”.

Hai người im lặng. Bốn mắt nhìn nhau bằng ánh mắt hình viên đạn, sau đó Tử Kỳ ngồi xuống.

-“ Hàn Dương cũng ngồi xuống đi, hihi”- Triệu Phong cười.

-“ Thôi, em về đây, hôm nay em đến đây là tưởng hắn có thành ý muốn làm bạn, nhưng không ngờ đó là do anh sắp xếp. Em hi vọng lần sau anh đừng làm vậy nữa. Tạm biệt”- Hàn Dương quay người ra về.

Nhìn bóng Hàn Dương khuất xa, tất cả mọi người im lặng.

-“ Haizz, Thật uổng công mình sắp xếp cho cậu.”- Triệu Phong thở dài.

-“ Đây là cách mà cậu nói để mình xử lý con nhỏ đó hả?”- Tử Kỳ tức giận.

Triệu Phong giải thích-“Nếu là người yêu thì có phải là thích làm gì cũng được phải không?”.

-“ Cái gì? Người yêu? Tử Kỳ này và con nhỏ xấu xí đó hả? Hừ, đúng là chuyện viễn tưởng”- Tử Kỳ cười lạnh.

-“ Thế cậu nói ỉnh biết là cậu đã điều tra được gì từ con nhỏ đó chưa? Và đã tìm ra kế sách nào hay hơn kế sách của mình chưa?”- Triệu Phong nghiêm giọng hỏi.

Tử Kỳ im lặng. Thật ra hắn chưa tìm được thông tin gì của nhỏ ngoài mấy thông tin hết sức bình thường, bố mẹ là công chức ở xa nên hiện nhỏ đang ở nhờ nhà một người họ hàng. Tất nhiên những thông tin này đều do nhỏ bịa ra. Sự thật hiện tại chỉ có mình Thái Y biết.

Thấy Tử Kỳ im lặng, Triệu Phong tiếp tục tấn công -“ thấy ý kiến của mình không tồi chứ, thật ra nhỏ đó rất hợp với cậu đó, chỉ những người như thế mới có thể ở gần cậu thôi”.

-“ Để mình suy nghĩ đã” – sau đó hắn bỏ về, để mặc lũ bạn đang ngồi đó.

Ngày hôm sau Hàn Dương vẫn lên lớp với tâm trạng không vui. Nhưng hôm nay nàng cảm thấy mọi người có gì đó khác thường, những ánh mắt kì dị nhìn vào nàng và các cô bạn đứng tụ tập một chỗ bàn tán chuyện gì đó. Sau khi thấy Hàn Dương đi tới liền giải tán. Vừa vào tới cửa lớp Hàn Dương đã thấy Thái Y chạy tới bên mình.

-“ Hàn Dương! Cậu đã biết tin gì chưa?” –Thái Y hấp tấp hỏi.

8. Chương 8

-“ Tin gì? Mình vừa tới trường nên không biết, mà hôm nay mọi người sao thế? ai cũng nhìn mình chằm chằm, thật là khó chịu, làm như mình là sinh vật ngoài hành tinh vậy”- Hàn Dương khó chịu.

-“ Chuyện này cũng gần giống như vậy đó, cậu chưa biết hả? Vậy ra bằng tin mà xem”- Thái Y nói rồi kéo tay Hàn Dương đi về phía bản tin.

Ở đây mọi người đang tụ tập chật kín, khi thấy Hàn Dương đến liền dạt qua hai bên để nàng đi vào.

Đến chỗ bản tin, Hàn Dương không thể tin được những gì mình đang thấy.

Một tin thông báo nàng và Lý Tử Kỳ- đại ca của trường hiện đang yêu nhau.

Đây thật là một tin sét đánh ngang tai đối với nàng, vì từ trước tới giờ, điểm yếu duy nhất của Hàn Dương đó là mọi chuyện có liên quan đến tình cảm. Hề chuyện gì liên quan đến nó là nàng không biết ứng trí ra sao.

-“Ai? Ai đã dán cái thông báo này lên đây?”- Hàn Dương tức giận hét lớn.

Mọi người im lặng không trả lời.

-“ Nghe nói là do chính Tử Kỳ dán đó”- Thái Y lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng đến đáng sợ.

-“ Đùng...”- tiếng nổ vang lên trong đầu Hàn Dương –“ tên “ác ma” chết tiệt, hần làm vậy là có ý gì?”- nàng nghĩ.

Quan sát thấy vẻ mặt đáng sợ của Hàn Dương, mọi người dần dần tản ra về lớp của mình. Chỉ còn Hàn Dương và Thái Y đứng ở đó.

-“ Thái Y! cậu biết tên Lý Tử Kỳ chết tiệt đó học ở lớp nào không?”

-“ lớp 11A”- Thái Y liếc nhìn Hàn Dương.

Hàn Dương xé tờ giấy thông báo sau đó bỏ đi, không trả lời câu hỏi của Thái Y-“ Hàn Dương! Cậu đi đâu vậy?”.

Lớp 11A. Cửa lớp bật tung ra, phía sau cánh cửa là một cô gái kính cận với mái tóc hai bím trông rất ngố. Mọi người hướng ánh mắt về phía cô gái.

Hàn Dương quan sát tất cả mọi người. Ánh mắt dừng lại nơi Tử Kỳ đang ngồi, sau đó tiến về phía hần.

Thấy hần vẫn đang ung dung ngồi đó Hàn Dương thấy cơn tức giận của mình tăng lên đến đỉnh điểm.

-“ Anh làm vậy là có ý gì?”- Hàn Dương đặt mạnh tờ giấy thông báo xuống bàn hần, tức giận hỏi.

Liếc thấy Hàn Dương đang tức giận, Tử Kỳ cảm thấy rất vui, không ngờ cách này của Triệu Phong hiệu quả như vậy, xem ra hần phải đùa với con nhỏ này lâu dài.

Hần thích thú nói-“ Không có gì, anh thích em nên muốn thông báo ọi người biết về “quyền sở hữu” với em thôi mà”.

Tất cả mọi người trong lớp, kể cả Triệu Phong đều không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

Hàn Dương càng thêm tức giận, hai tay đã nắm lại mạnh tới nỗi những móng tay cắm vào lòng bàn tay. Hần coi nàng là đồ vật sao mà dám nói “quyền sở hữu”.

-“ Quyền sở hữu? anh coi tôi là gì mà dám nói vậy?”- Hàn Dương hét lớn.

Thấy Hàn Dương càng tức giận, hần càng đắc chí, hần đứng dậy, khoác tay lên vai Hàn Dương, ghé sát vào tai Hàn Dương thủ thủ -“ em yêu, em không nên tức giận như vậy kéo mau già lắm. Có gì lúc về chúng ta gặp nhau “ tâm sự”, bây giờ vào lớp rồi kìa. Em về lớp học đi nhé”.

Mặc dù là thâm thì, nhưng hần cố ý nói to để cho cả lớp nghe.

Hàn Dương lúc này không thể kìm chế cơn tức giận, liền vung một cú đấm vào bụng hần rồi chạy ra khỏi lớp.

Tử Kỳ mặc dù thấy đau nhưng không hề tức giận, tâm trạng của hần hôm nay rất vui. Vì vậy sau khi bị Hàn Dương đánh hần vẫn ung dung ngồi xuống chỗ của mình. Triệu Phong đến giờ vẫn chưa tin vào những gì mắt thấy tai nghe liền ngồi xuống bên cạnh hần và hỏi -“ Tử Kỳ! hôm nay cậu ăn phải thứ gì vậy? Sao tính nết thay đổi hoàn toàn vậy?”

Nếu là mọi ngày thì Triệu Phong đã lĩnh trọn một cú đấm của hần rồi, nhưng hôm nay hần vui vẻ nên không thêm so đo -“ không có gì, chỉ là nghe theo lời khuyên của cậu thôi, không phải sao?”- Hần nở một nụ cười vô cùng gian tà làm Triệu Phong cũng thấy rùng mình.

Nhưng ngay sau đó Triệu Phong cũng lấy lại phong độ và hiểu ra mọi chuyện. Bây giờ hần lại cảm thấy thích thú -“ Từ giờ mọi chuyện sẽ rất hay đây, haha”.

Hàn Dương quay trở về lớp với tâm trạng rất không vui, làm Thái Y cũng thấy sợ.

Cuối cùng cũng đến giờ vào lớp, Hàn Dương tạm gác tất cả mọi chuyện để chuyên tâm vào việc học. Nhưng nàng có cố gắng để đẩy mọi chuyện ra đến đâu thì nó lại cứ vây lấy nàng – “thật là quá đáng”- Hàn Dương hét lớn, làm cô giáo đang giảng bài cũng phải dừng lại. Tất cả mọi người trong lớp đều quay xuống nhìn nàng làm nàng tỉnh lại.

-“ Có gì quá đáng vậy Hàn Dương? Em không hài lòng với bài giảng của tôi sao?” – cô giáo nghiêm giọng hỏi.

Hàn Dương bối rối đứng dậy –“ Thưa cô, không phải ạ, em xin lỗi cô cùng các bạn”.

Cô giáo thở dài-“ thôi được rồi, em ngồi xuống và ngoan ngoãn nghe giảng cho tôi”

-“ Vâng ạ”

Lớp học lại tiếp tục. Hôm nay quả thật là một ngày ở địa ngục của Hàn Dương, nàng không thể tiếp thu được một ít kiến thức nào. Trong đầu nàng chỉ hiện lên khuôn mặt cười gian tà của hắc khi nói nàng là người yêu của hắn. Da mặt của hắn dày tới nỗi có thể làm áo chống đạn được rồi.

Một mỗi lê chân về đến nhà , Hàn Dương đã thấy ba của mình ngồi trong nhà đọc báo.

-“ Ba, sao hôm nay ba về sớm vậy?”- Hàn Dương ngồi xuống cạnh ông, nũng nịu hỏi.

Thấy con gái có chuyện bất thường –“ hôm nay con có chuyện gì không? Sao sắc mặt kém vậy?”.

-“ Không có gì đâu ba, con chỉ hơi mệt thôi”

-“ Có cần ba gọi bác sĩ Trần đến khám không con?”- ông Hàn Phong vuốt ve khuôn mặt dễ thương của con gái.

-“ Không cần đâu, con chỉ cần ngủ một giấc là khỏe thôi ạ”

-“ Ừ, vậy con lên lầu cất sách vở sau đó ăn cơm và nghỉ ngơi đi”

-“ Vâng ạ”- Hàn Dương trả lời sau đó về phòng của mình.

Sau bữa ăn tối Hàn Dương lên phòng ngủ một giấc, hy vọng ngày mai tâm trạng sẽ tốt hơn. Hàn Dương ước gì những chuyện hôm nay chỉ là một cơn ác mộng.

Nàng thật là xui xẻo khi gặp phải hắn, bao nhiêu dự định nàng định làm với ba năm cấp ba bây giờ đã bị đảo lộn hết, hắn đúng là oan gia của nàng.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, quả nhiên Hàn Dương thấy tâm trạng tốt hơn hôm qua. Cố gắng làm cho tâm trạng tốt hơn nữa để đến trường, nhưng thật không may, vừa từ trên xe buýt xuống Hàn Dương đã thấy một kẻ đáng ghét đứng ở cổng trường chờ ai đó.

-“ Kệ hắn ta, mình cứ vào, không việc gì phải tránh né hắn cả”- Hàn Dương thầm nghĩ.

Quan sát thấy Hàn Dương hần liền bước tới –“ Em yêu, hôm nay sao trông em ủ rũ vậy?”- sau đó hắn vô tư khoác vai Hàn Dương.

9. Chương 9

-“ Bỏ cái tay của anh ra trước khi bị ăn đấm”- Hàn Dương tức giận.

-“ Đừng thế mà em yêu, cả trường ai cũng biết chúng ta là một cặp rồi, khoác vai nhau có gì quá đáng đâu”- Tử Kỳ lì lợm trả lời.

-“ Tôi đếm đến ba, anh không bỏ ra thì tôi không khách sáo với anh đâu”

-“ Một...”

-“Hai...”

Chưa kịp đếm đến ba thì bất chợt Tử Kỳ vòng tay về phía sau Hàn Dương kéo nàng về phía mình và ôm trọn nàng vào ngực.

Bị bất ngờ trước hành động của hắn, Hàn Dương nhất thời bất động sau đó lấy lại bình tĩnh cố gắng đẩy hắn ra. Nhưng cho dù nàng khỏe mạnh đến đâu cũng không thể bằng sức lực của một tên con trai.

-“ Anh làm gì vậy? Bỏ tay ra khỏi người tôi ngay”- Hàn Dương nghiêng rằng nói.

Tử Kỳ cúi xuống thì thầm vào tai Hàn Dương -“ Cảm giác thế nào hả em yêu? Em là người đầu tiên trong trường có vinh dự được anh ôm đó. Ta gặp nhau sau nhé, haha”- sau đó Tử Kỳ buông tay ra, đi về lớp học mà miệng không thể khép lại.

Hàn Dương thì tức giận mà không thể làm gì hắn. Danh dự của nàng đã bị hắn hủy hoại mất rồi, sau này làm sao nàng có thể tìm được người yêu ỉn đây. Vừa nghĩ tới đây nàng đã thấy đau lòng.

Thái Y vừa tới cổng trường đã thấy cảnh tượng khó tin này nên đứng lại quan sát. Sau khi Tử Kỳ đi rồi thì nàng mới đi về phía Hàn Dương -“ Hàn Dương! Cậu vừa làm gì vậy? chẳng lẽ chuyện hai người là người yêu thật sự có?” – Thái Y thắc mắc.

-“ Cậu nhìn thấy mình như thế này mà vẫn còn cho chuyện đó là sự thật sao? Tên đó cố ý làm như vậy để hủy hoại thanh danh của tớ đó. Haizz, không biết kiếp trước tớ và hắn có oán thù gì nhau mà kiếp này tớ phải chịu khổ như vậy?” – Hàn Dương than vãn.

Thấy bạn mình không vui nên Thái Y cũng không hỏi nhiều. Cả hai cùng đi vào lớp trước những ánh mắt đổ kị của đám con gái trong Fan của Tử Kỳ.

Fan của Tử Kỳ rất hận Hàn Dương. Họ không hiểu sao một cô gái xấu xí như Hàn Dương lại có thể lọt vào mắt xanh của Tử Kỳ, trong khi đó có rất nhiều cô gái xinh xắn dễ thương đã từng tỏ tình với hắn thì bị hắn từ chối không tiếc lời nhục mạ.

Chuyện này lại càng làm tăng thêm lửa hận trong đám con gái, vì thế Hàn Dương càng ngày càng bị mọi người xa lánh.

Con gái là vì ghen ghét đổ kị, con trai là vì sợ động vào “ người yêu” của đại ca.

Cuộc sống của Hàn Dương trên lớp càng ngày càng mệt mỏi, còn Tử Kỳ thì càng ngày càng hứng thú trêu đùa với Hàn Dương, tinh thần của hắn vui lên rất nhiều. Vì thế bạn bè trong lớp cũng được thoải mái theo.

Ngày ngày Hàn Dương phải chịu những ánh mắt soi mói, đổ kị làm cho nàng cảm thấy rất khó chịu. Đã nhiều lần Hàn Dương tìm hắn để giải quyết nhưng đều bất lực. Hắn càng ngày càng quấy nhiễu cuộc sống của Hàn Dương. Hàn Dương cố gắng tránh mặt hắn thì hắn đến tận lớp của nàng để chọc ghẹo nàng. Có lúc không thể chịu nổi hắn Hàn Dương định cho hắn một trận nhưng hắn như rút được kinh nghiệm sau mấy lần bị nàng đánh nên đều tránh được nàng không hổ danh đại ca của trường.

-“ Lý Tử Kỳ! Tôi căm thù anh” – Hàn Dương thầm gào thét trong lòng.

Tan trường, Hàn Dương uể oải ra về. Thật khó nhận ra đây lại là một Hàn Dương tinh nghịch. Đang đi bộ ra cổng trường thì chuông di động reo, nhìn vào màn hình Hàn Dương thấy một số lạ gọi đến.

-“ Alô!”- Hàn Dương trả lời.

Đầu dây bên kia im lặng.

-“ Alô, ai vậy?”- Hàn Dương hỏi lại.

-“Em yêu!”- Tử Kỳ thích thú trả lời.

Hàn Dương thoáng rùng mình-“ làm sao anh biết số điện thoại của tôi?”

-“ Chuyện nhỏ thôi, haha, em nhìn phía trước đi”

Hàn Dương nhìn về phía trước thấy hắn đang đứng chờ -“ Anh trêu đùa tôi chưa đủ sao? Tôi thừa biết anh rất ghét tôi.”

-“ Chưa đủ”

-“ Anh...” – Hàn Dương nén giận nói – “ thôi được, vậy chúng ta quyết đấu một trận, ai thắng có quyền yêu cầu người thua làm một việc”

-“ Nhưng tôi không quyết đấu với con gái”- Tử Kỳ trả lời.

Hàn Dương cúp điện thoại tiến về phía Tử Kỳ.

-“ Chúng ta không đánh nhau, đánh cờ Ca-rô, ba ván thắng hai thì người đó thắng” –Từ trước tới giờ Hàn Dương luôn tự tin về khả năng đánh cờ Ca-rô của mình.

Tử Kỳ dăm chiêu suy nghĩ một lúc –“ Được rồi, vậy khi nào “quyết chiến” vậy em yêu?”

-“ Ngày mai, sau giờ học, chúng ta ở lại”- Hàn Dương trả lời.

-“ Được, “nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy””- Tử Kỳ nghiêm giọng.

Hàn Dương không trả lời, bước về phía xe buýt. Tử Kỳ đứng đó chờ Triệu Phong.

-“ Haizz, Lý Tử Kỳ lạnh lùng, kiêu ngạo với con gái của tôi đâu rồi? Sao bây giờ lại có một Tử Kỳ theo đuôi con gái vậy?”- Triệu Phong than thở.

Tử Kỳ nhìn chằm chằm vào Triệu Phong –“không biết, ban đầu chỉ muốn cho nhỏ đó mất mặt, bị mọi người bài xích thôi, nhưng dần dần lại tìm thấy niềm vui trong việc này. Vì vậy tớ sẽ tiếp tục đóng màn kịch này”.

-“ Không phải Tử Kỳ cậu đã thích nhỏ đó rồi chứ?” – Triệu Phong tò mò.

-“ Không thể nào, con nhỏ đó quá xấu để làm người yêu tớ. Và cậu cũng biết mình đã không còn tin tưởng con gái còn gì”

-“ Thật ra yêu một người không phải là xấu. Hãy quên quá khứ đi, nhất định sẽ có một người thật lòng yêu cậu, Tử Kỳ à”- Triệu Phong khuyên nhủ.

-“ Có lẽ người đó không bao giờ xuất hiện. Những đứa con gái xung quanh Tử Kỳ này chỉ yêu vẻ bề ngoài và tiền bạc của mình thôi” – Tử Kỳ nói.

-“ Không phải ai cũng vậy đâu, nhất định sẽ có người không vì những thứ đó mà đến với cậu. Không biết chừng người đó chính là cô nàng Hàn Dương xấu xí đó cũng nên, haha” – Triệu Phong đùa. Thật ra trong lúc này Triệu Phong đã nghĩ cô gái của Tử Kỳ đã xuất hiện, đó chính là Hàn Dương.

Ngay lúc đó Hàn Dương bỗng rung mình một cái –“ không biết có chuyện gì xảy ra mà mình thấy bất an?”

Tử Kỳ im lặng nhìn ra ngoài đường dăm chiêu suy nghĩ –“ hy vọng là sẽ có một người đó”.

Giờ khắc quyết định đã đến. Trong phòng học bây giờ chỉ còn lại bốn người – Tử Kỳ, Hàn Dương, Triệu Phong và Thái Y.

-“Hai người định làm gì mà gọi tụi này đến đây?”- Thái Y nói.

Thật ra Hàn Dương vì sợ Tử Kỳ nuốt lời nên gọi Thái Y đến làm chứng, Tử Kỳ cũng vậy

-“Hai người ở lại làm chứng cho tụi mình, ai thắng thì có quyền yêu cầu người thua làm ba việc” – Hàn Dương trả lời.

Triệu phong nghe thấy liền phản khởi đáp-“ được thôi, mình tình nguyện làm trọng tài, hai người cứ đấu đi, mình sẽ làm nhân chứng cho”.

10. Chương 10

Câu nói vừa dứt Triệu Phong liền nhận được cái nhìn đe dọa của Thái Y-“ anh là bạn của hần, biết đâu anh sẽ thiên vị, vì thế tôi cũng làm trọng tài”.

-“ Hihi, em gái xinh đẹp, anh không phải là hạng người đó đâu, đừng vu oan cho người tốt như anh”.

-“Dừng lại cho tôi, hai người hãy làm nhân chứng đi. Nào, bây giờ bắt đầu được rồi chứ?” – Tử Kỳ liếc nhìn Triệu Phong sau đó quay sang Hàn Dương.

-“ Bắt đầu. Tôi là con gái, tôi đi trước”- Hàn Dương trả lời.

Hai người bắt đầu chơi. Từ trước tới giờ Hàn Dương luôn tự tin với khả năng chơi cờ Ca-rô của mình, nhưng hôm nay nàng thật không ngờ tên Tử Kỳ này cũng rất giỏi. Mấy lần nàng lừa hắn để đi hai nước cờ cùng một lúc thì hắn đều nhìn ra và kịp thời phá bỏ.

Sau một hồi “ quyết chiến ”, trang giấy đánh cờ đã kín mà hai người vẫn bắt phân thắng bại.

Cuối cùng, vì lơ là trong một lần đánh mà Hàn Dương đã bị Tử Kỳ đánh bại.

Hiệp một – Tử Kỳ thắng.

Sang ván thứ hai, Hàn Dương cảm thấy áp lực hơn, vì vậy nàng quyết tâm tập trung và vận dụng hết mọi kĩ xảo của mình, kết quả là nàng đã đưa mọi người trở về vạch xuất phát.

Hiệp hai – Hàn Dương thắng.

Ván thứ ba là ván quyết định thắng thua của hai người, vì thế không khí càng trở nên trầm lắng, tập trung hơn.

Cả Tử Kỳ và Hàn Dương đều không muốn thua, vì vậy đều cố gắng hết sức mình.

Tử Kỳ đang suy nghĩ nên xem mình sẽ đánh nước cờ tiếp theo vào chỗ nào trong thế cờ thì chợt nhìn thấy một chỗ sơ hở của Hàn Dương, liền đánh vào đó. Bốn kí tự hình chữ X thẳng hàng không bị chặn lại.

Bốn cặp mắt đều nhìn vào tờ giấy. Bất ngờ, không tin, đặc ý, ngạc nhiên đều được thể hiện trong những cặp mắt đó.

Một lúc sau Tử Kỳ lên tiếng – “ thế nào? Em vẫn giữ lời nói lúc nãy chứ?”.

Hàn Dương đang đau khổ chìm trong suy nghĩ nên chưa nghe Tử Kỳ nói gì. Không lẽ cuộc đời nàng chấm dứt từ đây? Tại sao mình có thể thua hắn được chứ? Ông trời ơi, tại sao con phải khổ thế này, Từ nay con phải làm nô lệ cho tên ác ma này sao?

Thái Y biết Hàn Dương đang bị sốc và đang chìm trong suy nghĩ, nhưng nàng vẫn phải gọi Hàn Dương quay trở lại-“ Hàn Dương, Tử Kỳ gọi cậu kìa”.

Hàn Dương lơ đãng nhìn Tử Kỳ, hắn lúc này đang rất phấn khích, cười đến nỗi hai con mắt híp lại chỉ còn nhìn thấy một ít.

Đột nhiên tay nàng bị cái gì đó nắm lại, nàng nhìn xuống, thấy hắn đang nắm tay nàng, vì thế Hàn Dương liền tỉnh lại, giằng tay ra khỏi tay hắn.

-“ anh làm gì vậy? ai cho phép anh nắm tay tôi?”

-“ Để gọi em quay trở lại thế giới này thôi”- Tử Kỳ thản nhiên trả lời.-“ Bây giờ anh nói ra điều kiện của mình được chưa?”

Hàn Dương đau khổ gật đầu.

Tử Kỳ thích thú –“ thứ nhất, em phải làm người yêu của tôi, không được trốn tránh tôi trong bất kì hoàn cảnh nào, khi tôi gọi em phải tới ngay chỗ tôi cho dù đang ngủ đi chăng nữa. Thứ hai, phải làm theo những gì tôi yêu cầu, tất nhiên tôi sẽ không yêu cầu gì quá đáng, vì dù sao tôi cũng là nam tử hán đại trượng phu. Còn điều thứ ba tạm thời tôi chưa nghĩ ra nên cho em nợ”.

Cái gì? Làm người yêu của hắn? Ta thà làm người yêu của một con heo còn hơn. Phải tới chỗ hắn khi hắn yêu cầu? không được phản kháng? Tôi là ôsin của anh sao? Vậy mà còn dám nói không có gì quá đáng. Hàn Dương âm thầm gào thét không quên ban cho hắn một cái nhìn tràn đầy sát khí.

Hàn Dương vẫn im lặng. Triệu Phong từ nãy tới giờ im lặng theo dõi diễn biến, hắn cảm thấy rất thú vị. Cô bé Hàn Dương này thật sự rất thú vị, không uống công hắn sắp đặt cho hai người gặp nhau ngày hôm trước. Hắn quay sang nhìn Tử Kỳ, thấy hắn vẫn đang cười bất chợt Triệu Phong giật mình, từ lúc quen hắn đến giờ chưa bao giờ Triệu Phong thấy hắn cười như thế, một nụ cười không vương chút phiền muộn. Liệu có phải Tử Kỳ đã thích Hàn Dương mà lại không biết chăng? Trong đầu Triệu Phong hiện lên trăm nghìn

câu hỏi. Chỉ cần nghĩ tới chuyện này hẳn đã cảm thấy vui, vì cuộc sống sau này của hẳn sẽ không nhàm chán nữa, và hẳn cũng thấy vui cho Tử Kỳ vì Tử Kỳ có thể quên đi mối tình đầu và yêu thêm một lần nữa, nhưng niềm vui thay cho Tử Kỳ chỉ có một ít thôi, niềm vui của hẳn mới là nhiều. Tất nhiên hẳn sẽ không nói cho Tử Kỳ biết, vì thế thì màn kịch hay này không còn thú vị nữa.

Thái Y thì âm thầm xót thương cho số phận của Hàn Dương, không biết sau này Hàn Dương sẽ ra sao trước trăm nghìn con mắt ghen ghét. Bốn người mang theo bốn dòng suy nghĩ khác nhau chờ câu nói của Hàn Dương.

Một lúc vẫn chưa thấy Hàn Dương lên tiếng, Tử Kỳ sốt ruột-“ cô có nghe những gì tôi nói không?”

Hàn Dương không nói, chỉ gật đầu.

-“ vậy tốt, sau này cô hãy làm theo yêu cầu của tôi. Giờ chúng ta về.”- Tử Kỳ nói xong liền kéo Hàn Dương ra khỏi lớp, để lại Triệu Phong và Thái Y đứng đó nhìn.

Hàn Dương bước theo Tử Kỳ mà tâm trạng vẫn chưa ổn định được. Ra tới cổng trường Tử Kỳ để Hàn Dương đứng đó và mình đi lấy xe.

-“ lên xe đi, còn đứng đó làm gì?”- Tử Kỳ ra lệnh.

Hàn Dương lẳng lặng ngồi lên phía sau xe, tay không bám lấy Tử Kỳ.

-“Tay”- Tử Kỳ nói.

-“ Tay? Tay tôi sao?” -Hàn Dương không hiểu.

-“ cô không ôm lấy tôi rơi xuống đường thì đừng trách”. Nói xong Tử Kỳ đột ngột phóng xe làm Hàn Dương mất thăng bằng và ôm lấy mình. Trong khoảnh khắc bị Hàn Dương ôm, Tử Kỳ cảm thấy tất cả những nơi Hàn Dương chạm đến có một dòng điện đi qua làm Tử Kỳ bất giác rùng mình. Mình làm sao vậy? không thể có cảm giác với con nhỏ này được, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Tử Kỳ thầm nghĩ.

-“ Nhà cô ở đâu?”- Tử Kỳ hỏi để xóa đi cái cảm giác lằng lằng của mình.

-“ 79B, đường X”

Chiếc xe dừng lại trước khu biệt thự xinh đẹp. Tử Kỳ cảm thấy khó hiểu, theo như mình biết thì con nhỏ này rất nghèo, tại sao chỗ này lại rất giàu có, thậm chí còn hơn nhà của mình.

-“ Nhà của cô đây hả?”- Tử Kỳ nghi ngờ.

-“ Phải! à không, đây là nhà họ hàng của tôi, nhà tôi ở xa nên phải ở nhờ chỗ này”- Hàn Dương giật mình, tí nữa là lộ hết mọi chuyện rồi.

Tử Kỳ dùng ánh mắt nghi ngờ dò xét, thấy không có gì khả nghi nên tạm thời tin tưởng, không tra hỏi gì nữa sau đó phóng xe đi.

Hàn dương thở phào nhẹ nhõm vì đã thoát được tên ác ma này, nhưng mà những ngày sau thì sao đây? Chỉ cần nghĩ tới điều này là Hàn Dương ủ rú, từ một cô tiểu thư nhà giàu nay lại biến thành ôsin ột tên con trai khó chịu. Lê bước vào tới căn phòng quen thuộc, Hàn Dương ném cặp sách sang một bên nằm lên giường đắm chiêu nghĩ lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Lần đầu tiên trong đời nàng phải chịu nhiều đả kích như vậy, âm thầm gào thét trong lòng một hồi thì Hàn Dương nghe thấy tiếng gõ cửa. Gỡ bỏ khuôn mặt khó chịu thay vào đó là khuôn mặt vui vẻ.

11. Chương 11

-“ Ai vậy?”

-“ Là ba đây, ba vào được không?”- ông Hàn Phong lên tiếng.

Hàn Dương đứng dậy mở cửa và ôm lấy ba của mình-“ Ba à, một ngày không gặp ba mà con đã thấy nhớ ba rồi, làm sao đây hả ba?”.

Ông Hàn Phong mỉm cười, cô con gái của mình nay đã lớn mà tính tình vẫn như con nít.

-“ Để ba thu nhỏ con lại rồi để con trong túi áo nhé, như vậy lúc nào con cũng ở cạnh ba”.

Hàn Dương kích động –“ Thật hả ba? Vậy ba làm ngay đi, như vậy con lúc nào cũng có thể ngủ, không phải suy nghĩ gì cả lại được ở bên ba cả ngày”.

-“ Haha, Tiểu Dương của ba từ lúc nào lại trở thành một con heo chỉ biết ăn và ngủ thôi vậy?”

-“ Hihi, từ hôm nay ba ạ, con đói rồi, ba con mình xuống ăn cơm đi. Hôm nay ở trường con ăn không được nhiều, bây giờ đói lắm rồi”- Hàn Dương phụng phịu.

Hàn Phong thấy con có điểm khác thường nhưng khi thấy Hàn Dương kêu đói thì cũng không hỏi mà dẫn Hàn Dương xuống ăn.

Đêm đã khuya, Hàn Dương chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại reo. Liếc nhìn màn hình di động Hàn Dương cảm thấy rất không thoải mái nhưng vẫn phải cầm lên nghe.

-“ Ngày mai chờ tôi đến đón đi học”- đầu dây bên kia nói. Hàn Dương chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng tut tut vang lên.

Chán nản tắt di động Hàn Dương tiến vào giấc mộng. Trong mơ Hàn Dương thấy mình cùng Tử Kỳ dắt tay nhau đi trên bãi biển, ánh mặt trời của hoàng hôn với những đợt sóng nhẹ vỗ lên bờ cát trắng làm tăng thêm sự lãng mạn cho đôi tình nhân.

Giật mình tỉnh giấc, tại sao mình có thể mơ một giấc mơ kì quặc vậy, không thể nào. Hàn Dương lau mồ hôi rồi ngó xem bây giờ là mấy giờ. Thấy vẫn còn quá sớm nên Hàn Dương tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau khi đang ăn sáng cùng với ba, Hàn Dương đã nghe thấy tiếng xe mô tô của Tử Kỳ nên vội vàng đứng dậy chào ba và đi ra ngoài.

Chạy ra tới nơi Hàn Dương đã thấy Tử Kỳ đứng chờ, trên mặt hân hoan rất vui làm cho Hàn Dương thấy không thoải mái.

-“ Nhanh lên, còn đứng đó làm gì?”- Tử Kỳ ra lệnh.

Hàn Dương ngoan ngoãn đến gần cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm đội vào và lên xe.

Lần này Hàn Dương tự động ôm lấy Tử Kỳ, bởi vì vừa tới hôm qua nàng đã được nếm thử cảm giác đứng trước cái chết.

Tử Kỳ nhất thời thấy không tự nhiên vì lần này Hàn Dương chủ động ôm lấy hắn, nhưng ngay sau đó hắn liền vui vẻ nổ máy và cho xe chạy. Hắn không hề ghét bỏ cảm giác được Hàn Dương ôm, những lần trước kia bị con gái chạm vào là hắn hung hăng đẩy ra liền, hắn cảm thấy con gái thật phiền phức và buồn nôn. Vậy mà Hàn Dương chạm vào làm cho hắn có cảm giác như được bay bổng lên chín tầng mây, thật là thoải mái.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại, Hàn Dương thở phào nhẹ nhõm khi thấy mình vẫn còn nguyên vẹn.

-“ Chờ tôi ở đây, tôi đi cất xe sau đó cùng đi vào”

-“ Tôi tự mình vào được, anh không cần phải đưa vào”- Hàn Dương phản kháng.

-“ Chẳng lẽ mới có một ngày mà cô đã quên hiệp ước giữa chúng ta rồi sao? Có cần tôi đem ra cho cô xem không?”- Tử Kỳ đe dọa sau đó phóng xe vào nơi để xe.

Hàn Dương trong lòng rất tức giận nhưng không thể làm gì khác là đứng đó chờ Tử Kỳ quay lại. Tử Kỳ không hề biết là trong lúc mình đi cất xe đã bị Hàn Dương chửi bới thậm tệ đến mức nào, nên khi đi ra thấy Hàn Dương vẫn ngoan ngoãn đứng chờ cảm thấy rất vui.

Đến gần Hàn Dương, Tử Kỳ rất tự nhiên mà nắm lấy tay của Hàn Dương rồi đi theo hướng lớp học của Hàn Dương.

Hàn Dương rất không tự nhiên nên giãy giụa đòi Tử Kỳ buông tay-“ Anh có thể bỏ tay ra được không? Anh không thấy có rất nhiều người nhìn chúng ta sao?”.

-“ Không”- Tử Kỳ bá đạo, nhất quyết không buông tay Hàn Dương. Hắn muốn tuyên bố quyền sở hữu của mình với Hàn Dương đồng thời cắt đứt mấy cái đuôi luôn đi theo hắn nũng nịu. Trong lòng tràn ngập tà ý và muốn xem Hàn Dương đối phó với những kẻ đồ kị ra sao.

Mãi cho đến cửa lớp của Hàn Dương, Tử Kỳ mới buông tay ra lệnh -“ Trưa nay đến khu căn-tin lớp 11 mua đồ ăn cho tôi”- sau đó ung dung bỏ đi để lại một mình Hàn Dương với ánh mắt tóe lửa. Nếu ánh mắt con người có thể giết người thì Tử Kỳ đã sớm bị ánh mắt của Hàn Dương thiêu sống.

Chưa kịp ngồi vào chỗ của mình Hàn Dương đã bị Thái Y vây lấy hỏi-“ Tử Kỳ tốt quá ha, còn dẫn cậu đến cửa lớp mới đi”.

Đáp lại câu nói đó là một cái nhìn lạnh đến rùng mình của Hàn Dương.

Thái Y vẫn không chịu bỏ cuộc -“ Mình thấy hắn có ý đồ với cậu thì phải”.

-“ Phải, hắn muốn mọi người dùng ánh mắt mà giết chết mình đây”- Hàn Dương đáp.

Quả thật trong lúc hai người nắm tay nhau đi vào lớp đã có rất nhiều ánh mắt nhìn về phía họ. Hàn Dương cảm thấy lạnh sống lưng vì những ánh mắt ghen ghét đó, nàng không thể hiểu tên ác ma này có gì tốt mà mấy người con gái đấu đá tranh giành.

-“ Cậu không nói quá đấy chứ?”- Thái Y nhăn nhó hỏi lại.

-“ Không tin cậu đi ra ngoài nhìn mọi người xem”

Thái Y thấy Hàn Dương chán nản nên ngậm miệng đi về chỗ ngồi của mình.

Thời gian trôi đi càng nhanh thì sự hồi hộp lo âu của Hàn Dương càng lớn, bởi vì tới buổi trưa nàng phải sang bên khu căn-tin lớp 11 làm ôsin cho tên ác ma kia.

Khu căn-tin lớp 11.

Hàn Dương một tay bưng đồ ăn đứng chờ Tử Kỳ, một lúc lâu rồi vẫn chưa thấy hắn xuất hiện nàng bắt đầu bực mình. “Tên Tử Kỳ chết tiệt còn không mau xuất hiện làm ình phải bẽ mặt đứng chờ từ nãy tới giờ”. Mãi một lúc sau Hàn Dương mới thấy Tử Kỳ cùng Triệu Phong xuất hiện.

Thấy hai kẻ ác tâm thông thả tiến tới làm lửa giận của Hàn Dương bốc lên. Triệu Phong đi tới thấy Hàn Dương bưng đồ ăn và nhìn Tử Kỳ với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống làm hắn không khỏi cười thầm. Hắn biết Tử Kỳ cố ý để cho Hàn Dương phải chờ đợi.

-“ Chào Hàn Dương, tại sao hôm nay lại đứng đây chờ tụi anh vậy, hà hà?”- Triệu Phong gian tà hỏi.

-“Không có gì, buồn chán nên tìm các anh thôi” – Hàn Dương đáp.

-“ Vậy à, thế thì chúng ta tìm chỗ ngồi tâm sự thôi”.

12. Chương 12

Ba người ngồi vào một cái bàn trống làm ọi người đều tập trung nhìn về phía họ. Hàn Dương cảm thấy rất không thích không khí kiêu này -“ Tử Kỳ, tôi đã mua đồ ăn cho anh vậy bây giờ tôi có thể đi được không?”

-“ Sao lại đi? Tử Kỳ đã chờ cả một buổi học để được gặp em mà?- Triệu Phong xen vào.

-“ Không dám, em tự biết thân phận của mình, làm sao có thể được đại thiếu gia Tử Kỳ quan tâm được”- Hàn Dương phản bác.

Tử Kỳ im lặng từ nãy tới giờ mới chịu lên tiếng -“ hiệp ước! em nên thực hiện theo đi, khi nào tôi nói em đi thì em mới được đi”

Hàn Dương trừng mắt -“ tôi không quên hiệp ước, nhưng tôi là người, vì vậy cũng cần có khoảng riêng tư, không phải vì bản hiệp ước đó mà ngoại trừ lúc học và lúc ngủ là phải nhìn thấy anh. Anh không thấy phiền phức à?”

-“ Không, tôi cảm thấy rất thoải mái”

-“ Anh...”- Hàn Dương tức giận.

-“ Thôi nào, tại sao hai người cứ ngồi với nhau một lúc là xảy ra cãi cọ vậy, ăn đi nào” – Triệu Phong giải vây.

-“ Tôi không thể ngồi đây thêm một phút nào nữa, tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ là mua đồ ăn cho anh, vì vậy tôi có quyền đi. Tạm biệt” – Hàn Dương cất bước đi.

-“ Cô dám đi?”- Tử Kỳ trừng mắt nhìn Hàn Dương đi.

Hàn Dương nghe thấy nhưng mặc kệ hấn, quyết không dừng bước. Tử Kỳ định đuổi theo nhưng đã bị Triệu Phong ngăn lại vì vậy đành phải ngồi xuống ăn mà tâm trạng cực kì không vui.

-“ Tử Kỳ à, tớ thấy Hàn Dương nói đúng đó, chẳng lẽ cậu muốn bên cạnh nàng 24/24 giờ sao?”- Triệu Phong châm chọc.

Tử Kỳ chột dạ cảm thấy hình như mình muốn vậy thì phải, vì thế im lặng tiếp tục ăn mà không hề biết sắc mặt của mình có chút đỏ sẫm.

Triệu Phong nhìn thấy Tử Kỳ đỏ mặt, hấn cảm thấy rất đắc chí và cảm thấy đây đúng là một cảnh tượng hiếm có. Lý Tử Kỳ- đại ca của trường Tây Du cũng có lúc đỏ mặt vì con gái, nếu mọi người mà biết chắc đây sẽ trở thành tin hot trong cả năm học mất.

Hàn Dương quay trở lại khu căn-tin đã thấy mọi người chào đón bằng ánh mắt hân học. Cuộc sống của nàng thật sự u ám nhất từ trước tới nay, nàng bắt đầu hối hận về việc đi tới ngôi trường này để học. Nếu biết trước ngôi trường nhỏ bé này cũng giống như những ngôi trường khác thì nàng đã không tốn công cải trang đến đây học.

Lại một ngày học chậm rãi qua đi, Hàn Dương ra khỏi trường mà không thấy oan hồn bất tán của Tử Kỳ đâu nên nàng thở phào nhẹ nhõm, vậy là không bị hấn ám ảnh trên đường về.

Tối nhà, Hàn Dương đã thấy Hoàng Thiên và Minh Minh ngồi ăn hoa quả và nói chuyện chờ mình. Hai người đang trò chuyện sôi nổi thấy Hàn Dương về liền dừng lại.

-“ Dương, về rồi à? Làm tụi này chờ từ nãy tới giờ”- Minh Minh chạy đến bên Hàn Dương vui vẻ hỏi chuyện.

-“ Ừ, giờ mới được về”- Hàn Dương trả lời với vẻ mặt mệt mỏi.

Minh Minh và Hoàng Thiên đều cảm thấy Hàn Dương có điểm khác lạ. Hai người nhìn nhau sau đó đi đến ngồi cạnh Hàn Dương.

-“ Dương Dương, cậu sao vậy? Nhìn ủ rũ thế? Hàn Dương nghịch ngợm của mình đâu rồi?”- Hoàng Thiên lên tiếng.

Hàn Dương không đáp, chỉ chậm rãi nhìn Hoàng Thiên và Minh Minh một cái sau đó gọi bà Vương lấy ột ly nước và uống.

-“ Dương, có chuyện gì nói cho tụi này biết đi, rồi cùng nhau giải quyết. Trần Minh Minh này không tin ko có gì không giải quyết được hết.”- Minh Minh đứng lên cao giọng.

-“ Haizz, cho dù là cậu cũng không giải quyết được đâu, thôi đi.”- Hàn Dương trả lời-“ Các cậu đến đây có việc gì không? Rủ mình đi chơi à?”

-“ Trời ơi, Hàn Dương! Không lẽ cậu quên hôm nay là ngày gì sao? Hôm nay là sinh nhật Mỹ An mà”- Minh Minh tròn mắt nói.

Hàn Dương ngẩn ra một lúc rồi giật mình đứng dậy-“ Thôi chết, mình quên mất, hai cậu ngồi chờ mình một lát, mình lên chuẩn bị rồi xuống liền”.

Hàn Dương nói xong cất bước chạy. Minh Minh và Hoàng Thiên ngồi trên ghế thở dài. Một nhóm bốn người bạn thân thiết từ lâu, vậy mà Hàn Dương có thể quên sinh nhật của một người được. Mỹ An mà biết nhất định sẽ nổi trận lôi đình, vì trong bốn người Mỹ An được biết đến là sành điệu và nóng tính nhất.

Sau một hồi chờ đợi, Hoàng Thiên và Minh Minh đã thấy Hàn Dương thay đổi, trở lại là một cô tiểu thư giàu sang quyền quý. Hàn Dương diện chiếc váy hiệu Chanel màu trắng, chiếc váy nhẹ nhàng thanh thoát làm nổi bật lên dáng vẻ của Hàn Dương, trông nàng lúc này tựa tiên nữ giáng trần làm cho hai người ở phía dưới ngẩn ra một lúc.

-“ Dương, mình không biết là cậu rất hợp với màu trắng đó nhé, nhìn cậu bây giờ thật giống tiên nữ, mình là con gái mà còn thấy cậu đáng yêu nè” – Minh Minh sáng mắt nhìn Hàn Dương một lần nữa.

Nghe thấy câu nói của Minh Minh, Hàn Dương mỉm cười –“ Thôi đi, mình không thích làm tiên nữ đâu, thật phiền phức, lại không được tự do, nếu ỉnh lựa chọn giữa việc trở thành tiên nữ và yêu tinh, mình sẽ chọn làm yêu tinh, tự do tự tại không phải tuân theo bất kì luật lệ nào, thật là thích”.

Minh Minh cũng làm ra vẻ đồng ý –“ Phải, bây giờ mình nhìn lại thì thấy cậu đúng là giống hồ ly tinh hơn là tiên nữ, haha”.

-“ Không đúng, Dương Dương của mình xinh đẹp như tiên nữ vậy, ko phải hồ ly”- Hoàng Thiên phản bác.

-“ Tiểu Thiên, cậu có thể bỏ cái giọng sở hữu đó đi được không? Mình là Hàn Dương chỉ của Hàn Dương, không phải của ai khác nữa.”- Hàn Dương lạnh lùng nói.

Nghe xong Hoàng Thiên giả bộ đau lòng –“ Dương Dương, từ nhỏ tới giờ mình chỉ thích mỗi mình cậu thôi, tại sao cậu cứ luôn lấy dao đâm vào trái tim thủy chung của mình vậy?”.

-“ Trái tim thủy chung? Haha, Hoàng Thiên ơi, ỉnh hỏi, cậu chỉ yêu Hàn Dương thôi hả? vậy thì những cô nàng đang xếp hàng chờ cậu dẫn đi chơi kia là gì của cậu? Đừng nói đó chỉ là bạn thôi nhé, không ai tin đâu”- Minh Minh thay Hàn Dương trả đũa.

Hàn Dương và Minh Minh bây giờ ở cùng một chiến tuyến đánh lại Hoàng Thiên. Hoàng Thiên thấy mình không thể phản bác lại hai cô nàng nên đành phải ngậm miệng chịu đòn.

-“Mỹ An hẹn tụi mình mấy giờ đến?”- Hàn Dương lên tiếng.

-“ 20h tại nhà hàng Bách Kỹ của nhà nó. Hôm nay Mỹ An để nguyên một tầng trống tổ chức sinh nhật đó”- Minh Minh cao hứng.

Ngó thấy bây giờ còn sớm, mà Hàn Dương còn chưa mua quà nên đề nghị Hoàng Thiên chở mình và Minh Minh đi mua. Ba người vào siêu thị thời trang, Mỹ An là một tiểu thư sành điệu, vì vậy Hàn Dương nghĩ cô nàng chắc chắn thích quần áo hay phụ kiện kèm theo. Sau một hồi tìm kiếm, Hàn Dương cùng Minh Minh cũng tìm được một chiếc túi xách LV màu tím rất sành điệu, Hàn Dương quyết định mua cái này làm quà sinh nhật cho Mỹ An.

13. Chương 13

Chiếc xe thể thao của Hoàng Thiên dừng lại trước Bách Kỹ, nhà hàng này thật lớn và sang trọng. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể biết chỉ có những người nhiều tiền mới có khả năng vào đây ăn uống và tổ chức tiệc tùng.

Cả ba người cùng đẩy cửa vào, Mỹ An đã đứng chờ mọi người, nhìn thấy nhân ảnh quen thuộc nàng liền chạy tới – “ mọi người tới rồi à, nhanh vào lên trên lầu ngồi đi, chờ ta một chút, ta sẽ lên liền”.

-“ Chúc mừng sinh nhật Mỹ An”- ba người cùng nói và đưa quà cho Mỹ An. Mỹ An rất cảm động, nhưng cảm động chưa được bao lâu thì nàng đã bị Minh Minh châm chọc –“ Mỹ An à, hôm nay là sinh nhật cậu, cũng có nghĩa cậu đã già thêm một tuổi, bây giờ cậu hơn tụi mình một tuổi, có cần tụi mình gọi là chị hai không?”- Minh Minh chớp mắt.

-“ Đồ quỷ, bốn cô nương đây còn trẻ lắm, chưa muốn làm chị hai của mấy người”.

Nghe xong cả bốn người cùng cười rồi sau đó Hàn Dương, Minh Minh, Hoàng Thiên đi lên lầu chờ Mỹ An mà không để ý lúc mọi người đi lên có những ánh mắt dán vào mình.

Dưới lầu tại một góc của nhà hàng, Tử Kỳ cùng mấy người bạn đang ăn cơm, hôm nay hẳn bị Hàn Dương nói một câu làm hẳn thấy bức mình nên quyết định gọi bạn bè đi uống rượu một bữa. Chỗ ngồi của bọn họ có thể quan sát được tất cả hành động của mọi người từ ngoài vào, vì vậy khi thấy ba cô gái xinh đẹp cùng công tử Hoàng Thiên đứng đó trò chuyện đã thu hút ánh mắt tò mò của họ.

Sau một hồi quan sát, Triệu Phong khẳng định cô gái xinh đẹp diện đầm trắng là người bọn họ gặp tại Bar Angle, thật là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Hẳn cảm thấy cô nàng thật là xinh đẹp, thoát nhìn qua cũng biết đây chắc chắn là thiên kim của một nhà giàu có.

Tử Kỳ từ nãy giờ cũng để ý Hàn Dương, hẳn cảm thấy người này rất quen, nhưng hiện tại không thể nghĩ ra đó là ai, vì vậy tiếp tục uống bia. Nhưng bản tính tò mò hiếu kỳ của Triệu Phong không chịu im lặng.

-“ Tử Kỳ, cậu nhớ con nhỏ lần trước gặp tại bar Angle không? Nhỏ đó kia kìa, công nhận cô nàng thật là đẹp, đáng người cùng khuôn mặt không thể chê vào đâu”.

Thì ra là người gặp trong quán bar, thảo nào hẳn cảm thấy quen, khúc mắc đã được giải, vì vậy hẳn cũng không để ý làm gì.

-“ Công nhận cô nàng xinh thật, nhưng chúng ta không với tới được, nhìn đồ dùng của nàng thì đã biết nàng thuộc hàng đại tiểu thư rồi, chỉ Tử Kỳ mới có thể với tới thôi, haizz”- Mạc Bắc- một trong những người bạn của Tử Kỳ lên tiếng.

-“ Với lại tớ thấy cô nàng rất thân thiết với công tử Hoàng Thiên, lần trước gặp nàng cũng là lúc nàng đi cùng Hoàng Thiên, xem ra chúng ta không có cơ hội đâu”- một người bạn khác lên tiếng.

Mọi người đều thấy tên Hoàng Thiên đó thật tốt số, sinh ra trong gia cảnh tốt đẹp lại có được cô bạn gái xinh đẹp, thật khiến người ta không khỏi ghen tị.

Trong lúc mọi người bàn tán về Hàn Dương thì Tử Kỳ im lặng ăn uống suy nghĩ.

Phía trên lầu hai của nhà hàng tiệc sinh nhật đã bắt đầu, mặc dù Mỹ An là con nhà giàu nhưng tiệc sinh nhật lại không mời nhiều người, chủ yếu là những người bạn thân. Mọi người cùng nhau hát bài mừng sinh nhật, chờ đợi Mỹ An ước nguyện và cắt bánh. Không khí thật là vui vẻ và thân thiết. Sau một hồi hoạt động chung thì mọi người đã bắt đầu tìm chỗ ngồi nhàn để thưởng thức đồ ăn và âm nhạc.

Nhóm của Hàn Dương cũng vậy, bốn người tìm một chiếc bàn sau đó ngồi xuống nói chuyện.

-“ Mỹ An, mình không ngờ cậu quen biết nhiều anh đẹp trai như vậy đó, thế mà không lên tiếng giới thiệu cho bạn bè gì cả, đồ keo kiệt” – Minh Minh là người lên tiếng đầu tiên.

-“ Haha, vậy tiểu thư đã “chăm” được anh chàng nào rồi, mình đây nguyện ý đi giới thiệu cho” – Mỹ An trả lời.

-“Thật không? Vậy đi nhanh đi, anh chàng mặc vest trắng kia kìa, đẹp trai ghê”- Minh Minh sáng mắt.

Hàn Dương mà Hoàng Thiên nhìn thấy tình cảnh này chỉ có biết ngồi cười thầm, hai người không ngờ Minh Minh lại là người mê trai như vậy. Ấn tượng của họ từ lâu tới giờ đối với Minh Minh chỉ là một cô gái cá tính ham học mà thôi.

Mỹ An nhìn theo hướng Minh Minh chỉ liền nhìn thấy Lăng Hạo Trung mặc vest trắng đang ngồi trò chuyện với mấy cô bạn. Mỹ An thầm nghĩ đúng là bạn của mình, con mắt thẩm mỹ không tệ. Quả thật Hạo Trung rất đẹp trai, nhất là lúc này hẳn mặc đồ vest trắng trông như hoàng tử bạch mã bước từ cổ tích ra.

-“ Xem ra con mắt của cậu cũng không tệ, hẳn tên Lăng Hạo Trung, bố là đại gia người Mỹ bên ngành IT, mẹ là diễn viên múa balé người Đài Loan, nhà có hai chị em, chị hẳn đang học tại đại học T. Hẳn học bên học viện Thần Lục, có lần mình đi cùng bố đến nhà một người bạn chơi, không ngờ đó là nhà hẳn nên quen biết hẳn thôi”- Mỹ An giới thiệu.

Nghe Mỹ An giới thiệu xong hai con mắt của Minh Minh càng thêm sáng và có một ít tia tà mị (có thể nói là mê trai (~.~)). Hoàng Thiên và Hàn Dương cũng quay lại quan sát và đánh giá đối phương, đúng là như lời giới thiệu của Mỹ An.

-“ Vậy còn chần chờ gì nữa, Mỹ An, cậu chạy qua kéo hẳn qua đây cho Minh Minh tiểu thư nhà ta làm quen đi”- Hàn Dương châm chọc đề nghị.

Mỹ An liếc nhìn Hàn Dương, tại sao nàng có thể bắt mình chạy được nhỉ, hôm nay là sinh nhật của ta nên tạm tha cho nàng vậy. Sau đó Mỹ An đứng dậy qua bên chỗ Hạo Trung.

-“ Hàn Dương, theo cậu phán đoán thì tớ có bao nhiêu phần trăm được anh chàng để ý?”- Minh Minh hỏi.

-“ 20%” – Hoàng Thiên lên tiếng.

Vừa dứt câu nói Hoàng Thiên đã lĩnh một cú đá của Minh Minh. Hoàng Thiên bị đá đau nên không phục-“ Đó, thấy chưa, cậu dữ dằn như vậy thì ai mà thích cho được”.

-“ Hàn Dương của cậu không dữ dằn chắc, bỗng tiểu thư đây còn chưa bằng một phần của Hàn Dương đâu”- Minh Minh trả đũa.

-“ Hai người cho tôi xin, tôi không thích vào cuộc đâu”- Hàn Dương ngán ngẩm.

Hai người liền im lặng, cùng nhau nhìn về phía của Mỹ An, thấy Mỹ An và Hạo Trung đang nói chuyện rất vui, sau đó thấy Hạo Trung nhìn về phía này.

Minh Minh rất cao hứng –“ anh chàng nhìn về phía mình rồi này, haha”.

Không ai đáp lại lời của Minh Minh. Một lúc sau thì thấy Mỹ An cùng Hạo Trung bước về phía mình. Hạo Trung rất đẹp, vẻ đẹp của chàng mang theo hai phong cách Á – Âu, mái tóc màu đen nhưng hai tròng mắt lại màu xanh dương rất cuốn hút cộng với dáng người cao ráo, nhìn chung là không thể chê vào đâu được.

Bước đến bàn, Mỹ An đưa tay về phía Hạo Trung lên tiếng –“ Đây là Hạo Trung, như mình vừa giới thiệu”.

-“ Còn đây là các bạn của mình – Minh Minh, Hoàng Thiên, Hàn Dương”- vừa nói Mỹ An vừa chỉ tay về phía từng người.

-“ Chào các bạn”- Hạo Trung lên tiếng rồi nhìn mọi người.

14. Chương 14

Minh Minh từ nãy giờ chờ đợi thì nói rất nhiều, nhưng khi đối tượng xuất hiện thì chỉ biết ngồi nhìn.

-“ Chào, rất vui được biết bạn”- Hoàng Thiên lịch sự đứng lên giơ tay ra.

Hạo Trung mỉm cười sau đó cũng đáp lại cái bắt tay của Hoàng Thiên. Cả năm người ngồi xuống nói chuyện. Minh Minh lúc đầu không phản ứng kịp thì ngay sau đó đã tự nhiên trở lại, nói chuyện rất vui vẻ.

Hàn Dương vì tâm trạng không vui ở trường nên chỉ lặng lẽ ăn uống và nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng lên tiếng và nhìn Hạo Trung một vài lần.

Ba người kia cùng Hạo Trung nói chuyện rất ăn ý, tâm trạng của ai cũng vui vẻ.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Hàn Dương, Minh Minh và Hoàng Thiên cùng nhau trở về. Khi vừa lên xe Minh Minh đột nhiên lên tiếng –“ Haizz, anh chàng Hạo Trung đó được ghê, tiếc là anh ta lại để ý Hàn Dương cậu rồi”- nói xong Minh Minh liếc về phía Hàn Dương, sau đó quay sang Hoàng Thiên –“ Hoàng Thiên à, cậu sắp có tình địch rồi, lo mà giữ cho chắc nhé”.

Nghe Minh Minh nói xong Hàn Dương thấy khó chịu –“ Sao cậu biết là anh ta để ý tới mình, mình có nói chuyện với anh ta đâu”.

-“ Bởi thế nên chỉ có cậu là không biết, trong suốt buổi nói chuyện anh ta chỉ nhìn cậu thôi, thỉnh thoảng hẳn nhìn về phía mình cũng chỉ là nhìn cho qua. Số của Trần Minh Minh tôi đây sao mà khổ thế, cứ hễ gặp ai ưng ý là người ta chỉ để ý bạn của mình.”- Minh Minh than vãn.

Hàn Dương không nói nữa, im lặng trên suốt quãng đường dài. Vì nhà Minh Minh gần đây hơn nên Hoàng Thiên chở Minh Minh về sau đó đưa Hàn Dương về.

Tới cửa nhà Hàn Dương bước xuống chào tạm biệt Hoàng Thiên sau đó bước vào nhà. Vừa định cất bước đi thì Hoàng Thiên lên tiếng.

-“ Dương Dương”

Hàn Dương quay lại nhìn.

-“ Cậu thấy Hạo Trung thế nào?”- Hoàng Thiên cẩn thận dò xét.

Hàn Dương nhú mày nhìn Hoàng Thiên, không biết anh chàng này đang nghĩ cái gì trong đầu mà lại hỏi như vậy –“ Tốt”- Hàn Dương trả lời sau đó kĩ càng dò xét từng diễn biến tâm trạng của Hoàng Thiên. Thoáng thấy anh chàng thất vọng Hàn Dương không khỏi buồn cười. Hàn Dương cũng biết Hoàng Thiên thích mình, nhưng Hàn Dương chỉ xem Hoàng Thiên là bạn thân nên cũng không nói nhiều tránh để lại hy vọng cho anh chàng.

-“ Thôi, cậu vào nhà đi, muộn rồi, ngủ ngon”- Hoàng Thiên nói sau đó phóng xe đi.

Hàn Dương đứng đó nhìn Hoàng Thiên đi xa rồi mới vào nhà. Sau một ngày hoạt động mệt mỏi nên Hàn Dương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cuộc sống của Hàn Dương từ lúc gặp phải Tử Kỳ thì đã không đi theo đúng vòng quỹ đạo do Hàn Dương đặt ra. Hàng ngày Tử Kỳ đều chờ cô tại cổng nhà sau đó chở đến trường. Đã nhiều lần Tử Kỳ đề nghị Hàn Dương dẫn vào nhà, nhưng Hàn Dương luôn tìm cơ để từ chối, làm cho Tử Kỳ sinh nghi ngờ, nhưng vì chưa có gì để khẳng định nên Tử Kỳ cũng im lặng.

Phần về Hàn Dương, khi ở cạnh Tử Kỳ thì luôn cảm thấy áp lực, nhưng đôi khi nàng cũng thấy có chút vui vẻ, ấm áp mà trước tới giờ nàng chưa trải qua, mặc dù Tử Kỳ là một tên bá đạo, luôn lấy bản hiệp ước ra bắt Hàn Dương làm theo yêu cầu của mình.

Kì thi học kì sắp đến nên mọi người đều cố gắng học tập để đạt kết quả cao trong kì thi, trong đó có Hàn Dương.

Hàng ngày Hàn Dương đều đến thư viện học, vì thế đề nghị Tử Kỳ inh một khoảng thời gian tự do, Tử Kỳ cũng đồng ý không bắt nàng mua đồ ăn inh trong thời gian này. Hàn Dương rất vui, nên thời gian ăn trưa nàng mua đồ ăn sau đó chạy đến thư viện vừa đọc sách vừa ăn. Nào ngờ tên Tử Kỳ kia cũng đến theo, điều kì lạ là hắn chỉ ngồi xem nàng học, còn mình thì vừa ăn vừa nghe nhạc. Điều này làm Hàn Dương cảm thấy bức bối –“ anh không có chỗ nào để đi sao mà lại đến đây ăn và xem tôi học hả?”.

-“Không” – Tử Kỳ trả lời một cách rất tiết kiệm sau đó tiếp tục ăn.

Ăn xong vẫn thấy Hàn Dương nhìn mình chằm chằm làm cho Tử Kỳ không khỏi muốn trêu đùa –“ Sao không học đi mà nhìn tôi? Thấy tôi đẹp trai nên bắt đầu yêu hả?”.

-“ Chỉ có ma mới yêu nổi tên ác quỷ như anh, anh cũng thi tại sao không đi học đi”- Hàn Dương hần học trả lời.

-“ Tôi thông minh từ nhỏ, không cần học cũng biết”- Tử Kỳ tự tin.

Hàn Dương thấy hắn tự tin quá đáng, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận nhưng cũng không thèm so đo với hắn mà tiếp tục học.

Nhưng ai đó đâu có chịu để yên cho nàng –“Em học nhiều như thế này, trong các kì thi thường xếp thứ mấy?”- Tử Kỳ lên tiếng.

Hàn Dương dừng lại quan sát hắn, lực học của nàng tốt, nhưng cũng chỉ thường đứng nhất lớp và đứng khoảng thứ hai, thứ ba của toàn khối.

-“ Thứ nhất”.

-“ Nhất lớp hay nhất khối?”

-“ Nhất lớp”.

-“ Vậy còn kém lắm, phải học nhiều như thế này là phải.”- Tử Kỳ lắc đầu.

Câu nói của Tử Kỳ làm Hàn Dương tức giận nảy giờ bùng phát. Chưa có ai chê nàng học kém cả, hẳn là người đầu tiên-“ Vậy anh xếp thứ mấy mà dám xem thường tôi? Chưa có ai nói tôi học kém cả”.

-“ Nhất khối, tính điểm trung bình thì nhất trường” – Tử Kỳ bỏ qua sự tức giận của Hàn Dương mà trả lời.

Sau khi nghe Tử Kỳ trả lời Hàn Dương không khỏi ngạc nhiên, tên ác ma này mà lại có khả năng như vậy sao?

-“ Tôi có thể tin được lời anh nói không vậy?”- Hàn Dương mỉa mai.

-“ Để kì thi này chứng minh, nếu tôi có khả năng như vậy thì em sẽ làm gì cho tôi?” – Tử Kỳ hào hứng vì Hàn Dương đã sập bẫy.

-“ Được, đến lúc đó tôi sẽ đáp ứng một yêu cầu nhỏ của anh”.

Tử Kỳ rất vui, bởi vì sau kì thi mấy ngày, công ty của ba Tử Kỳ có tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi các đối tác, Tử Kỳ bị bắt buộc đi để tập làm quen sau này nối nghiệp cha. Tử Kỳ muốn dẫn Hàn Dương đi cùng. Nếu có Hàn Dương ở đó hẳn sẽ không còn buồn chán, bởi vì mọi người ở đó đều mang chiếc mặt nạ giả dối, lịch sự, chỉ có Hàn Dương là luôn đối với hắn thành thật không xu nịnh giấu diếm. Đây cũng là một điểm mà Tử Kỳ phát hiện trong thời gian quen biết Hàn Dương, làm cho hắn càng ngày càng quý mến Hàn Dương. Bởi vì Hàn Dương khác những cô gái khác nên cũng thu hút được hắn, nàng không quan tâm tới gia cảnh của hắn, từ lúc biết nàng đã gần một học kì mà ngay một câu hỏi nhà anh làm gì? Hàn Dương cũng chưa từng hỏi hắn, trong khi các cô gái khác đều hỏi đầu tiên. Và sau khi nghe thấy hắn nói Lý thị là tập đoàn của nhà hắn thì mấy cô đeo bám hắn không ngớt làm cho hắn càng ngày càng khinh bỉ tụi con gái, chỉ sau khi gặp Hàn Dương hắn mới thấy được rằng không phải cô gái nào cũng giống nhau. Giúp hắn dần lấy lại niềm tin đối với con gái.

15. Chương 15

Ngày thi cuối cùng cũng đến. Môn thi đầu tiên của khối 10 là quốc văn, do Hàn Dương có chuẩn bị tốt nên làm bài tốt. Ra khỏi phòng thi tâm trạng nàng rất phấn khởi, ngược lại với tâm trạng của Hàn Dương, Thái Y rất ủ rũ. Bởi vì đây là môn học Thái Y học kém nhất. Thái Y học thiên về bên tự nhiên, nên những môn bên xã hội cô học không tốt, thậm chí là kém. Vì vậy, Thái Y chỉ ủ rũ một hồi rồi cũng phục hồi tâm trạng vui vẻ và chuẩn bị ôn tiếp theo.

Ngày thi đầu tiên của Hàn Dương trôi qua trong sự phấn khích, hôm nay tên Tử Kỳ cũng không có đến làm phiền nàng, hắn cũng có lương tâm để cho nàng được thoải mái trong mấy ngày thi, nên Hàn Dương cũng không có biết hôm nay hắn làm bài thi ra sao. Lần trước thấy hắn tự tin đến kiêu ngạo làm Hàn Dương không khỏi chán ghét. Hi vọng hắn làm bài không tốt để bớt tính kiêu ngạo đi.

Một tuần thi liên tục cũng đã kết thúc. Toàn bộ bài làm của Hàn Dương cơ bản là tốt, chỉ mất một số môn không được như ý, nên Hàn Dương cũng không trông mong gì cho thứ tự hạng nhất của bảng điểm toàn khối.

Vừa ra tới cổng trường Hàn Dương đã thấy oan gia của mình đậu xe đứng chờ, biết không thể trốn tránh nên Hàn Dương tự tin bước đến bên hắn.

Nhìn thấy Hàn Dương, Tử Kỳ thấy tâm trạng vui lên rất nhiều, vì một tuần thi hắn không có đi gặp nàng, trong trường cũng không nhìn thấy. Mặc dù tâm trạng đang rất vui nhưng hắn không hề biểu hiện ra bên ngoài, chỉ thờ ơ đứng nhìn Hàn Dương bước tới.

-“ Chào, anh làm bài tốt không?” – Hàn Dương lịch sự hỏi.

-“ Rất tốt, còn cô?”

Nghe thấy câu trả lời này của Tử Kỳ làm Hàn Dương không khỏi mắng thầm, hắn đúng là đồ tự cao tự đại, không học hành gì mà vẫn làm bài tốt được sao. Lần này quả là Hàn Dương mắng oan Tử Kỳ, bởi vì có một số người được trời ột trí nhớ siêu việt, không cần phải ôn thi cũng có thể làm bài rất tốt, đó là Tử Kỳ.

-“ Cũng tạm được”

-“ Tạm được?”- Tử Kỳ làm vẻ ngạc nhiên quan sát Hàn Dương -“ Tôi nhìn cô đúng là hình tượng đặc trưng ột sách, vậy mà chỉ làm bài tạm được thôi à? Đúng là đầu óc thiếu thông minh”.

-“ Anh nói vậy là có ý gì? Anh tưởng mình thông minh lắm chắc, tôi cho anh biết, trong mắt tôi anh chẳng hơn ai đâu”- Hàn Dương tức giận.

Sau đó bỏ đi về chiếc xe buýt, mặc kệ Tử Kỳ mặt đang u ám nhìn về phía mình. Hừ, đúng là tên đáng chết, để tuần sau có kết quả thi tôi nhất định sang bên khối 11 xem anh tài giỏi cỡ nào. Hàn Dương vừa đi vừa nghĩ.

Sau kì thi, toàn trường lại bắt đầu vào học như bình thường. Cuộc sống của Hàn Dương lại bị Tử Kỳ quấy rầy, nhưng từ khi thi xong, hẳn thay đổi tính cách, không còn quan tâm đến Hàn Dương nữa, mà chỉ đơn thuần sai bảo Hàn Dương như một ôsin thực thụ, cũng không có đến lớp chọc phá, không đến đón Hàn Dương đi học, không chờ cô về như mọi khi. Điều này làm Hàn Dương lúc đầu rất vui, nhưng mấy hôm sau thì cảm thấy trống trải, nằng cảm thấy thiếu đi cái gì đó. Vì mọi ngày thường bị hắn quấy rầy nên nằng thường không có thời gian nghỉ vãn vơ, giờ thi xong thời gian rảnh càng nhiều mà hẳn thì không đến để cùng nằng đầu khẩu, cuộc sống tự nhiên mất đi một “niềm vui”.

Cuối cùng ngày công bố kết quả thi cũng tới, đúng như dự đoán của Hàn Dương, nằng được 975/1000 điểm chỉ đạt vị trí thứ ba toàn khối, còn Thái Y đạt vị trí thứ 25. Xem xong kết quả Thái Y thấy cao hứng -“ Hàn Dương này, không ngờ cậu giỏi thật đó, chỉ kém người đứng nhất 10 điểm”.

-“ Không tốt, điểm thấp quá, mặc dù vị trí cũng không sụt giảm”- Hàn Dương thở dài.

Thái Y há hốc miệng -“ điểm còn thấp? vậy cậu muốn bao nhiêu mới cao, mà kì thi cũng chấm dứt rồi, học kì sau cố gắng là được”.

-“ Ừ, trước kia mình học những trường kia, học sinh đều giỏi, có lẽ vì vậy mà mình cố gắng hơn chẳng”.

Âm thầm thở dài xong Hàn Dương chợt nhớ tới một chuyện -“ Thái Y, cùng mình đi qua khối 11 đi”.

Nói xong Hàn Dương liền kéo Thái Y đi

-“ Từ từ thôi, làm gì mà phải chạy, ngã bây giờ”- Thái Y kêu la.

Đến bảng điểm lớp 11, mọi người vẫn đang đứng xem kết quả rất đông, Hàn Dương phải chen vào mãi mới nhìn thấy được tờ giấy kết quả. Đập vào mắt của Hàn Dương là một dòng chữ “ 1: Lý Tử Kỳ – lớp 11A-1000/1000 điểm”.Kết quả này làm Hàn Dương thật sự thấy choáng váng, không ngờ hẳn không hề nói dối mình, hẳn quả thật rất thông minh, không cần học cũng có thể làm bài đạt điểm tối đa. Thái Y đứng bên cạnh nhìn, khi thấy Tử Kỳ đứng đầu bảng cũng rất sững sốt -“ Hàn Dương, Tử Kỳ nhà cậu rất giỏi nha, đứng nhất khối kia”. Câu nói đùa của Thái Y quả thật làm Hàn Dương không thể vui được. Đang chìm đắm trong ngàn câu thắc mắc thì tào tháo cũng đến. Liếc thấy Hàn Dương đứng ở đây làm Tử Kỳ nhất thời ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó hẳn cũng hiểu lý do Hàn Dương xuất hiện ở đây, nên đi tới kéo Hàn Dương ra chỗ thoáng người, Thái Y cũng đi theo.

-“ Thấy kết quả rồi à? Sao đứng im lặng vậy? Không tin tôi có khả năng đó?”- Tử Kỳ lạnh lùng nói.

Hàn Dương đưa mắt nhìn Tử Kỳ, thật không ngờ tên ác ma này lại thông minh như vậy, thật uổng khi ông trời ban cho hẳn trí thông minh mà hẳn thì lại không biết sử dụng, chỉ suốt ngày đi đánh nhau.

-“ Ừ, vậy anh nói điều kiện của anh ra đi”

Tử Kỳ thích thú nhìn bộ dạng lúc này của Hàn Dương -“ Thứ năm tuần này hãy ăn mặc thật đẹp chờ tôi đến đón, chúng ta có việc cần đi, 19h30 tôi đến đón cô”.

Tối thứ năm? Hôm đó Hàn Dương phải đi cùng ba đến một bữa tiệc của công ty đối tác tổ chức. Vì vậy thẳng thừng từ chối -“ Hôm khác đi, hôm đó tôi có việc không thể đi cùng anh được”.

-“ Cô đã đáp ứng yêu cầu của tôi, sao bây giờ từ chối, hôm đó cô nhất định phải đi”.

-“ Tôi đã nói tôi có việc rất quan trọng, không thể đi cùng anh, tin hay không thì tùy”- Hàn Dương trả lời sau đó liền bỏ đi.

Tử Kỳ rất tức giận, vì hôm đó Tử Kỳ định dùng Hàn Dương để cắt đuôi mấy cô tiểu thư khác làm cho hắn được thoải mái, vậy mà vừa mở lời Hàn Dương đã từ chối thẳng thừng.

Chạy lại nắm lấy cánh tay của Hàn Dương –“ Cô thật sự không thể đi sao?” – Tử Kỳ hạ giọng.

Trông thấy Tử Kỳ nhẹ giọng Hàn Dương cũng không muốn gây chuyện-“ Ừ, không thể đi cùng anh được”.

Chán nản, Tử Kỳ bỏ tay Hàn Dương lặng lẽ đi về phía lớp học. Nhìn bóng Tử Kỳ lặng lẽ đi, Hàn Dương cảm thấy hắn rất cô đơn và hình như có tâm trạng. Nhưng ngay sau đó nàng nghĩ đến những lúc hắn bắt nạt mình nên cũng không thêm nhìn nữa mà quay mặt về đi về lớp.

16. Chương 16

Quả thật so với trước kia Hàn Dương thấy Tử Kỳ có điểm đáng yêu hơn, nhưng suy cho cùng tính tình của hắn vẫn bá đạo khó chịu. Vì thế Hàn Dương vẫn không có nhiều hảo cảm với Tử Kỳ.

Tối thứ năm, Hàn Dương cùng ba đến bữa tiệc của tập đoàn Lý thị tổ chức. Trông Hàn Dương lúc này thập phần xinh đẹp khiến cho ai gặp cũng phải lên tiếng khen ngợi. Hàn Dương đã quá quen với những câu nói khen ngợi, nịnh nọt của những chủ công ty nhỏ bé hơn để được tiếp cận ông Hàn Phong – ba của Hàn Dương nên cũng chỉ lặng lẽ cười đáp lại một cách lịch sự. Đang cùng ba đứng nói chuyện với mấy người thì đột nhiên có tiếng nói từ phía sau vọng tới.

-“ Haha, ngài Hàn Phong, tôi rất vui khi ngài tới dự bữa tiệc này với công ty chúng tôi”- Một người đàn ông trung niên lịch sự lên tiếng.

Hàn Dương và ba mình quay đầu lại, hai người đứng trước mắt làm cho Hàn Dương chấn động. Hắn tại sao lại ở đây? Lại còn ăn mặc rất lịch sự và đi theo một người nữa chứ? Hàn Dương đang nghi hoặc thì ông Hàn Phong cười nói.

-“ Không dám, quý công ty là bạn đối tác lâu năm, tôi làm sao dám không tới dự, Lý Tổng, đây là con trai của ngài à? Nghe danh đã lâu, nay mới được gặp mặt, quả không hổ danh hổ phụ sinh hổ tử”.

-“ Ông quá khen, đây là con trai của tôi, tên Tử Kỳ, năm nay vẫn còn đang học trung học”- Lý tổng trả lời
-“ Xin hỏi đây có phải tiểu thư của ngài không?”.

-“ Cháu chào Hàn tổng tài”- Tử Kỳ lễ phép chào.

Nghe xong câu hỏi của vị Lý tổng, Hàn Dương giật mình, lần này thật sự tiêu rồi, tên ác ma kia sẽ nhận ra mình rồi. Vừa nghĩ Hàn Dương nhìn về phía Tử Kỳ thì thấy hắn cũng đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp, thật không thể biết được hắn đang suy nghĩ cái gì.

-“ Phải, đây là con gái duy nhất của tôi – Hàn Dương, nhìn con trai của ngài chắc cũng tầm tuổi con gái tôi”.

Tâm Hàn Dương trấn động, vậy là xong, hắn đã biết mình giả trang rồi, thật là xui xẻo, biết vậy từ chối ba ở nhà thì sẽ không gặp phải cảnh này. Hàn Dương âm thầm kêu trời.

-“ Vâng, con tôi đang học lớp 11, haha”.

Khẳng định là Tử Kỳ đã biết được thân phận của mình rồi nên mới nhìn mình bằng ánh mắt muốn phun hỏa kia, nên Hàn Dương chủ động lên tiếng

-“ Thưa bác, cháu và anh Tử Kỳ học cùng một trường ạ, chúng cháu đã biết nhau từ trước”

Hai ông bố nghe xong đều thấy ngạc nhiên, nhưng thấy rất vui mừng. Trong thâm tâm hai người đều đang nảy lên một ý nghĩ quỷ dị, không nghĩ quan hệ của Hàn Dương và Tử Kỳ cực kì không tốt. Vì thế hai người bắt đầu lảng đi chỗ khác, tạo điều kiện cho Hàn Dương và Tử Kỳ “ tâm sự ”.

Hai người vừa rời đi đến nói chuyện với mấy người khác thì Tử Kỳ đã tiến đến đứng cạnh Hàn Dương, cúi xuống thăm thì –“ Cô có gì để nói cho tôi biết không?” – sau đó không ngại trao cho Hàn Dương một nụ cười hết sức mê người.

Nhìn thấy nụ cười của Tử Kỳ, Hàn Dương thấy toàn thân lạnh giá, không khỏi run lên trong đầu tính toán tìm cách chạy trốn. Nhưng đang ở giữa bữa tiệc, chốn đông người nên Hàn Dương không thể chạy được, đành chọn cách đối diện với sự thật.

– “hì hì, có, nhưng bây giờ chưa thể nói được, khi nào đó chúng ta nói chuyện được không?” Hàn Dương tìm kế né tránh, dù sao để mấy hôm nữa thì cũng dễ dàng nói chuyện hơn là bây giờ.

Trông thấy Hàn Dương có vẻ chịu thừa nhận nên Tử Kỳ cũng không làm khó, tiếp tục cười nói với Hàn Dương – “được, mấy hôm nữa nhất định chúng ta sẽ có một buổi “tìm hiểu” về nhau.

Câu nói này lần nữa làm Hàn Dương thấy hoảng hốt. Cái gì là “tìm hiểu” chứ? Hắn nói chuyện thật làm người ta đau tim.

Hàn Dương và Tử Kỳ cứ nhìn nhau như vậy cho tới hết buổi tiệc. Hàn Dương biết hắn là con trai của thương nhân giàu có, nhưng không nghĩ tập đoàn Lý thị lại là của nhà hắn, tập đoàn này so về thực lực kinh tế thì không kém tập đoàn Hàn thị nhà Hàn Dương là bao, trên một số lĩnh vực còn có điểm vượt trội hơn. Nghĩ vậy Hàn Dương mới hiểu tại sao con gái của trường mặc dù bị hắn hắt hủi như vậy nhưng vẫn kiên quyết bám lấy hắn. Nếu hắn tốt tính hơn một chút chắc Hàn Dương cũng có thể coi là bạn.

Về tới nhà tâm trạng Hàn Dương có đôi chút khá hơn, dù sao cũng tạm thời thoát được ánh mắt kì quái của hắn. Đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại reo, cầm lên thấy dãy số của Tử Kỳ làm Hàn Dương cười khổ, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

– “Alô, anh gọi có chuyện gì không?”- Hàn Dương rụt rè hỏi.

– “Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện, vì thế tối mai hẹn gặp ở bar Angle, cô phải đến không có bất kì lý do nào hết, nếu cô không đến tôi sẽ đến tận nhà của cô. Nghe rõ chưa?” – Tử Kỳ bá đạo.

Hàn Dương thầm than khóc. Lần này mà không làm theo lời hắn thì rất có thể hắn sẽ đến tận nhà mình mà lôi mình ra nói chuyện. Vì vậy Hàn Dương đồng ý gặp hắn.

– “Được rồi, tối mai tôi nhất định sẽ đến, cúp máy đây”- nói xong nàng liền cúp máy, không để cho Tử Kỳ nói câu nào nữa.

Buổi sáng hôm sau, Tử Kỳ đột nhiên lại đến đón, nhưng mà hắn thật khác, chỉ lẳng lẳng đến đón, không nói không trách nữa câu, làm Hàn Dương càng thêm lo sợ. Hắn im lẳng thế này thật khó mà đoán được hắn đang âm mưu cái gì để mà đối phó.

Tối đến, Hàn Dương chuẩn bị rồi gọi tài xế đưa đến bar Angle. Vừa vào tới nơi Hàn Dương đã thấy Tử Kỳ cùng Triệu Phong ngồi ở một chiếc bàn chờ đợi. Liếc thấy Hàn Dương, Tử Kỳ ra hiệu cho Hàn Dương đi tới. Triệu Phong thấy người đẹp đi đến chỗ mình, nhưng vẫn chưa biết người đẹp này là ai, tại sao lại đến chỗ mình thì đã nghe thấy người đẹp chào

– “Chào anh Triệu Phong”- Hàn Dương chào, sau đó tặng cho Triệu Phong một nụ cười ngọt ngào.

Nhìn thấy người đẹp đến, lại còn biết tên của mình làm Triệu Phong sửng sốt, tại sao người đẹp lại biết tên mình? Nhưng rất nhanh bản lĩnh đàn ông của Triệu Phong đã quay trở lại, Triệu Phong đứng lên chào Hàn Dương sau đó lịch sự hỏi tên của Hàn Dương.

Hàn Dương thấy Triệu Phong hỏi tên của mình làm nàng thấy buồn cười, anh chàng này nhất định chưa biết nàng là Hàn Dương. Đang định lên tiếng thì Tử Kỳ nói trước.

– “Ngồi xuống rồi nói chuyện sau”.

Hàn Dương ngoan ngoãn ngồi xuống, Triệu Phong lúc này cũng ngồi xuống, nhưng mắt vẫn dán lên người Hàn Dương, làm nàng cảm thấy đôi chút không tự nhiên.

– “Anh Triệu Phong, đừng nhìn em như thế được không? Em là Hàn Dương đây”- Hàn Dương dè dặt.

Nghe thấy người đẹp nói mình là Hàn Dương, làm Triệu Phong không khỏi cả kinh.

– “Cái gì? Em là Hàn Dương, là cô bé một sách của Tử Kỳ đây hả?”

Hàn Dương không nói, chỉ mỉm cười gật đầu. Nhìn thấy hành động khẳng định này của Hàn Dương làm cho Triệu Phong “dừng hình”, miệng há to, mãi không thể ngậm lại được. Hắn không thể tưởng tượng được cô bé xấu xí kia lại là mỹ nhân đang ngồi trước mặt hắn. Xưa nay hắn luôn tự tin với con mắt nhìn người của mình, vậy mà giờ lại bị một cô bé ít tuổi hơn mình qua mặt, đây quả là một đả kích lớn đối với Triệu Phong.

17. Chương 17

–“ Bây giờ cô nói về chuyện của mình đi”- Tử Kỳ lạnh lùng.

Quan sát thái độ của Tử Kỳ và Triệu Phong, thấy không có gì đáng sợ nên Hàn Dương bắt đầu kể về chuyện của mình. Từ chuyện mình là con gái duy nhất của tổng tài tập đoàn Hàn thị đến chuyện tại sao mình lại đi học ở trường Tây Du với bộ dạng của một cô bé nhà nghèo, nhưng Hàn Dương không nói là mình đến đây để tìm “một nửa” của mình mà chỉ nói rằng muốn thay đổi không khí, khám phá cảm giác học ở một ngôi trường bình thường như thế nào.

Kể xong câu chuyện của mình, cứ ngỡ Tử Kỳ sẽ thấu hiểu và thông cảm ình tại sao lại lừa dối họ, nào ngờ Tử Kỳ nhếch miệng khinh bỉ

–“ Tiểu thư tập đoàn Hàn thị cần gì phải chịu khổ như vậy, muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, cô hãy quay về nơi xứng đáng với cô đi. Ngôi trường này quả thật không tiếp nổi một đại tiểu thư như cô đâu.”

Nghe xong câu nói này của hắn, Hàn Dương cảm thấy đây là một sự xỉ nhục, đả kích nặng nề tới lòng tự tôn của nàng. Bởi vì nàng không hề có ý xem thường ngôi trường này, nàng chỉ muốn thay đổi không khí thôi, có làm gì quá đáng đâu.

–“ Tại sao tôi phải nghe lời anh? Anh là chủ ngôi trường này chắc? Anh nghĩ tôi cũng giống mấy cô tiểu thư nhà khác, thích đi đến những nơi chưa biết mình để ra oai sao? Anh nhầm rồi, nếu tôi có ý như vậy thì ngay từ đầu tôi đã không cải trang mà đi học như thế này để bị anh ức hiếp. Và tôi đi học ở đâu là quyền lợi cá nhân của tôi, không ai có thể xen vào”.

Cảm thấy tình hình bắt đầu căng thẳng, Triệu Phong lên tiếng giảng hòa–“ Thôi nào, mình thấy Hàn Dương nói không có gì sai cả. Mọi chuyện Hàn Dương làm đều không ảnh hưởng tới ai, vì vậy không thể trách cô bé được. Với lại, Tử Kỳ, cậu không nên vợ đũa cả nắm, trong quá khứ cậu gặp người không tốt thì chưa chắc Hàn Dương đã như bọn họ, sau một thời gian biết cô bé mình thấy cô bé là người tốt, có thể tin tưởng. Còn Hàn Dương, Tử Kỳ mặc dù ăn nói đả kích nhưng thực sự hắn là một người tốt, em đừng chấp nhất với hắn làm gì. Bỏ qua mọi chuyện đi, bây giờ mọi người đã thẳng thắn với nhau như vậy thì nên vui mừng mới phải chứ. Hihi, dù sao Hàn Dương cũng là một mỹ nhân đó chứ”.

Câu nói cuối cùng của Triệu Phong quả thật làm người ta dở khóc dở cười, trong tình huống như vậy mà hắn vẫn có thể đùa được, đúng là một kẻ yêu đời.

Tuy rằng Tử Kỳ lên tiếng đả kích Hàn Dương, nhưng trong thật tâm hắn đang rất vui, bởi vì Hàn Dương đã chịu nói hết mọi chuyện cho hắn, hắn cứ ngỡ Hàn Dương hôm nay vẫn sẽ giấu hắn một số điều. Một điều làm hắn vui nữa là hắn đã biết diện mạo thật của Hàn Dương không phải là một cô bé xấu xí, dù sao có một người yêu xinh đẹp cũng tốt hơn là có người yêu xấu xí. Tự nhiên nghĩ rằng Hàn Dương sẽ làm người yêu mình làm Tử Kỳ chần động, khuôn mặt thoáng đỏ ửng, nhưng ngay sau đó hắn đã lấy lại khuôn mặt lạnh tanh. Nghe Triệu Phong nói như vậy hắn cũng thấy rất may, vì lúc này hắn chỉ nhất thời lỡ lời, sau khi nói xong hắn rất hối hận, không biết nói gì để Hàn Dương không giận thì Triệu Phong lên tiếng, đây quả là phao cứu sinh cho người chết đuối như hắn. Vì thế hắn cũng không bỏ lỡ cơ hội làm hòa này và chủ động lên tiếng

–“ Có thật như vậy không? Cô không còn giấu chúng tôi điều gì nữa chứ?”

Sau khi nghe xong lời Tử Kỳ đả kích, Hàn Dương thấy rất bức mình, nhưng lời hắn vừa nói có vẻ hòa hoãn và có cảm giác muốn xin lỗi nên Hàn Dương cũng không chấp nhất, nhàn nhạt đáp lại –“ Thật, không còn gì để giấu cả và theo tôi nghĩ với quan hệ của chúng ta thì tôi đã thành thật hết mức có thể. Anh không định khai thác luôn đời tư của tôi đó chứ?”

-“ Tất nhiên là không, cô và tôi chỉ có quan hệ theo bản hiệp ước, vì vậy tôi chỉ muốn biết những gì liên quan đến nó thôi, tôi cũng xin nhắc hiện tại cô đang phải làm người yêu của tôi đó.”

-“ Tôi tự biết, anh không cần phải nhắc”.

-“ Thật là biết không?” – Tử Kỳ nheo mắt hàm ý.

Hàn Dương không thèm trả lời, gọi đồ uống.

Triệu Phong từ nãy tới giờ bị đẩy ra ngoài rìa thì nay nhảy vào bắt chuyện.

-“ Hàn Dương, từ ngày mai em hãy đi học bằng bộ dạng lúc này đi, em không mặc như thế này quả thật uống phí dung mạo trời ban mà”

Hàn Dương chưa kịp nói thì Tử Kỳ đã cắt ngang

-“ Không được, cô vẫn đi học với hình dạng kia cho tôi”. Lời nói của Tử Kỳ đầy vẻ ra lệnh không nhân nhượng. Hắn thật không muốn nhiều người nhìn thấy hình dáng xinh đẹp của Hàn Dương, hắn cũng đang hối hận vì để Triệu Phong đi cùng lúc này, hắn chỉ muốn hắn là người duy nhất biết rõ Hàn Dương.

Hàn Dương cũng vốn định không đồng ý với ý kiến của Triệu Phong, nhưng sau khi nghe Tử Kỳ nói thì cũng không lên tiếng, dù sao cũng khỏi phải mệt nhọc nói nhiều. Triệu Phong thấy Tử Kỳ giữ Hàn Dương như vậy rất bực mình, nhưng không dám đòi hỏi nữa chỉ bắt chuyện vu vơ với Hàn Dương.

Ba người ngồi nói chuyện khá vui, lúc này Tử Kỳ đã không còn làm bộ mặt lạnh lùng nữa mà bắt đầu trò chuyện vui vẻ với Hàn Dương, vì vậy Hàn Dương cũng không có trả đũa hắn.

Sau một hồi nói chuyện, ngó thấy đã đến giờ nên về nên Hàn Dương đề nghị mọi người cùng về. Vốn định đi gọi điện cho bác tài xế đến đón thì Tử Kỳ đã ngăn lại và đòi chở Hàn Dương về nhà làm cho Hàn Dương cảm thấy không thoải mái nhưng cũng phải chấp nhận, ai bảo mình bây giờ là “người yêu” của hắn chứ.

Nằm trên giường Hàn Dương suy nghĩ lại mọi chuyện, tên Tử Kỳ này mấy hôm nay có thái độ thật khác xưa, hắn không còn khinh bỉ con gái như trước nữa, ít nhất là đối với Hàn Dương. Lúc chở nàng đi về lại còn chúc ngủ ngon nữa chứ, làm như hắn và nàng là yêu nhau thật lòng vậy, thật là làm nàng nổi da gà. Nhưng cũng không hiểu tại sao trong thâm tâm nàng lại thấy vui vẻ, trong 16 năm cuộc đời của nàng, hắn quả là một người đặc biệt có thể làm cho nàng tức giận không dứt. Gác bỏ những suy tư sang một bên, Hàn Dương chìm vào trong giấc ngủ.

Ngày chủ nhật nữa đã đến, sau một tuần học tập vất vả, luôn phải dậy sớm đi học, vì thế Hàn Dương tự cho phép bản thân ngủ nướng một ít trong ngày này vì nghĩ không có gì cần phải xử lý cả. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính lúc Hàn Dương đang ngủ nướng thì tiếng chuông điện thoại reo phá vỡ giấc ngủ ngon lành của nàng. Bực mình vớ lấy chiếc điện thoại, một số lạ gọi tới. Bắt máy.

-“ Alô”

-“ Chào bạn, Hàn Dương phải không?” – giọng nói ngọt ngào của một tên con trai vang lên.

18. Chương 18

-“ Phải, bạn là ai?”- Hàn Dương suy nghĩ. Giọng nói này nghe quen quen nhưng nàng không thể đoán ra đây là ai.

-“ Mình là Hạo Trung, hôm ở sinh nhật của Mỹ An chúng ta đã làm quen”- Hạo Trung lịch sự trả lời.

Hạo Trung? Trần Hạo Trung? Cái tên lai Á – Âu đây à?

-“ À, Hạo Trung à? Sao bạn biết số điện thoại của mình?”

-“ Mình hỏi Mỹ An, Hàn Dương hôm nay có rảnh không? Mình có thể mời bạn đi chơi một bữa được không?”- Hạo Trung đề nghị.

Hàn Dương băn khoăn, hắn và mình mới gặp nhau có một lần, tại sao lại mời mình đi chơi? Không lẽ những lời Minh Minh nói hôm đó là đúng? Điều này làm Hàn Dương không được tự nhiên nhưng không từ chối.

-“ À, haha. Mình rảnh, vậy gặp nhau ở đâu? Bây giờ vậy?”

Hạo Trung nghe thấy Hàn Dương đồng ý thì rất vui

-“ 10h mình tới nhà Hàn Dương đón bạn đi, chuẩn bị đi nhé.”

-“ Sao bạn biết nhà mình?” – Hàn Dương ngạc nhiên.

-“ Không có gì khó, tìm nhà của tổng tài Hàn thị thì có gì đâu, lát gặp lại nói sau nhé”- Hạo Trung mỉm cười. Tất nhiên muốn tìm hiểu ai đó thì phải biết người ta sống ở đâu rồi.

-“ Ừ, lát gặp lại”- Hàn Dương cúp máy. Bây giờ là 8h30, Hàn Dương dậy vệ sinh cá nhân, ăn ít hoa quả rồi ngồi chờ Hạo Trung.

Anh chàng này quả nhiên rất đúng giờ, đúng 10h thì Hàn Dương nghe thấy tiếng còi xe vang lên ngoài cổng nhà. Xách theo chiếc túi xách nhỏ, Hàn Dương đi ra ngoài. Hạo Trung ngồi ở trong xe nhìn Hàn Dương đi ra, khi Hàn Dương đến nơi liền chạy ra mở cửa xe cho Hàn Dương sau đó khởi động xe phóng đi.

Hàn Dương thắc mắc không biết tên Hạo Trung này dẫn nàng đi đâu nên hỏi. Hạo Trung nói, chỉ bảo rằng tới nơi sẽ biết. Kết quả là chiếc xe đi ra vùng ngoại ô thành phố tới một khuôn viên tự nhiên rất đẹp. Ở giữa là một biệt thự nhỏ nhìn rất cổ kính, bao quanh nó là những loại hoa đua nhau khoe sắc. Thoạt nhìn cũng biết nơi đây có ít nhất năm mươi loài hoa quý. Khuôn viên thật thơ mộng làm cho Hàn Dương không khỏi ngạc nhiên, tâm trạng rất thoải mái khi được đến một nơi không có khí bụi này.

Nhìn thấy Hàn Dương vui vẻ nhìn các loài hoa, Hạo Trung cũng vui theo, khoe miệng cong lên thành một nụ cười có sức sát thương rất cao. Không đợi Hàn Dương hỏi Hạo Trung đã lên tiếng

-“ Đây là biệt thự của nhà mình ở Đài Bắc, thỉnh thoảng mẹ mình muốn đi thư giãn thường tới nơi này. Các loài hoa ở đây đều là do mẹ mình mang tới trồng và giao cho quản gia chăm sóc. Hàn Dương thấy nơi này thế nào?”

Hàn Dương vẫn còn đang thích thú ngắm nhìn một số loại hoa lạ mà nàng chưa biết, không ngoảnh lại mà đáp –“ rất đẹp, mẹ cậu quả là yêu hoa”.

-“ Đi, mình dẫn cậu tham quan khu biệt thự nhà mình”- Hạo Trung đề nghị, sau đó nắm lấy tay của Hàn Dương kéo đi.

Hàn Dương nhất thời thấy ngại ngùng, nhưng ngay sau đó đã bị các loại hoa ở đây cuốn hút, nên mặc kệ cho Hạo Trung dẫn đi.

Các loài hoa ở đây quả thật phong phú về chủng loại lẫn màu sắc. Các bụi hoa hồng đua nhau nở, hương thơm ngào ngạt, rất nhiều màu sắc chen lẫn các bụi hoa cúc, tử đinh hương, ... làm cho người nhìn thấy rất phấn khởi. Vườn hoa rất rộng và được chăm sóc rất tỉ mỉ, điều này cho thấy chủ biệt thự rất là yêu hoa. Bỗng Hàn Dương thấy tò mò về gia đình của Hạo Trung.

-“ Hạo Trung này, cậu có thể kể sơ qua về mẹ của cậu được không? Mình thấy rằng mẹ cậu rất yêu thích sự lãng mạn thì phải.”- Hàn Dương vui vẻ hỏi.

Hạo Trung kéo Hàn Dương ngồi xuống bên một gốc cây cổ thụ rồi bắt đầu kể.

-“ Mẹ mình là diễn viên múa ba lê người Đài Loan, bà quả thật rất yêu hoa. Năm 22 tuổi bà theo đoàn diễn đi sang Mỹ tổ chức buổi trình diễn thì gặp ba mình- ông John Parket. Lúc đó ba của mình 28 tuổi, hai người gặp nhau rồi trúng tiếng sét ái tình của nhau. Từ ngày gặp mặt, ba mình cứ hề có thời gian rảnh là lại tìm đến mẹ mình nói chuyện, hai người tìm hiểu và yêu nhau được một năm thì quyết định đi đến hôn nhân. Nhưng do bên nội của mình là gia tộc giàu có và khá có thế lực ở Mỹ nên không chấp nhận có con dâu là một diễn viên múa ba lê nhỏ nhen và lại là người châu Á như mẹ mình. Ban đầu mẹ mình rất đau khổ và đã định quay trở về nước, nhưng ba mình đã giữ lại và nhất quyết kết hôn với mẹ mình, ba mình đã nói rằng cả đời này ba chỉ yêu và lấy một mình mẹ”.

Nghe tới đây Hàn Dương thấy cảm động –“ ba mẹ cậu quả là yêu nhau sâu đậm nha, mình cũng ước gì có một người yêu mình như vậy”- Hàn Dương vừa nói vừa ngửa mặt lên trời nhìn những đám mây lững lờ trôi.

-“ Ừ, mình cũng mong muốn có một người như vậy”- Hạo Trung nói rồi quay sang nhìn Hàn Dương, nhưng do đang mải mê ngắm mây nên Hàn Dương không phát hiện Hạo Trung nhìn mình với ánh mắt si mê.

-“ Sau đó, do cảm động trước những lời thuyết phục của ba mình và tình yêu của ba mẹ dành cho nhau, gia đình ông bà nội mình đã đồng ý cho hai người kết hôn. Được hai năm sau thì mẹ mình sinh ra mình, cả nhà ai cũng rất vui, đặc biệt là ba mình. Nghe mẹ mình nói, khi mình vừa sinh ra ba mình đã chạy tới ôm hôn mẹ mình và chạy qua bế mình”.

-“ Vậy là từ nhỏ cậu sống bên Mỹ à? Có lần nào đến Đài Bắc ngoại trừ lần này chưa?”.

-“ Chưa, đây là lần đầu tiên mình đến. Do mẹ là người Đài Loan nên mình cũng biết tiếng Trung, lúc còn nhỏ mẹ mình luôn kể ỉnh về Đài Bắc, vì thế mình rất hiếu kì về thành phố này. Nhưng do còn nhỏ nên ba mẹ mình không đồng ý ỉnh trở về nơi này một mình. Mãi cho tới bây giờ mình mới được trở về nơi này. Thành phố này quả thật rất đẹp, khác với nơi mình sống bên Mỹ, con người, cách sống đều khác”. – Hạo Trung kể về gia cảnh của mình một cách rất hào hứng.

Hàn Dương ngồi một bên nghe cũng cảm thấy cuộc sống của Hạo Trung quả là thú vị. Hai người đang vui vẻ nói chuyện thì điện thoại của Hàn Dương reo lên. Không cần nhìn Hàn Dương cũng biết là ai, bởi vì nàng đã đặc biệt cài riêng cho Tử Kỳ một nhạc chuông riêng. Cầm điện thoại lên nghe.

-“ Cô đang ở đâu vậy?”- Tử Kỳ lạnh lùng hỏi.

-“ Tôi có việc cần đi, anh hỏi làm gì?”

Nghe thấy Hàn Dương có vẻ không vui nên Tử Kỳ cũng hòa hoãn đôi chút –“ Tôi đến nhà cô mà không gặp, cô đang ở đâu?”

-“ Tôi đi chơi với bạn”.

Hạo Trung im lặng ngồi một bên nghe Hàn Dương nói chuyện, cảm thấy người gọi đến làm cho Hàn Dương đôi chút không vui nhưng không dám hỏi.

Tử Kỳ thấy Hàn Dương đi chơi thì tính xấu lại nổi lên, bởi vì hắn hôm nay đặc biệt muốn đến dẫn Hàn Dương đi chơi, vậy mà nàng đã đi chơi trước, lại còn không nói trước cho hắn.

-“ Cô đi với bạn trai hay bạn gái? Đi đâu chơi?”- Tử Kỳ khó chịu.

-“ Bạn trai, đi ra ngoại ô chơi”

19. Chương 19

Cái gì? Bạn trai? Lại còn ra ngoại ô chơi. Hừ. –“ Cho cô một tiếng để xuất hiện trước mặt tôi, không thì đừng trách tôi không khách khí” (Kỳ ca ăn phải giấm chua rồi, khắc khắc).

Nghe thấy giọng nói bá đạo của Tử Kỳ làm cho Hàn Dương vô cùng tức giận chỉ muốn mắng hắn một trận để được thoải mái nhưng không thể, bởi vì hiện tại đang có Hạo Trung ngồi bên cạnh. Vì thế Hàn Dương dịu giọng –“ Tôi hiện tại chưa muốn về, hôm sau gặp được không?”

-“ Không thể, tốt nhất cô hãy nhanh chân lên mà về”- Tử Kỳ nói xong liền cúp máy không để cho Hàn Dương kịp từ chối.

Thấy hành động của Tử Kỳ rất ngang ngạnh và bá đạo làm Hàn Dương càng thêm tức giận, vì thế quyết tâm không nghe theo, ở lại chơi cùng Hạo Trung đến chiều.

Sau khi hai người đã trò chuyện và chơi vui vẻ, Hạo Trung lái xe đưa Hàn Dương về.

Hàn Dương không hề biết ở cổng nhà mình đang có một kẻ trên người tràn đầy sát khí chờ đợi mình chở về. Vì thế vẫn vui vẻ chào Hạo Trung sau đó quay gót định bước vào cổng nhà thì có một cánh tay mạnh mẽ nắm giữ vai mình và kéo quay trở lại.

Khi Hàn Dương quay lại nhìn thì Tử Kỳ đang rất rất không kiên nhẫn. Hắn đã đứng chờ Hàn Dương bốn giờ đồng hồ. Điều đó cũng chưa làm cho hắn tức giận như vậy, chỉ khi nhìn thấy Hàn Dương từ trên xe của

một tên con trai trở về, lại còn tươi cười niềm nở với hắn. Trong khi ở bên cạnh mình Hàn Dương chưa bao giờ cười tươi một cách thật sự. Ngay lúc này đây Tử Kỳ chỉ muốn kéo tên kia trở lại và đánh cho hắn một trận.

Hàn Dương không biết Tử Kỳ đã chờ mình lâu như vậy nên vẫn thản nhiên –“ Sao anh lại ở đây?”

–“ Tôi phải hỏi cô sao giờ cô mới chịu về mới phải?” – Tử Kỳ đã ăn phải giấm chua nên giọng nói cũng rất chua ngoa.

–“ Tôi đã định nói cho anh biết rằng tôi không thể trở về thì anh đã cúp máy, nên tôi không thể nói”

Tử Kỳ không đợi cô nữa, cầm tay Hàn Dương kéo đi –“ Đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói”.

–“ Anh kéo tôi đi đâu? Muốn rồi, tôi phải vào nhà”- Hàn Dương kháng cự không muốn đi. Thế nhưng thế lực của con gái làm sao có thể đấu lại một tên thanh niên khỏe mạnh như Tử Kỳ.

Tử Kỳ hôm nay không đi xe mô tô, mà đi xe hơi, vì vậy sau khi kéo Hàn Dương lên xe liền đóng cửa xe không cho Hàn Dương chạy rồi tự mình lái xe đi. Tử Kỳ dừng xe tại một công viên khá rộng và đẹp.

Mặc dù không muốn bị miễn cưỡng dẫn đi kiểu này nhưng lúc này Hàn Dương chỉ có thể đi theo Tử Kỳ ngồi xuống tại một ghế đá của công viên.

Hai người im lặng ngồi nhìn những người đi lại trong công viên một lúc. Lúc này trời đã bắt đầu tối, đèn đường được thắp lên thay cho ánh sáng mặt trời.

Yên lặng một lúc cuối cùng Tử Kỳ cũng lên tiếng –“ Hôm nay cô đi chơi với ai?”

Hàn Dương cảm thấy kì lạ, mình đi chơi với ai thì liên quan gì đến hắn, hắn hỏi làm gì? Mặc dù thắc mắc nhưng Hàn Dương không hỏi –“ Một người bạn mới quen”

Nghe thấy Hàn Dương nói đó chỉ là bạn làm cho Tử Kỳ có chút vui mừng, không phải là người yêu. Nhưng Tử Kỳ vẫn cảm thấy khó chịu, hắn chỉ muốn Hàn Dương nghĩ về hắn, cười với hắn, vậy mà thực tại cho thấy hoàn toàn ngược lại với mong muốn của Tử Kỳ, Tử Kỳ nhất thời không biết phải làm thế nào.

–“Cô có thích tên đó không?”- Tử Kỳ ngập ngừng hỏi, hắn sợ Hàn Dương sẽ trả lời là có, vì vậy hỏi hộp chờ đợi câu trả lời.

Hàn Dương thấy Tử Kỳ tự nhiên thay đổi thái độ nên rất ngạc nhiên, từ trước đến giờ Hàn Dương chưa từng thấy hắn rụt rè như vậy.

–“ Tại sao hôm nay trông anh khác lạ vậy? Uống nhầm thuốc sao?”

–“ Không, cô hãy trả lời câu hỏi của tôi ngay đi”- Tử Kỳ bị câu nói của Hàn Dương làm cho đôi chút ngượng ngùng.

–“ Không thích, chúng tôi chỉ là bạn thôi, tôi không có cảm giác gì với Hạo Trung ngoài tình bạn cả”. Vì Hàn Dương và Hạo Trung mới gặp nhau hai lần, không thể nào Hàn Dương có cảm tình với Hạo Trung cả.

Sau khi nghe xong Tử Kỳ cũng an tâm hơn, nhưng Tử Kỳ lại muốn biết cảm giác của Hàn Dương đối với mình như thế nào nên mạnh dạn hỏi

–“ Thế cô có cảm giác gì với tôi không?”- câu nói này quả thật không giống với phong cách của thiên tài Tử Kỳ, nhưng vì không thể đoán ra nên Tử Kỳ đành phải hỏi.

Hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác làm cho Hàn Dương ngăn người dùng ánh mắt thăm dò nhìn Tử Kỳ. Hắn có phải tên ác ma Lý Tử Kỳ không vậy? Hôm nay hắn không uống nhầm thuốc mà thái độ và cách nói chuyện cứ y như mấy cô gái ra mắt bố mẹ chồng tương lai vậy. Tại sao hắn lại quan tâm đến cảm nghĩ của mình chứ, hắn có ý đồ gì với mình? Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Hàn Dương.

–“ Tại sao anh lại hỏi câu này?”- Hàn Dương nheo mắt hỏi.

Thấy Hàn Dương nhìn mình chằm chằm làm cho Tử Kỳ không được tự nhiên.

–“ Cô cứ trả lời tôi là được, không cần phải hỏi lại tôi”

-“ Vậy thì tôi xin nói thẳng, tôi rất ghét anh”

Câu nói này của Hàn Dương như một lưỡi kiếm đâm thẳng vào trái tim mới mở của Tử Kỳ làm cho Tử Kỳ cảm thấy đau đớn. Lần đầu tiên hắn chịu hạ mình để hỏi một người con gái những câu hỏi ngớ ngẩn như vậy, thế mà câu trả lời hắn nhận được là một nắm muối xát vào vết thương trong tim hắn. Khuôn mặt của Tử Kỳ tràn đầy đau thương và giận dữ. Hắn không chấp nhận việc này, hắn không có khả năng chấp nhận được sự thật rằng Hàn Dương ghét hắn. Lúc đầu hắn cũng biết hai người đều ghét nhau, nhưng sau một thời gian gặp mặt, hắn biết Hàn Dương không giống các cô gái khác, nàng thẳng thắn, thích bênh vực kẻ yếu, ngây thơ và là một người có thể tin tưởng. Chính vì tính cách của nàng như vậy mà hắn đã yêu nàng lúc nào không hay, nhưng hắn không biết cách thổ lộ, vì vậy chỉ có thể tiếp tục tranh cãi, gây sự với Hàn Dương để thu hút nàng.

Nội tâm của Tử Kỳ đang gào thét, không thể tiếp tục để Hàn Dương không biết tình cảm của mình nữa. Vì vậy Tử Kỳ đã vươn tay kéo Hàn Dương vào lòng, giữ chặt quyết không buông mặc cho Hàn Dương đang ra sức vùng vẫy.

-“ Em có nghe thấy trái tim tôi đang thổn thức vì em không?” – Tử Kỳ nhẹ nhàng hỏi.

Hàn Dương đang lúng túng và bất ngờ vì hành vi này của Tử Kỳ thì lại nghe thấy hắn nói, nàng ngẩn người, sau đó cũng im lặng thử nghe tiếng tim đập của hắn. Quả thật tim hắn đập rất nhanh, giữa mặt lên nhìn hắn, nàng thấy hắn cũng đang nhìn mình một cách say mê. Hàn Dương đỏ mặt, cảm giác được hắn ôm vào lòng cũng không tệ, Hàn Dương không ghét bị hắn ôm như thế này, nhưng lý trí nói cho nàng biết nàng phải kháng cự lại.

-“ Tôi không hiểu anh nói gì”

Về mặt của Tử Kỳ càng ngày càng đen, sự nhẫn nại của Tử Kỳ đã lên đến đỉnh điểm, vì thế hắn cúi mặt xuống, áp đôi môi của mình vào đôi môi mềm mại của Hàn Dương. Hàn Dương không ngờ Tử Kỳ có thể hành động như vậy, nhất thời sững sờ sau đó lý trí nhanh chóng trở lại, nàng giãy dụa, quay mặt đi chỗ khác. Nhưng Tử Kỳ không chịu kết quả như vậy nên đưa một tay lên đầu Hàn Dương, giữ chặt không cho nàng quay mặt, một tay vẫn để trên người Hàn Dương. Hàn Dương định lên tiếng nói thì Tử Kỳ đã thuận thế đưa lưỡi của mình tiến vào miệng của Hàn Dương cuốn lấy chiếc lưỡi của nàng. Nụ hôn đã dần làm cho Hàn Dương mất đi lý trí, nàng đành để mặc cho Tử Kỳ hôn mình. Sau một hồi, Tử Kỳ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn mới chịu buông Hàn Dương ra, nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Hàn Dương, Tử Kỳ cảm thấy rất vui.

20. Chương 20

Tử Kỳ vẫn ôm lấy Hàn Dương, cúi đầu xuống gần chiếc cổ trắng ngần của nàng và cảm nhận hương thơm trên người Hàn Dương một lúc sau mới lên tiếng

-“ Bây giờ thì em đã hiểu anh nói gì chưa?”

Hàn Dương vẫn còn đang thổn thức vì nụ hôn bất ngờ lúc này thì lại nghe được câu hỏi của Tử Kỳ làm ặt nàng càng thêm đỏ, tim cũng đập nhanh hơn.

-“ Vì sao anh lại thích tôi? Không phải lúc đầu anh rất ghét tôi hay sao? Anh luôn nói những lời làm cho tôi tức giận, vì cái gì lại thay đổi như vậy? Có phải khi anh biết thân phận thật sự của tôi thì thích tôi?”

Tử Kỳ nghe Hàn Dương nói vậy rất tức giận, chẳng lẽ nhà hắn nghèo đến mức khi thấy Hàn Dương là thiên kim tiểu thư của Hàn thị mới yêu nàng? Trong mắt nàng hắn là người như vậy sao? Nghĩ tới đây Tử Kỳ sa sầm mặt mày –“Em thật sự nghĩ tôi là con người như vậy sao? Nhà tôi nghèo đến mức tôi phải chạy theo một thiên kim nhà giàu như em sao?”

-“ Tôi..tôi không phải nghĩ như vậy”- Hàn Dương có chút áy náy.

Thấy Hàn Dương có vẻ đã biết sai nên Tử Kỳ cũng dịu đi –“ Anh yêu em là bởi vì em không giống những người con gái khác, em thiện lương, ngây thơ. Em không bị những thứ bề ngoài thu hút, những người con gái khác khi thấy anh thì luôn bám lấy anh để lấy lòng và có ý muốn chiếm hữu anh như một món bảo vật.

Điều này làm anh rất khó chịu. Nhưng em thì không như vậy, em luôn xem anh như một người con trai bình thường chứ không phải là món bảo vật để tranh cướp, vì thế khi ở bên em mặc dù luôn cùng em đối chọi, cãi nhau nhưng trong sâu thẳm lòng anh luôn cảm thấy vui vẻ. Mặc dù cho tới tận hôm nay, khi thấy em đi cùng tên con trai khác anh mới phát hiện anh đã yêu em, yêu em từ rất lâu rồi”.

Tử Kỳ nói xong liền đem ánh mắt chứa đầy tình cảm nhìn vào Hàn Dương. Hàn Dương cảm thấy rất không tự nhiên, hai má bỗng dưng càng thêm hồng và cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Tử Kỳ nữa. Thấy Hàn Dương có ý muốn tránh né, Tử Kỳ liền cầm lấy hai vai của Hàn Dương, bắt Hàn Dương phải nhìn vào mình – “ Em nghe hết những lời anh nói chứ? Em hãy nói cho anh nghe em nghĩ gì về anh đi”

Hàn dương nhìn vào Tử Kỳ - “ Tôi cần thời gian suy nghĩ”

Thấy Hàn Dương không có từ chối ngay, Tử Kỳ rất vui nên liền đồng ý cho Hàn Dương một tuần suy nghĩ. Trên đường về, tâm trạng của Tử Kỳ lâng lâng như kẻ trên mây, hẳn biết Hàn Dương cũng không ghét khi mình tỏ tình, như vậy là hẳn có khả năng được nàng chấp nhận. Vì vậy hẳn luôn mỉm cười nhìn Hàn Dương trên đường về, Hàn Dương chưa thích ứng được sự thay đổi này của Tử Kỳ nên luôn nhìn ra ngoài cửa xe để tránh ánh mắt của hẳn.

Nằm trên giường Hàn Dương chần chọc suy nghĩ, cảm giác khi được hẳn hôn và nằm trong vòng tay ấm áp của hẳn thật không tệ, nàng cũng không có ghét bỏ, thậm chí còn cảm thấy thoải mái và yêu thích. Tuy rằng từ đầu năm học đến giờ nàng và Tử Kỳ luôn “đấu tranh” với nhau như quân Đồng minh với Phát xít nhưng khi nghe hẳn tỏ tình thì nàng lại thấy rất vui, những buồn bực khi bị hẳn uy hiếp liền không cánh mà bay. Có phải nàng cũng yêu hẳn rồi không? Hàn Dương không thể tự trả lời được, cứ như vậy suy nghĩ cho tới khi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, như thường lệ Tử Kỳ vẫn lái chiếc xe mô tô của mình đến đón Hàn Dương. Thế nhưng tâm trạng thì lại rất khác, mọi khi hẳn chỉ lặng nhìn Hàn Dương đi đến, không nói không cười thì hôm nay khi thấy Hàn Dương hẳn liền nở một nụ cười. Nụ cười này quả thật có lực sát thương đối với con gái rất lớn, Hàn Dương mọi khi chỉ thấy Tử Kỳ cau có khó chịu thì nay thấy Tử Kỳ cười liền ngẩn ra. Hẳn cười quả thật rất đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ với nụ cười thật tâm kia như ánh mặt trời tỏa sáng làm cho lòng của Hàn Dương có chút rung động.

- “ Hôm qua em ngủ có ngon không?”- Tử Kỳ vui vẻ hỏi.

Hàn Dương nghe thấy lại càng thêm chần chộn. Hẳn có phải Lý Tử Kỳ – đại ca của trường lạnh lùng vô tình không vậy? Người như hẳn mà cũng có thể quan tâm người khác như vậy sao?

- “ Anh, anh có phải là Lý Tử Kỳ mà tôi quen biết không vậy?”

- “ Tại sao lại hỏi như vậy? Nếu em không tin thì đến đây, tôi chứng minh cho em xem”- Tử Kỳ nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Hàn Dương nhất thời không đoán được nàng đang nghĩ gì, nhưng vẫn hỏi lại với ánh mắt tà mị.

Thấy Tử Kỳ nhìn mình như thế Hàn Dương lại càng khó hiểu, nhưng giác quan thứ sáu nói cho nàng biết tên đang đứng trước nàng kia rất “nguy hiểm”, đừng để bị hẳn dụ hoặc.

- “ Tôi tin anh là Lý Tử Kỳ tôi biết rồi, anh bỏ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống tôi đi”.

- “ haha, em cũng biết là lúc này anh rất muốn “ăn” em à? Không đùa nữa, lại đây đi, sắp muộn học rồi” – Tử Kỳ châm chọc, từ lâu hẳn đã lấy sự châm chọc con nhím Hàn Dương làm cho nàng xù lông lên để làm niềm vui, vì vậy khi có cơ hội hẳn tuyệt đối không bỏ qua.

Triệu Phong đứng chờ Tử Kỳ ở cổng trường, thấy Tử Kỳ hôm nay rất khác lạ, đi cạnh Hàn Dương mà luôn cười làm cho hẳn thấy tò mò. Không phải sau khi biết dung nhan thật sự của nàng thì hẳn đã yêu nàng rồi đấy chứ. Nghĩ tới đây hẳn liền đi tới bên cạnh Tử Kỳ để làm rõ sự việc.

- “ Hàn Dương, ngày mới vui vẻ, em có thể cho anh “mượn” Tử Kỳ của em một lúc được không?” – Triệu Phong nói xong liền quay sang phía Tử Kỳ ý bảo có chuyện muốn nói.

Hàn Dương tất nhiên đồng ý, lúc này ở bên Tử Kỳ làm cho nàng không còn được tự nhiên nữa, nên khi có vị cứu tinh Triệu Phong đến nàng liền đồng ý và một mình đi vào lớp để lại Triệu Phong và Tử Kỳ đứng

đó. Sau khi thấy Hàn Dương khuất bóng, Triệu Phong liền quay sang hỏi Tử Kỳ - “ Tử Kỳ này, hôm nay mình thấy cậu uống nhầm thuốc thì phải. Mọi khi mình có bao giờ thấy cậu cười đâu, sao hôm nay miệng cứ ngoác ra vậy? Cẩn thận ruồi vay vô miệng”.

Nghe thấy Triệu Phong nói vậy Tử Kỳ liền thu lại nụ cười và ngườm Triệu Phong.

-“ Cậu thấy mình có gì thay đổi? không có gì hết”.

-“ thật không? Biết điều thì tự khai đi, nếu cậu không nói thì mình sẽ sang hỏi Hàn Dương.” – nói xong Triệu Phong liền làm ra vẻ chuẩn bị đi. Tử Kỳ thấy vậy liền căng thẳng –“ Được rồi, nói là được chứ gì, cấm cậu sang làm phiền Hàn Dương.”

-“Vậy định bao giờ thì nói?” – Triệu Phong tò mò.

-“ Hiện tại thì vào lớp học, sau khi tan học thì nói cho”- Tử Kỳ trả lời sau đó đi về phía lớp học. Nhận được câu trả lời của Tử Kỳ, Triệu Phong cũng vui vẻ đi vào lớp mà không làm khó Tử Kỳ nữa. Hắn kiên nhẫn chờ đợi đến tiết mục hay.

Tan học Tử Kỳ gọi điện cho Hàn Dương nói rằng mình không thể đưa nàng về sau đó nói mọi chuyện cho Triệu Phong. Bởi vì Tử Kỳ biết khi Triệu Phong không nhận được câu trả lời thật thì hắn nhất định sẽ tự mình điều tra tới cùng.

21. Chương 21

Buổi học cuối cùng cũng kết thúc, chờ đợi mọi người về hết chỉ còn lại Triệu Phong và Tử Kỳ thì Triệu Phong liền chạy tới chỗ Tử Kỳ bắt đầu “hỏi cung”.

Tử Kỳ cũng không có lý do gì giấu diếm nên đã nói cho Triệu Phong biết tất cả. Sau khi nghe Tử Kỳ nói xong thì Triệu Phong cảm thấy chấn động, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn đây có phải tên Tử Kỳ của mình không? Thật không ngờ một tên lạnh lùng với con gái như hắn mà cũng có thể làm ra chuyện đó. Nhưng ngay sau đó hắn cũng cảm thấy vui mừng, bởi vì dù sao bây giờ hắn cũng đã có thể quên đi Thu Mai mà yêu thêm một lần nữa, vì vậy hắn đứng lên vỗ vào vai Tử Kỳ -“ Khá lắm, tiếp tục phát huy tinh thần chiến đấu, nàng nhất định sẽ trao cho cậu trái tim.”

Thấy Triệu Phong cổ vũ, Tử Kỳ cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng hắn cảm thấy để được nàng trao trái tim ình vẫn còn một đoạn đường rất dài, và hắn cũng biết hiện tại hắn đang có hai đối thủ đáng gờm, đó là tên Hoàng Thiên và tên Hạo Trung.

-“Thế bây giờ cậu tính đối xử với nàng như thế nào? Không phải vẫn chòng ghẹo nàng như trước đó chứ?”
-Triệu Phong lên tiếng hỏi.

-“Tất nhiên là không, nhưng hiện tại muốn mình thay đổi ngay lập tức thì quả thật rất khó, bởi vì từ lúc nắm được điểm yếu của nàng, việc chọc ghẹo nàng quả thật rất vui”- Tử Kỳ mỉm cười nói.

-“Hắc hắc, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, công nhận Hàn Dương của cậu thật xinh đẹp, ngay cả Triệu Phong mình cũng mê” –Triệu Phong mơ màng.

Nghe được câu nói này của Triệu Phong làm cho Tử Kỳ có chút khó chịu –“ Không cho phép cậu nhòm ngó Hàn Dương”.

-“Haha, Lý Tử Kỳ cũng biết ghen tuông kìa, thật là thú vị. Yên tâm đi, mình có thể yêu tất cả các cô gái, trừ “vợ” của bằng hữu” – Triệu Phong thích thú.

Tử Kỳ thấy Triệu Phong trêu chọc mình, lại còn nói là hắn ghen làm cho hắn nhất thời đỏ mặt, nhưng sau đó khôi phục lại rất nhanh, làm cho Triệu Phong không hề hay biết.

-“ Bây giờ thì về thôi, tối đi nhậu một bữa” – Tử Kỳ lên tiếng.

Hai người khoác vai nhau đi ra cổng trường và về.

Hàn Dương vừa về tới nhà đã thấy Hoàng Thiên ngồi ở phòng khách chờ nàng. Nàng nặng nề đi đến.-“Tiểu Thiên, cậu đến có việc gì vậy?”

-“Không có việc gì thì không thể đến nhà cậu chơi sao? Cậu thật quá đáng, chúng ta biết nhau hơn mười năm rồi mà cậu cứ luôn làm như chúng ta là người lạ vậy”- Hoàng Thiên làm ra vẻ ủy khuất.

-“Được rồi, bỏ cái khuôn mặt đó của cậu đi. Sao hôm nay không tìm cô bạn gái nào đi chơi mà lại tới làm phiền tớ, tớ rất mệt, vừa đi học về còn chưa ăn gì đây” – Hàn Dương uể oải hỏi.

-“Vậy cậu lên thay quần áo đi, mình dẫn cậu đi ăn mỳ Ý, thấy thế nào?” – Hoàng Thiên đề nghị.

Mỳ Ý là một trong những món mà Hàn Dương rất thích, vì vậy sau khi nghe thấy Hoàng Thiên đề nghị nàng liền hưng phấn đồng ý rồi chạy nhanh lên lầu bỏ khuôn mặt hóa trang và thay quần áo đi ăn.

Trước khi đi nàng còn không quên dặn bà quản gia nói với ba của mình là mình đi ra ngoài ăn bữa tối.

Hai người đi đến một tiệm mỳ Ý khá nổi tiếng, lúc này là thời gian ăn tối nên cũng khá là đông khách. Hàn Dương nhìn qua tổng thể toàn bộ tiệm mỳ rồi quyết định chọn một bàn ăn gần cửa sổ để có thể nhìn phong cảnh xung quanh.

Hai bát mỳ Ý nóng hổi khói bay nghi ngút được mang đến đặt trên bàn. Hàn Dương vui vẻ cầm đũa lên ăn.

Hoàng Thiên thấy Hàn Dương vui vẻ cũng mỉm cười lấy tô mỳ đến ăn.

-“Ăn từ từ thôi, nóng đó” – Hoàng Thiên nhắc nhở Hàn Dương.

-“Không có gì, mỳ ở đây quả là ngon nha, giờ mình mới biết có tiệm mỳ ngon như vậy ở chỗ này đó”

Thấy Hàn Dương khen mỳ ngon, Hoàng Thiên lại càng vui mừng-“Vậy sau này mình sẽ thường xuyên dẫn Dương Dương đến đây ăn”.

-“Đồng ý” – Hàn Dương ngẩng mặt lên cười nhìn Hoàng Thiên.

-“Hôm nay ở trường cậu có chuyện gì không? Minh Minh và Mỹ An đâu? Mấy hôm nay không thấy hai người đó liên lạc gì cả? Chúng nó có người yêu rồi phải không Tiểu Thiên”

-“uhm, cũng không có chuyện gì, Mỹ An thì lúc nào cũng có con trai đi bên cạnh, có bao giờ cô đơn đâu. Còn Minh Minh thì dạo này đang làm gì đó, rất chuyên tâm. Hôm nay mình có mời hai người đó đi nhưng hai người bảo ...”- Hoàng Thiên cố ý bỏ dờ giữa chừng.

Hàn Dương thấy khó chịu nên hỏi-“Bảo gì cơ?”

Hoàng Thiên thấy Hàn Dương hỏi thì tà mị mỉm cười và nói –“Bảo để cho hai đứa mình hẹn hò, hai người đó không muốn đi để làm bóng đèn huỳnh quang”.

Nghe xong câu nói này của Hoàng Thiên, Hàn Dương thiếu chút nữa thì sặc. Hai đứa bạn kia ngang nhiên bán đứng bạn bè, cái gì là “bóng đèn huỳnh quang”? Hàn Dương biết Hoàng Thiên có tình cảm với mình, nhưng nàng không thể yêu Hoàng Thiên được, vậy mà hai người kia dám ngang nhiên tạo cơ hội cho Hoàng Thiên làm cho nàng khó xử.

-“Hoàng Thiên à, cậu đừng như vậy nữa được không?”

-“Đừng gì cơ?” – Hoàng Thiên giả bộ ngây thơ.

-“Cậu biết mình nói gì mà, chúng ta chỉ có thể làm bạn được thôi, cậu hãy đi tìm một người con gái khác đi” – Hàn Dương đi thẳng vào vấn đề.

-“Dương Dương, tình cảm mười năm có thể dễ dàng nói bỏ là bỏ được sao? Tại sao cậu không thể thử đón nhận mình dù chỉ một lần?” – Hoàng Thiên đau đớn trả lời.

Cảm thấy Hoàng Thiên có chút thương tâm, Hàn Dương không biết phải trả lời ra sao. Vì nếu nàng quá lạnh lùng vô tình sẽ làm mất đi tình bạn nhiều năm. Dù sao từ nhỏ tới giờ Hoàng Thiên luôn là người bạn tốt của nàng, ở bên nàng mỗi khi nàng buồn. Nhất là khi mẹ Hàn Dương mất đi, Hoàng Thiên đã chạy tới ôm Hàn Dương vào lòng và nói rằng suốt đời này sẽ bảo vệ nàng. Mặc dù lúc đó hai người tuổi còn rất nhỏ, nhưng Hàn Dương luôn cảm thấy nhờ có Hoàng Thiên mà mình cũng mạnh mẽ lên.

-“Tiểu Thiên, mình thật sự không thể yêu cậu được, mình chỉ có thể xem cậu như một người anh trai mà thôi”.

-“ Tại sao?” – Hoàng Thiên hỏi.

-“ Bởi vì mình đã yêu một người rồi” –Hàn Dương trả lời. Thật ra đây chỉ là cái cớ nàng tìm ra để Hoàng Thiên bỏ cuộc.

Nghe thấy Hàn Dương nói rằng nàng đã có người yêu, Hoàng Thiên cảm thấy trời đất như sụp đổ, trái tim đau đớn như có ai dùng dao đâm vào nhưng vẫn phải mỉm cười –“ Vậy à, Có thể nói mình biết ai là người có điểm phúc được Dương Dương yêu mến không?”

-“ Đó là Lý Tử Kỳ, học cùng trường với mình, cũng là người thừa kế của tập đoàn Lý thị”

22. Chương 22

-“ Tập đoàn Lý thị? Cũng không tồi, vậy thì mình chúc cậu hạnh phúc”.

Hàn Dương cảm nhận được ưu thương trong lời nói của Hoàng Thiên, nhưng nàng không có cách an ủi hẳn, chỉ biết lặng im uống nước cho đến lúc về.

-“Dương Dương!” – Hoàng Thiên đột nhiên gọi.

Hàn Dương đang đi vào nhà thì nghe thấy Hoàng Thiên gọi nên quay đầu lại. Hoàng Thiên đi đến bên Hàn Dương và đột nhiên ôm nàng, hôn lên bờ môi như cánh hoa đào.

-“Dương Dương, mình rất yêu cậu, cậu hãy nghe mình nói. Đây là lời tỏ tình chính thức của mình, mình biết cậu đã từ chối mình, nhưng mình vẫn phải chính thức nói lời yêu cậu, sau đó sẽ không bao giờ làm khó cậu nữa. Mình sẽ tình nguyện ở bên cạnh cậu, làm một người bạn tốt, luôn chia sẻ với cậu những lúc khó khăn. Nụ hôn này coi như là món quà chia tay ĩnh được không? Đừng tức giận nhé.” –Hoàng Thiên ôm Hàn Dương nói, giọng nói chát chúa đầy đau thương.

Hàn Dương nghe được những lời này của Hoàng Thiên, cảm thấy mình thật là độc ác, nếu một ngày nào đó người nàng yêu cũng nói với nàng những lời như hồi này, chắc nàng cũng không đủ can đảm như hẳn. Nước mắt lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Cảm thấy người trong lòng mình im lặng hồi lâu, Hoàng Thiên buông Hàn Dương ra, thấy nàng đang khóc thì rất bối rối.

-“Ngốc ạ. Tại sao phải khóc? Cậu thấy mình thật đáng thương nên khóc hả? Nếu như vậy thì đáng lẽ cậu không nên từ chối mình mà phải nhận lời chứ”- Hoàng Thiên trêu chọc.

-“Cậu biết mình không phải khóc vì thế mà còn nói.” –Hàn Dương lau nước mắt.

-“Ừ, mình biết Dương Dương của mình là một người dũng cảm mà, nàng sẽ không khóc vì chuyện nhỏ, đúng không?”

-“Đúng, mình chỉ biết xin lỗi cậu vì không thể đáp lại tình cảm của cậu, và cũng cảm ơn cậu đã hiểu mình” –Hàn Dương cảm động nói.

-“Dương, cậu có biết không, yêu là mong muốn người mình yêu được hạnh phúc, chứ không phải là chiếm giữ người đó. Vì vậy, chỉ cần cậu hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc. Tất nhiên mình cũng sẽ có chút đau buồn trong lúc này, nhưng thời gian sẽ giúp mình xóa nhòa nó. Cho nên cậu phải hạnh phúc để mình cũng hạnh phúc. Biết chưa” –Hoàng Thiên kiên định nói.

-“ Đã biết” – Hàn Dương nhỏ giọng trả lời.

-“Đã biết rồi thì tốt, bây giờ vào nhà ngủ đi, không được suy nghĩ lung tung đầu đuôi. Mình phải về rồi, tạm biệt.”

Hoàng Thiên nói xong liền rời đi, không muốn để cho Hàn Dương thấy sự đau thương trong mắt mình thêm một phút nào nữa.

Nhìn bóng Hoàng Thiên rời đi, Hàn Dương cảm thấy ông trời thật đối với nàng quá tốt, nàng thầm cảm ơn ông trời vì đã đưa đến cho nàng một người bạn tuyệt vời. “Tiểu Thiên, rồi một ngày cậu sẽ tìm được một người tốt hơn mình. Mình thật ích kỷ khi chỉ nghĩ về bản thân mình, mình xin lỗi.”

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, Tử Kỳ đến đón Hàn Dương đi học, nhưng hôm nay hắn thấy nàng có chút khác lạ, hai mắt thâm quầng, đỏ ngầu giống như vừa mới khóc cả một đêm.

– “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao anh vừa mới rời xa chưa được một ngày thì trông em tiêu tụy thế kia?”
– Tử Kỳ lo lắng hỏi.

– “Không có gì, chúng ta đi học thôi” – Hàn Dương cố gắng phân tán sự chú ý của Tử Kỳ, tự động ngồi vào phía sau của hắn.

Tử Kỳ nhất định không chịu buông tha, tra hỏi đến cùng – “Chắc chắn có chuyện đã xảy ra, em muốn tự nói hay để tôi điều tra?” – giọng nói đầy vẻ uy quyền, không muốn nghe thấy sự phản kháng của đối phương.

– “Tại sao anh lại can thiệp vào chuyện riêng của tôi nhiều như vậy? Anh là gì của tôi? Người yêu? Không phải. Gia đình? Lại càng không, anh có thể để cho tôi một khoảng không gian riêng tư được không? Nếu anh không muốn đến trường mà muốn ở đây tra hỏi tôi thì cứ việc, nhưng tôi không rảnh để đứng đây tiếp chuyện với anh” – Hàn Dương tức giận, vì chuyện hôm qua của nàng và Hoàng Thiên đã làm cho nàng mất ngủ cả đêm, tâm tình không được tốt, hôm nay chỉ muốn có người im một khoảng im lặng để ổn định tinh thần, vậy mà tên đáng ghét này còn nói với nàng bằng cái giọng bá đạo như thế, thật là muốn làm cho nàng tức chết mà. Nói xong nàng liền muốn xuống xe để bắt xe buýt đi học, nhưng Tử Kỳ đã nhanh tay bắt Hàn Dương lại.

– “Cô muốn đi đâu?” – Tử Kỳ hỏi.

– “Tất nhiên là đi bắt xe buýt đi học, còn đi đâu nữa”

– “Không cần, ngồi yên đó, chúng ta đi học” – Tử Kỳ cũng cảm thấy Hàn Dương hôm nay tâm tình không được tốt, vì vậy cũng không có đôi co tranh cãi với nàng nữa, để dịp khác tìm cơ hội hỏi cũng được, vì vậy nhanh chóng phóng xe đi.

Trước khi vào lớp Tử Kỳ xin lỗi Hàn Dương vì lúc nãy đã nói hơi quá làm cho Hàn Dương lại một lần nữa sững sốt, một tên như hắn mà cũng biết xin lỗi người khác sao? Nếu chuyện này do một người khác nói cho nàng biết thì nàng chắc chắn sẽ không bao giờ tin. Nhưng đây lại là do chính hắn nói với nàng, nên nàng tin. Xem ra tên “ác ma” này không phải là không “cải tạo” được. Nghĩ đến điều này làm cho tâm của nàng có chút vui vẻ và rung động.

Hôm nay là ngày Hàn Dương cần phải trả lời Tử Kỳ về chuyện tỏ tình của hắn. Kỳ thật trong suốt một tuần nàng cũng đã suy nghĩ nhiều. Đối với người khác thì nàng không biết, nhưng hắn đối với nàng thì không phải là không tốt, ban đầu tuy hắn có chút đáng ghét, luôn sai bảo nàng, nhưng không phải bắt nàng làm gì quá đáng. Sau này khi hắn tỏ tình rồi thì lại đối với nàng tốt hơn, không còn sai bảo nàng mua đồ ăn thức uống cho hắn nữa, mà là hắn mua cho nàng. Hắn cũng vì nàng thay đổi khá nhiều, không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng, thay vào đó hắn hay cười với nàng hơn. Trông hắn cười nàng cũng cảm thấy rung động, nếu con gái mà thấy hắn cười như thế mà nói không rung động thì quả thật là nói dối, bởi vì lúc đó hắn thật giống một thiên sứ, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời. Ngoài ra hắn đối với mọi người xung quanh cũng tốt hơn, nên mọi người cũng dần cảm thấy hắn không còn đáng sợ.

Nàng đã quyết định sẽ thử chấp nhận hắn, nhưng trong vòng ba tháng mà nàng không thể yêu hắn thì hai người sẽ chia tay. Tử Kỳ nghe được quyết định này thì không lấy làm vui vẻ. Nhưng mà cảm thấy mình còn có ba tháng để thuyết phục nàng nên cũng không nản lòng, quyết định sẽ cố gắng. Thật ra đây là lần đầu tiên Tử Kỳ theo đuổi một người con gái khó khăn đến vậy. Trước kia chỉ cần hắn đồng ý một câu là sẽ có một khối con gái đến làm bạn gái của hắn. Nhưng hắn không muốn, vì lúc đó hắn thấy con gái thật phiền phức và lúc đó vết thương mỗi tình đầu còn chưa khỏi.

Mối tình đầu của hắn cũng không phải do hắn tỏ tình, mà là do người kia, lúc đó hắn còn ngây thơ, khi thấy Thu Mai tỏ tình thì vừa ngạc nhiên lại vừa cảm thấy mới lạ nên đã đồng ý. Sau đó hai người chính thức yêu nhau thì hắn dần dần có cảm tình với cô ta, nhưng thật không ngờ cô ta chỉ là kẻ vô tâm, cô ta xem hắn như một đồ vật, có được rồi thì lại nhàm chán và vứt bỏ làm cho Tử Kỳ vô cùng đau đớn và quyết

định không tin bất cứ người con gái nào khác. Con gái là những kẻ tàn nhẫn và độc ác. Mãi cho đến khi Hàn Dương xuất hiện thì Tử Kỳ lại dần dần thay đổi, nàng đã làm cho hắn cảm thấy không phải cô gái nào cũng giống như Thu Mai, hắn quyết định một lần nữa tin vào tình yêu.

-“Như vậy cũng được, anh tin trong thời gian đó em sẽ yêu anh.” –Tử Kỳ tự tin nói.

Hàn Dương thấy Tử Kỳ quá mức tự tin, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy như có một dòng nước ấm áp chảy qua, cảm giác như thế này nàng chưa bao giờ trải qua. Lời của Tử Kỳ lúc này cũng không làm Hàn Dương chán ghét nữa. Nàng chủ động cầm tay Tử Kỳ.

Hành động bất ngờ này của Hàn Dương làm cho Tử Kỳ rất vui, từ trước đến giờ toàn là hắn chủ động, vậy mà lần này nàng chủ động cầm tay hắn, đây là một chuyển biến tốt đẹp mà hắn mong đợi. Hai người nắm tay nhau ngắm nhìn ánh hoàng hôn dần buông xuống bao phủ lấy toàn bộ thành phố.

23. Chương 23

Đang chìm ngập trong khoảnh khắc hạnh phúc, đột nhiên Tử Kỳ nhớ ra mấy hôm trước Hàn Dương có chuyện không vui, liền hỏi lại.

Lúc này Hàn Dương cũng không có tức giận nữa, mà chỉ kể lại chuyện xảy ra giữa mình và Hoàng Thiên. Nghe được Hàn Dương từ chối tình cảm của Hoàng Thiên, lại nghĩ đến nàng không từ chối tình cảm của mình làm cho nét cười trên mặt Tử Kỳ càng thêm đậm. Hắn thật cao hứng khi nàng từ chối tình yêu của một người luôn bên nàng, đối tốt với nàng mọi lúc mọi nơi như Hoàng Thiên, mà lại không từ chối kẻ ban đầu chỉ biết đấu đá với nàng như mình. Điều này chứng tỏ nàng không có ghét hắn, hắn có cơ hội lớn để chính thức trở thành người yêu của nàng, mà không phải là người yêu thử như trong ba tháng sắp tới.

-“Cám ơn em đã cho anh cơ hội, anh sẽ không làm em thất vọng, hãy tin tưởng anh”- Tử Kỳ lên tiếng, đưa một tay kéo Hàn Dương dựa vào vai mình.

Hàn Dương cảm thấy thật vui vẻ, nếu mọi chuyện đều tốt như thế này thì thật vui. Hai người tựa vào nhau, không nói với nhau thêm câu nào nữa, nhưng trong thâm tâm của cả hai thì lại đang nhộn nhịp, vui vẻ không yên.

Tin hai người yêu nhau đã lan truyền trong toàn trường chỉ trong vòng một ngày sau đó. Thành tích này không thể thiếu công lao của Triệu Phong, sau khi hắn nghe được Tử Kỳ nói thì liền chạy đi khắp nơi thông báo tin sốt dẻo này, kết quả là trong vòng một buổi sáng thì toàn trường đã biết đại ca Lý Tử Kỳ đã là hoa đã có chủ. Các cô gái sau khi nghe được tin này thì đồng loạt buồn bã, có người còn khóc thét lên và không tin rằng người trong mộng của mình đã có người yêu. Con trai trong trường cũng không thể tin rằng một tên lạnh lùng như hắn có thể yêu. Vậy người yêu của hắn là ai? Đây lại là một chuyện sốt dẻo nữa, mọi người chưa biết dung nhan của cô gái có thể làm rung động trái tim lạnh lùng của Tử Kỳ, vì vậy rất tò mò muốn biết.

Trong khi Tử Kỳ đang chìm đắm trong hạnh phúc thì Hàn Dương lại phải đối chọi với những ánh mắt kỳ lạ, ghen ghét của những kẻ thầm mến Tử Kỳ. Nàng bắt đầu suy nghĩ, không biết có phải mình đã quyết định sai lầm rồi không? Trên thực tế nàng chỉ muốn một cuộc sống khá yên lặng, nhưng nay thì chuyện đó là chuyện không thể, vì nàng đã trở thành mục tiêu số một của những kẻ cuồng yêu Tử Kỳ.

Ngay cả cô bạn Thái Y của Hàn Dương cũng không thể tin được trên đời này lại có một chuyện kì lạ như vậy xảy ra, mặc dù nàng cũng biết Hàn Dương qua thật không thể chê vào đâu được, kể cả ngoại hình, gia cảnh và tính cách. Nhưng Lý Tử Kỳ thay đổi như vậy thì thật là không thể tin được. Vì thế nàng kiên quyết bám lấy Hàn Dương để tìm hiểu kĩ chuyện này. Vì Thái Y kiên quyết bám theo để đòi nghe Hàn Dương kể lại mọi chuyện làm cho nàng cảm thấy đỡ khốc đỡ cười. Chuyện này có thật là thú vị như vậy không?

Sau giờ ra chơi Tử Kỳ còn tự mình đi đến lớp của Hàn Dương, cùng Hàn Dương đi ăn. Hàn Dương cảm thấy không được tự nhiên, muốn hai người không đi ăn cùng nhau nhưng Tử Kỳ nào chịu như vậy. Hắn kiên quyết nắm tay Hàn Dương kéo đi, sự việc này làm ọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Những cô gái thầm yêu Tử Kỳ thì không dám tin vào mắt của mình. Tử Kỳ lại có thể yêu một cô gái xấu xí như con một sách thế

kia sao? Ý nghĩ này làm cho các nàng không phục, các nàng đều cảm thấy mình xinh đẹp hơn Hàn Dương, tại sao lại không lấy được trái tim của hoàng tử?

Chuyện này làm cho Hàn Dương thật sự muốn khóc, trước kia nàng cũng từng bị bạn bè ghen ghét vì mình xinh đẹp hơn, gia thế tốt hơn, nay lại bị ghen ghét vì mình xấu xí, gia thế không tốt mà được hoàng tử bạch mã yêu. Nàng thật sự muốn rút tay ra khỏi tay của Tử Kỳ, nhưng hẳn nhất quyết không chịu buông, mặt thì luôn nở nụ cười.

-“Anh có thể bỏ tay ra được không?”- Hàn Dương nhỏ giọng hỏi.

-“Tại sao? Anh cảm thấy như vậy rất tốt” –Tử Kỳ vẫn bước đi, nhưng quay lại nhìn Hàn Dương một chút.

-“Bởi vì nếu tiếp tục như thế này thì tôi sẽ chết vì những ánh mắt hình viên đạn của mọi người”

-“Ai dám làm gì em anh sẽ xử lý kẻ đó. Người yêu của Lý Tử Kỳ này không phải là người dễ dàng bị khi dễ” – Tử Kỳ ngừng lại một chút, sau đó cất tiếng nói, Tử Kỳ cố ý nói to và lướt mắt về phía những cô nàng đang chăm chú nhìn bọn họ tuyên bố.

Thật ra Hàn Dương không sợ bọn họ, chỉ là sợ phiền phức vì bị bọn họ làm phiền thôi, với khả năng của nàng thì nàng thừa sức xử lý những kẻ dám khi dễ nàng mà không cần đến Tử Kỳ. Nàng không thể yêu cầu mọi người không được nhìn mình, không được bàn tán về mình. Nên rất chán nản và thầm trách Tử Kỳ tại sao lại công bố chuyện này.

-“Chúng ta đi thôi, anh còn muốn đứng chỗ này làm người mẫu đến bao giờ? Tôi thật sự không thể chịu nổi rồi.” – Hàn Dương quyết định phải nhanh chóng đi đến căn-tin, có thể nơi đó không khí còn dễ chịu hơn nơi này một chút.

Nhưng ngược với suy đoán của nàng, bầu không khí ở đây còn khó chịu hơn trên lớp. Mặc dù không ồn ào, nhưng mọi người đều vừa ăn vừa quay lại nhìn lên nàng và Tử Kỳ, làm cho nàng nuốt không trôi. Tại sao mọi chuyện lại trở nên tồi tệ như thế này chứ, chẳng lẽ nàng không xứng với tên Lý Tử Kỳ này đến như vậy sao? Nàng đâu có gì thua kém hẳn? Hàn Dương âm thầm gào thét, sau đó ngẩng mặt lên nhìn người đang ngồi đối diện. Trông thấy hắn không ăn mà lại đang chăm chú nhìn nàng, làm cho nàng không được tự nhiên, mặt trở nên đỏ hơn.

-“Anh không ăn đi, ngồi nhìn tôi làm gì, chẳng lẽ trong thời gian qua nhìn chưa đủ sao?”

-“Hàn Dương, em rất xinh” – Tử Kỳ vẫn chăm chú nhìn Hàn Dương, mỉm cười và nói.

Nghe được câu nói này của Tử Kỳ, Hàn Dương lại càng thấy nóng hơn, cảm thấy khuôn mặt của mình sắp thành màu của trái ớt rồi –“ Anh nói vậy ư thế, tôi biết bây giờ tôi rất xấu, không thể nào xinh đẹp được, anh đừng nhìn như vậy nữa được không? Tôi không thể ăn được đây này” – Hàn Dương than thở.

-“Em luôn luôn xinh đẹp, trong mắt anh em lúc nào cũng xinh” –Tử Kỳ khẳng định.

(Điều không chịu được, lúc đầu chê Hàn Dương xấu xí vậy mà giờ nói dối không chớp mắt, hừ).

Hàn Dương không thể nghe thêm câu nói nào nữa rồi, lại càng không muốn cho Tử Kỳ nói thêm một câu nào nữa, bởi vì lúc này ở đây đang rất im lặng, những điều hắn nói hồi nãy mọi người có thể nghe thấy rồi. Vì vậy nàng quyết định đứng lên kéo Tử Kỳ đi ra ngoài ghế đá sân trường ngồi ăn. Chỗ này sẽ ít người và không khí cũng sẽ thoải mái hơn.

24. Chương 24

Ra tới sân trường, Hàn Dương quay lại nhìn Tử Kỳ một cách kì lạ –“ Anh thay đổi thật nhiều”.

Nghe thấy Hàn Dương nói vậy, Tử Kỳ cũng không khó chịu thậm chí còn cười –“Tại sao không thay đổi được khi đã yêu em chứ, vì em anh cũng có thể thay đổi để em yêu anh”.

-“Nhưng tôi cảm thấy không quen, và anh nhìn đi, toàn trường bây giờ nhìn chúng ta như những con khỉ trong vườn bách thú, tôi không thể chịu nổi những ánh mắt này. Anh cũng biết tôi hóa trang như thế này là để tránh phiền toái, vậy mà bây giờ mục đích của tôi đã không còn thực hiện được nữa.”

-“Anh đảm bảo sẽ không ai làm khó dễ em”- Tử Kỳ tự tin.

-“Cho dù không có anh cũng không ai có thể làm khó dễ tôi, đơn giản tôi chỉ muốn mình không phải là nhân vật trung tâm của mọi tin đồn”

-“Điều đó bây giờ không thể được nữa, em cũng đã chấp nhận làm người yêu của anh thì cũng phải chuẩn bị tinh thần để đối phó với mọi việc, anh tin người thừa kế tương lai của tập đoàn Hàn thị lớn nhất nhì châu Á không phải là người dễ bị ngã. Em hãy xem đây như là một lần tập huấn để đối phó với mọi việc đi ”

Câu nói này của Tử Kỳ đã làm cho Hàn Dương cảm thấy tâm trạng có chút chấn động, thật tâm nàng không hề muốn làm cái gì là người thừa kế, nàng chỉ muốn làm một người bình thường, dùng chính sức lực của mình để tạo nên sự nghiệp cho riêng mình chứ không phải thừa hưởng của ba mẹ. Nhưng mặc dù nàng suy nghĩ như vậy, thì hoàn cảnh của nàng cũng không được như ý muốn, từ nhỏ tới lớn nàng luôn được ba mình bao bọc che chở, chưa phải gặp chuyện gì quá khó xử, cũng chưa gặp bất kì nguy hiểm nào, vì thế so với sự kiện lần này đã làm cho nàng có chút bối rối.

-“Anh nói đúng, tôi phải dần thích ứng với chuyện này”- Hàn Dương ảo não khuất phục.

-“Rất tốt, dẹp bỏ mọi chuyện sang một bên, chúng ta ăn cơm thôi, em thích ăn bò bít tết đúng không? Ăn đi” – Tử Kỳ vừa nói vừa mở hộp cơm ra gấp một miếng thịt bò cho Hàn Dương.

Hàn Dương vẫn chưa thể quen với thái độ này của Tử Kỳ, nhưng cũng không có ghét bỏ, vì vậy mở miệng tiếp nhận đồ của Tử Kỳ. Khi nhìn thấy Tử Kỳ cười với mình bằng một nụ cười rất hạnh phúc trong lòng của nàng cũng có một cái gì đó dao động, như một cỗ nước ấm chảy qua, cảm giác như hiện tại cũng không phải là tệ.

Hàn Dương dần quen với việc mình là bạn gái của Tử Kỳ, nàng không còn để ý tới những ánh mắt nhìn mình nữa. Càng ngày nàng càng cảm thấy Tử Kỳ đối với mình là thật lòng, mặc dù đối với người khác Tử Kỳ vẫn rất lạnh lùng, nhưng chỉ cần nhìn thấy Hàn Dương là hẳn lại cười tươi đi đến bên nàng. Hàng ngày vẫn đến nhà đưa nàng đi học, cuối tuần là thời gian hẹn hò của hai người. Từ lúc có Hàn Dương, Tử Kỳ không còn thường xuyên đi chơi với Triệu Phong, làm cho hẳn cảm thấy rất tức giận còn nói Tử Kỳ là trọng sắc khinh bạn. nhưng Tử Kỳ không quan tâm đến hẳn, làm cho Triệu Phong tức giận đến nổi bỏ đi. Hiện tại bây giờ đối với Tử Kỳ mà nói, cuộc sống chỉ có Hàn Dương. Tử Kỳ luôn xem việc buồn vui của Hàn Dương chính là buồn vui của mình, vì thế hẳn hết sức bảo vệ nàng, tránh cho nàng gặp phải phiền toái từ những cô gái khác, cho nên từ lúc hai người chính thức công khai đến giờ cũng không có ai dám đến làm phiền Hàn Dương.

Phần về Hàn Dương, nàng cảm thấy quãng thời gian này thật mới mẻ và hạnh phúc. Hai từ “hạnh phúc” này hoàn toàn không giống với hạnh phúc trước kia của nàng. Nàng thường xuyên nghĩ đến Tử Kỳ hơn, thỉnh thoảng nghĩ tới Tử Kỳ làm nàng vui vẻ bất giác ngồi cười một mình. Cái nhìn đối với Tử Kỳ cũng dần dần khác đi, nàng cảm thấy hẳn có điểm đáng yêu, có thể tin tưởng, chứ không phải chỉ là lạnh lùng, đáng ghét như ban đầu.

Cuộc sống hạnh phúc của hai người cứ thế trôi qua, Hàn Dương bây giờ có thể khẳng định rằng nàng đã yêu Tử Kỳ, và nàng cũng khẳng định chắc chắn Tử Kỳ yêu mình. Vì thế tuy rằng chưa hết thời hạn yêu thử ba tháng, nhưng nàng đã nói cho Tử Kỳ rằng sẽ chính thức trở thành bạn gái thật sự của hẳn. Đối với tin này Tử Kỳ cảm thấy cực kì vui vẻ, bởi vì đây là mong muốn của Tử Kỳ bấy lâu nay. Tử Kỳ thấy ông trời đã ưu ái hẳn, đã ban cho hẳn một thiên sứ là Hàn Dương để giúp hẳn tin tưởng và yêu thêm một lần nữa, vì thế hẳn âm thầm quyết định và thề rằng đời này chỉ yêu một mình Hàn Dương, quyết không để nàng chịu một sự ủy khuất nào.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi mối quan hệ của Hàn Dương và Tử Kỳ đang trên thiên đường hạnh phúc thì Thu Mai xuất hiện. Sau một năm chia tay với Tử Kỳ, đây là lần đầu tiên Thu Mai lộ diện. Thu Mai bằng tuổi Hàn Dương, bề ngoài cũng là một mỹ nữ động lòng người, cô nàng trước kia học ở học viện Thần Lục, nhưng không hiểu vì lý do gì đột nhiên chuyển sang trường của Hàn Dương và Tử Kỳ học, lại còn chuyển vào đúng lớp của Hàn Dương. Hôm đầu tiên Thu Mai xuất hiện đã làm cho lớp của Hàn Dương náo động. Con trai thì tranh nhau làm quen, Thu Mai cũng không có thái độ chán ghét ai, đối với ai cũng nở nụ cười làm quen. Nếu không phải là đã biết được bản chất thật của Thu Mai thì Hàn Dương

cũng sẽ cho rằng Thu Mai là một cô gái rất khả ái, tiếc rằng đằng sau nụ cười xinh đẹp kia là một lòng dạ điêu ngoa tham lam.

Tới giờ ra chơi, Hàn Dương vẫn như thường lệ là ngồi tại chỗ của mình chuẩn bị ôn tiếp theo thì Thu Mai đến làm quen.

–“Chào bạn, Mình là Thu Mai, chúng ta có thể làm bạn được không?”- Thu Mai vừa nói vừa nở một nụ cười quyến rũ.

Nhìn thấy nụ cười giả tạo của Thu Mai làm cho Hàn Dương sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng cũng không nói ra –“Mình là Hàn Dương, chào bạn”.

–“Mình biết, bạn là người yêu của Tử Kỳ phải không? Mình là “bạn cũ” của Tử Kỳ”.

“Bạn cũ”? Nghe hai từ này thật là nhức cười. Nếu không phải vì cô ta thì Tử Kỳ của nàng đã không trở nên lạnh lùng như hiện tại, lại càng không phải biết đánh nhau như bây giờ.

–“Mình cần học bài, bạn có thể tránh ra chỗ khác không?” –Hàn Dương nhàn nhạt lên tiếng, nàng cảm thấy không thể nói chuyện với loại người dối trá này thêm một chút nào nữa.

Nghe thấy Hàn Dương nói như vậy, Thu Mai cảm thấy lúng túng, sau đó rời đi, không làm phiền Hàn Dương nữa.

Lúc tan trường, Hàn Dương nói cho Tử Kỳ biết sự hiện diện của Thu Mai, đúng như dự đoán của nàng, sau khi nghe xong vẻ mặt của Tử Kỳ lập tức trầm xuống. Tử Kỳ nói chuyện về Thu Mai đã không còn liên quan tới hắn, về sau nàng không cần phải kể lại cho hắn nghe.

Thấy biểu hiện của Tử Kỳ như vậy, Hàn Dương cũng không nói thêm gì nữa, nàng tin tưởng vào tình yêu của hai người, mặc dù hai người yêu nhau chưa được bao lâu. Hai người lại tiếp tục có những khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc bên nhau mà không biết rằng phía sau đang có một cơn bão âm thầm nổi lên nhằm chia cắt hai người.

Thu Mai lặng lẽ đứng từ xa nhìn hai người có những khoảng hạnh phúc, trong lòng nổi lên ghen tị, Tử Kỳ là của cô, không ai có thể cướp đi, cho dù nàng đã từng vứt bỏ thì cũng không ai có quyền lấy đi, Tử Kỳ mãi mãi là của nàng. Nếu nàng không có được thì không ai có được, không ăn được thì nàng sẽ đập đổ. Vì vậy nàng bắt đầu tìm kế hoạch tiếp cận Tử Kỳ, nàng tin tưởng rằng Tử Kỳ vẫn còn tình cảm với nàng, chỉ cần nàng quay lại thì Tử Kỳ cũng sẽ quay lại.

25. Chương 25

Ngày hôm đó, Thu Mai đến nhà của Tử Kỳ, vì ba mẹ Thu Mai và ba mẹ của Tử Kỳ là bạn lâu năm, nên trước kia khi còn là người yêu của Tử Kỳ, Thu Mai cũng thường xuyên đến nhà Tử Kỳ. Đối với ba mẹ Tử Kỳ thì Thu Mai vẫn là một cô bé xinh xắn đáng yêu nên khi thấy nàng xuất hiện, Lý phu nhân vẫn ân cần, nồng nhiệt chào đón. Hai người ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Một lúc sau thì Tử Kỳ trở về, thấy trong phòng khách có người trò chuyện nhất thời cảm thấy tò mò. Nhưng sau khi tiến vào phòng khách thì thái độ hoàn toàn thay đổi. Khuôn mặt chỉ hiện lên sự tức giận. Thấy con trai đã về, Lý phu nhân liền đứng dậy gọi Tử Kỳ ngồi vào ghế. Nhưng Tử Kỳ không ngồi, chỉ đứng một bên nhìn Thu Mai xem ả có thái độ gì. Cảm thấy Tử Kỳ nhìn mình với thái độ không vui, nhưng Thu Mai vẫn giả bộ vui vẻ đứng lên chào.

–“Lâu lắm không gặp nh, anh vẫn khỏe chứ” – Thu Mai nói rồi mỉm cười.

Tử Kỳ thấy Thu Mai mỉm cười thì càng tức giận thêm chán ghét, nhưng vì đây là ở nhà mình và có mẹ ở đây nên không có nói lên.

–“Tôi rất khỏe và vui vẻ, nhờ sự “quan tâm” ân cần của cô trước kia. Hôm nay cô đến đây làm gì?”

Nghe thấy Tử Kỳ nói như vậy, Thu Mai cảm thấy rất xấu hổ, nhưng ngay sau đó liền phục hồi dáng vẻ thực nữ. –“Bởi vì lâu em không sang thăm hai bác và anh, cho nên hôm nay em ghé sang chơi, và em có một số chuyện muốn nói với anh, anh có thời gian không? Chúng ta có thể nói chuyện chứ?”

-“Cám ơn, tôi cảm thấy chúng ta không có gì để nói với nhau nữa, và tôi cũng không có thời gian rảnh để tiếp chuyện với cô, nếu cô đã đến thăm mẹ tôi xong rồi thì xin mời về cho, nơi này không hoan nghênh cô.”
-Tử Kỳ bắt đầu tức giận khi thấy con người kia vẫn có thể giả bộ ngây thơ trước mặt hần sau khi đã làm biết bao nhiêu việc khiến hần tổn thương nghiêm trọng.

Lý phu nhân nghe thấy Tử Kỳ có ý định đuổi Thu Mai thì liền lên tiếng –“ Tử Kỳ, tại sao con có thể nói với Thu Mai như vậy, dù sao hai con cũng là bạn tốt của nhau mà”.

-“Bạn tốt sao? Mẹ hãy hỏi cô ta xem cô ta đã làm bạn tốt với con như thế nào đi, sau đó thì mời cô ta đi về cho. Con không muốn cô ta xuất hiện trong nhà của mình”.

-“ Anh Tử Kỳ, chúng ta có sự hiểu lầm, anh có thể cho em cơ hội giải thích được không?” –Thu Mai cảm thấy tình hình không ổn liền chạy đến bên cạnh Tử Kỳ và nắm lấy tay Tử Kỳ.

Hành động này của Thu Mai đã khiêu khích sự nhẫn nại cuối cùng của Tử Kỳ -“ Cô buông tay ra cho tôi, cô chạm vào người tôi làm cho tôi thấy thật sự ghê tởm, giữa chúng ta không hề có sự hiểu lầm nào hết, cô cút khỏi nhà tôi ngay lập tức, sau này đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa”- Tử Kỳ vung tay thoát khỏi Thu Mai, sau đó liền đi thẳng lên lầu, không quan tâm tới người con gái đối trá đó nữa.

Sự nổi giận này làm cho Thu Mai và Lý phu nhân giật mình hoảng sợ, cả hai người đều chưa bao giờ nhìn thấy Tử Kỳ xúc động như vậy. Thu Mai không biết làm gì, đứng yên một chỗ lẳng lặng khóc. Lý phu nhân thấy Thu Mai khóc thì liền đi tới an ủi –“ Con à, Tử Kỳ nhất thời tức giận thôi, để khi nào nó bình tĩnh thì con hãy nói chuyện với nó, bác tin nó sẽ hiểu cho con thôi”-Lý phu nhân không biết giữa hai đứa trẻ đã xảy ra chuyện gì, nhưng bà vẫn tin tưởng rằng Thu Mai là một cô bé ngoan. Trong khi đó, Thu Mai đang âm thầm vui mừng vì mình vẫn lấy được lòng tin của “mẹ chồng tương lai”, và tiếp tục giả ngây thơ.

-“Con không sao đâu bác, để khi khác con tới nhà chơi và nói chuyện với anh ấy sau, bây giờ con phải về”

Thu mai nói xong liền chạy ra khỏi nhà Tử Kỳ, ra tới cửa thì khuôn mặt khóc đầm nước mắt liền thay bằng vẻ mặt nham hiểm, tính toán xấu xa.

Lý phu nhân thở dài nghĩ tui trẻ bây giờ thật là khác xưa. Trước kia hai đứa suốt ngày quần quýt lấy nhau, vậy mà bây giờ thay đổi không thềm nhìn mặt nhau.

Tử Kỳ sau khi lên lầu mặt vẫn tức giận, liền thay ngay chiếc áo đang mặc, cảm thấy cô ta cảm vào như có một bệnh truyền nhiễm cần loại bỏ ngay, rất ghê tởm. Hừ, cô ta đóng kịch thật giỏi. trước kia vì thấy Tử Kỳ hiền lành, chỉ biết học và yêu mình cô ta thì cô ta cảm thấy nhàm chán, liền chạy theo một tên đại ca của trường suốt ngày đào hoa và chỉ biết đánh nhau, chẳng lẽ nay thấy hần cũng là đại ca, lạnh lùng kiêu ngạo được nhiều con gái thích thì liền sinh cảm giác ghen tị, mất mát nên muốn đến đòi lại? Thật nực cười, cô ta nghĩ mình là ai mà Lý Tử Kỳ này phải yêu lại tới lần thứ hai? Nghĩ đến đây càng làm cho Tử Kỳ thêm chán ghét Thu Mai, nhưng ngay sau đó Tử Kỳ liền nhớ đến Hàn Dương, nàng chân thật, thiện lương làm cho hần có cảm giác tin tưởng tuyệt đối, vì thế tâm trạng cũng thoải mái hơn, ngay bây giờ hần rất nhớ nàng, mặc dù hai người vừa mới chia tay không lâu. Nghĩ đến đây Tử Kỳ liền rút điện thoại ra nhắn dây số quen thuộc, nghe thấy đầu dây bên kia có người nghe máy, Tử Kỳ liền nở một nụ cười.

-“Anh có chuyện gì mà gọi điện vậy? Chúng ta mới chia tay không lâu mà” –Hàn Dương hỏi.

-“ Anh rất nhớ em” –Tử Kỳ liền nói –“Nên anh gọi điện để được nghe giọng nói của em.

Nghe thấy Tử Kỳ nói nhớ mình, khuôn mặt xinh xắn của Hàn Dương bỗng chốc đỏ lên –“ Anh nói dối, không thể nào vừa mới chia xa chưa đầy một giờ đồng hồ mà đã nhớ được”. Mặc dù nói vậy nhưng Hàn Dương cảm thấy rất là hạnh phúc, khuôn mặt cười rất tươi.

-“Thật, anh rất nhớ em, ngay từ khi em vào nhà anh đã cảm thấy nhớ em rồi”

Cảm thấy Tử Kỳ có chút khác lạ, Hàn Dương không còn cười được nữa, mà là bồn chồn lo lắng –“Tử Kỳ, anh có chuyện gì phải không?”

Đột nhiên nghe Hàn Dương nói như vậy, Tử Kỳ có chút bối rối –“ Không có chuyện gì , chỉ là nhớ em nên gọi thôi, ngủ ngon nhé. Mai gặp lại”. Nói xong Tử Kỳ liền tắt máy, không dám nói thêm vì sợ Hàn Dương tra hỏi.

Nhưng Tử Kỳ đâu biết rằng hành động cúp máy đột ngột này lại càng làm cho Hàn Dương cảm thấy bất an. Nàng chắc chắn rằng đã có chuyện gì đó xảy ra với Tử Kỳ, vì thế quyết định ngày mai phải làm rõ ràng. Tuy quen nhau chưa được bao lâu nhưng nàng cũng đã khá rõ ràng về tính cách của Tử Kỳ, Tử Kỳ nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra hẳn chỉ lấy sự lạnh lùng để che đi vết thương tâm hồn và tính tình ngây thơ mà thôi. Và mỗi khi có chuyện gì đó muốn che dấu không muốn nói ọi người thì Tử Kỳ lại nói chuyện rất ấp úng, thường lảng tránh đi chỗ khác.

Sáng hôm sau gặp Tử Kỳ, thấy hẳn vẫn làm ra vẻ như mọi khi, nhưng Hàn Dương vẫn nhìn thấy trong đáy mắt hẳn có sự mệt mỏi.

-“Anh thật không có chuyện gì chứ?”- Hàn Dương cẩn thận quan sát Tử Kỳ.

Nhận thấy Hàn Dương có điểm nghi ngờ, đáy mắt Tử Kỳ có điểm thoáng bối rối, sau đó liền phục hồi lại như ban đầu, mỉm cười đáp -“ Không có chuyện gì, chỉ là hôm qua mất ngủ nên hôm nay hơi mệt thôi”.

-“ Thật là như vậy?”

-“Thật”

Thấy Tử Kỳ không muốn nói, Hàn Dương cũng không dám hỏi nhiều nữa, lặng lẽ cùng Tử Kỳ đi học.

26. Chương 26

Vừa vào đến lớp, Tử Kỳ liền quăng chiếc cặp sách lên bàn, ngồi xuống ghế, hai chân gác lên bàn nhắm mắt về mệt mỏi.

Triệu Phong thấy Tử Kỳ hôm nay là lạ, liền đến gần thăm hỏi.

-“ Xảy ra chuyện gì rồi, sao trông mệt mỏi vậy?”

-“Uh, có một số chuyện xảy ra”

-“Chuyện gì?”

-“ Thu Mai trở lại”

Nghe thấy Tử Kỳ nói đến Thu Mai, Triệu Phong giật mình cảm giận -“ Cái gì? Cô ta còn có mặt mũi xuất hiện sao? Cô ta đã nói gì?”

Tử Kỳ chậm chậm mở mắt nhìn Triệu Phong -“ Cô ta muốn nói là giải thích chuyện xưa, lại còn dám đến nhà mình trò chuyện vui vẻ như không có gì”

-“ Da mặt cô ta làm bằng gì không biết, đúng là loại người không biết xấu hổ, chuyện quá khứ rõ ràng như vậy mà còn nghĩ ra được lý do biện minh sao?” - Triệu Phong bất mãn nói. Bởi vì lúc Tử Kỳ và Thu Mai quen nhau, Triệu Phong cũng đã là bạn thân của Tử Kỳ. Lúc đó Triệu Phong cũng nghĩ rằng Tử Kỳ và Thu Mai nhất định sẽ hạnh phúc, thật không thể ngờ cô ta đã phản bội Tử Kỳ mà đi theo tên kia. Chuyện này hẳn cũng khó có thể quên.

-“ Vậy bây giờ định xử lý ra sao? Hàn Dương biết cô ta xuất hiện chưa?”

-“Biết rồi, chính nàng nói ình biết Thu Mai chuyển đến đây học”

Triệu Phong lại một lần nữa bất ngờ, cô ta lại xuất hiện, lại còn chuyển đến đây học? -“Không phải cô ta chuyển vào lớp Hàn Dương học đấy chứ?”

-“Đúng vậy, cô ta đang học cùng lớp với Hàn Dương”

-“Cô ta chắc chắn có âm mưu gì đó nên mới cố tình chuyển vào lớp của Hàn Dương, tớ nghĩ cô ta muốn tìm cách chia rẽ cậu và Hàn Dương, chuyện này cậu phải nhanh xử lý đi, chờ đến lúc cô ta ra tay rồi e rằng đã quá muộn”

Tử Kỳ trầm mặc không nói, ánh mắt xa xăm, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Trong lúc đó, bên lớp của Hàn Dương, Thu Mai vẫn được đám con trai chào đón nhiệt tình. Hàn Dương và Thái Y ngồi tại chỗ không nói gì. Thái Y tuy rằng không biết chuyện xảy ra giữa Hàn Dương, Tử Kỳ cùng với Thu Mai, nhưng nàng vẫn cảm thấy con người đang cười tươi kia thật là giả tạo.

-“Hàn Dương, cậu thấy cô nàng Thu Mai kia là người thế nào?”

Hàn Dương nghe Thái Y hỏi vậy cũng có chút bất ngờ và tò mò-“Tại sao cậu lại hỏi vậy?”

-“Bởi vì mình cảm thấy cô ta mặc dù luôn tỏ thái độ thân thiện, nhưng luôn có một chút giả dối, mình thấy cô ta không phải là một người hiền lành”

Hàn Dương cười nhạt -“ Cô bạn đó quả thật không tốt, cậu đừng quá thân thiết làm gì, không tốt đâu”

-“Cậu biết chuyện gì phải không? Nói ỉn biết đi” – Thái Y tò mò.

-“Không có gì, chuẩn bị vào học đi”

Thái Y thấy Hàn Dương tỏ thái độ không muốn tiết lộ, có chút chán nản, nhưng cũng không nói gì thêm mà ngoan ngoãn ngồi yên chuẩn bị vào lớp học.

Lúc ra về, Tử Kỳ đề nghị đưa Hàn Dương đi ra một trang trại của nhà Tử Kỳ tại ngoại ô. Hàn Dương thắc mắc hỏi đến đó làm gì thì Tử Kỳ không nói. Đi đến nơi, Hàn Dương mới biết là Tử Kỳ muốn dẫn mình đi cưỡi ngựa, đây cũng là một trong những hứng thú của Hàn Dương. Trang trại này thật là rộng lớn, những con ngựa ở đây đều là loại to lớn, khỏe mạnh, có đủ các màu lông để có thể lựa chọn. Một khu thảo nguyên bát ngát rộng lớn dành cho người cưỡi ngựa có thể đi dạo thoải mái, cảnh vật rất yên tĩnh và nguyên sơ.

Khi đi đến khu nuôi ngựa, Hàn Dương không khỏi thích thú nhìn những chú ngựa đầy đủ màu sắc.

-“Thế nào? Thích không?” – Tử Kỳ thấy Hàn Dương tỏ thái độ thích thú liền mỉm cười hỏi.

-“Thích, rất thích, tại sao nhà anh lại mua hẳn một trang trại như thế này vậy?”

-“Bởi vì anh và bố anh đều thích cưỡi ngựa, vì thế mua luôn trang trại này, những lúc buồn chán anh cũng thường tới đây cưỡi ngựa, lúc đó tâm trạng buồn phiền cũng không còn nữa” – Tử Kỳ ngoảnh mặt nhìn về phía thảo nguyên, ánh mắt nhìn xa xăm có chút mang mác buồn nói.

-“Ra là vậy, sau này anh có thể dẫn em đi đến đây được nữa không?”

-“Được, nhưng hôm nay chúng ta không thể cưỡi ngựa được, muộn rồi, chủ nhật tuần này chúng ta sẽ đến đây cưỡi ngựa được không?”

-“Đồng ý, tới lúc đó chúng ta sẽ đưa xem ai cưỡi ngựa tốt hơn” – Hàn Dương hăng hái trả lời.

Hai người đến chào quản gia của trang trại sau đó đi về nội thành. Hàn Dương về đến nhà thì trời cũng đã khá muộn, ông Hàn Phong cũng đã về nhà và đang ngồi tại phòng khách lo lắng chờ con về. Nhìn thấy Hàn Dương về ông rất vui mừng, nỗi lo ban nãy cũng vì thế mà tiêu tan, nhưng ông vẫn không nói ra, lặng ngồi trên ghế tại phòng khách chờ Hàn Dương vào.

Hàn Dương vừa vào đến cửa nhà đã thấy bác Vương chạy ra nói ba mình đang chờ tại phòng khách, liền đi về phía ông Hàn Phong.

-“Ba, có chuyện gì không ạ?” –Hàn Dương nũng nịu hỏi.

Ông Hàn Phong thở dài -“ Tại sao con đi về muộn vậy? Sao không gọi điện thoại báo cho ba biết?”

-“ Con xin lỗi ba, hôm nay con cùng một người bạn đi ra ngoại ô nên về có trễ một chút” – Nàng ngoan ngoãn trả lời.

Thấy con trả lời thành thật, ông Hàn Phong cũng tin, nhưng đột nhiên ông nhớ tới một điều -“ Tiểu Dương, con có bạn trai rồi phải không?”

Đột nhiên nghe thấy ba mình hỏi về vấn đề này, Hàn Dương bỗng dưng đỏ mặt, ánh mắt có chút bối rối ba mình.

-“Không, con không có”.

Nhìn thấy con gái mình bối rối và đỏ mặt, ông Hàn Phong càng thêm tin tưởng rằng chuyện này là có thật – “ Con có rồi, nhìn mặt con lúc này ba khẳng định là con đã có bạn trai, nhà mình chỉ còn lại hai cha con mình, có chuyện gì mà con phải giấu ba chứ. Bạn trai con không tốt nên không dám nói cho ba hay sao?”

– “ Không ba à, anh ấy rất tốt, chỉ là con chưa có dịp nói cho ba biết thôi, ba biết đấy, công việc của ba luôn luôn bận rộn, hai cha con mình chỉ có buổi sáng và buổi tối là ăn cơm với nhau, buổi tối ăn cơm xong ba lại vào thư phòng tiếp tục giải quyết công việc, nên con chưa muốn nói cho ba hay.” – Hàn Dương vội vàng giải thích.

– “ Ba nghe bác Vương nói sáng nào cũng có người đến đưa con đi học, tối lại đưa về, phải chăng đó là bạn trai của con? Con có thể nói cho ba biết ai mà lại có phúc được con gái cưng của ba yêu mến không?”

Hàn Dương đỏ mặt – “ Vâng, đó là bạn trai con, người này ba cũng biết. Đó là Lý Tử Kỳ, con trai của tổng tài tập đoàn Lý thị.”

27. Chương 27

Ông Hàn Phong suy nghĩ một lát rồi lên tiếng – “ Có phải chàng thanh niên con gặp lúc đi bữa tiệc chiều đãi đối tác của tập đoàn Lý thị không? Hừm, chàng thanh niên này cũng được, diện mạo tuấn tú, khí phách hơn người. Rất xứng đôi với con gái của ba. Khi nào con hãy dẫn hắn đến nhà chơi để ba đánh giá lại một lần nữa”.

– “ Vâng. Ba ăn cơm chưa?”- Hàn Dương lảng sang đề tài khác.

– “ Ba ngồi lo lắng cho con, không có lòng dạ ăn cơm trước. Hai cha con ta đi ăn cơm thôi. Nhớ lúc nào đó đưa người yêu con về nhà ra mắt ba”. Ông Hàn Phong nói xong liền đứng lên đi vào phòng ăn.

Hàn Dương thấy ba mình đi cũng bỏ cặp sách tại ghế, đứng lên khoác tay ba mình cùng vào phòng ăn.

Ngày cuối tuần cũng đã đến, hôm nay là ngày Tử Kỳ hẹn Hàn Dương đi ra ngoại ô cưới ngựa. Đến trang trại, Hàn Dương mặc một bộ đồ cưới ngựa màu trắng, chọn một con bạch mã cưới đi, còn Tử Kỳ thì chọn một con hoàng mã. Hai người cùng cưới ngựa song song đi trên thảo nguyên , cảnh tượng rất thơ mộng.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì Hàn Dương đề nghị – “ Tử Kỳ, chúng ta so tài xem ai là kỵ mã giỏi hơn đi, lần trước chúng ta cũng đề nghị trước rồi đó”

Tử Kỳ không có ý kiến gì, hai người liền bắt đầu chạy đua.

Lúc đầu Tử Kỳ rất tự tin với kỹ thuật cưới ngựa của mình, vì thế có chút ý nghĩ rằng sẽ nhường Hàn Dương, nhưng ngay sau đó Tử Kỳ liền thấy kỹ thuật cưới ngựa của Hàn Dương cũng không hề thua kém mình, vì thế bắt đầu chạy đua hết sức. Hai người không ai chịu nhường ai, đều muốn thắng, nhưng do Tử Kỳ thường xuyên cưới ngựa hơn, lại quen với tính tình của các con ngựa ở đây hơn Hàn Dương, nên đã vượt trước Hàn Dương và thắng. Đi tới điểm dừng, Tử Kỳ cho ngựa quay đầu lại chờ Hàn Dương. Hàn Dương đi đến, trong lòng không khỏi bội phục tài cưới ngựa của Tử Kỳ, bởi vì nàng cũng được coi là một kỵ mã giỏi, vậy mà Tử Kỳ có thể vượt xa nàng như thế. Làm cho nàng có chút bất mãn – “Tại sao anh không chờ em chút”

Tử Kỳ mỉm cười – “ trong bất kì cuộc đua nào cũng không thể nhường đối thủ, nếu nhường thì không công bằng và chính xác. Chẳng lẽ Hàn đại tiểu thư lại muốn người ta nhường mình sao?”

– “ Tất nhiên là không rồi, nhưng mà anh bỏ em ở xa như vậy, buồn lắm”

Nghe Hàn Dương tỏ vẻ nũng nịu, Tử Kỳ cảm thấy rất vui, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng chịu tỏ vẻ như vậy – “ Lần sau anh sẽ chờ em trong một khoảng cách gần hơn được không?”

– “ Không cần, em sẽ cố gắng cưới ngựa tốt hơn để lần sau có thể đuổi kịp anh.”

Hai người cùng nhìn nhau, cùng mỉm cười sau đó cùng nhau quay trở lại phía trang trại.

Chỉ tiếc là lần sau cưới ngựa của hai người là một thời gian rất dài sau này.

Buổi chiều trở về Đài Bắc, Hàn Dương đã nhận được điện thoại của Hạo Trung, nói muốn mời nàng đi chơi. Hàn Dương do dự một lúc rồi quyết định nhận lời mời. Hai người đến một quán cà phê ngồi uống nước và

ngắm cảnh thành phố. Do quán cà phê này ở trên cao nên toàn cảnh thành phố đều được thu vào trong mắt.

Lâu ngày không gặp Hạo Trung, Hàn Dương cảm thấy anh chàng này lại càng thêm quyến rũ, đẹp trai.

-“Tại sao Hàn Dương không có liên lạc với mình? Mình có đưa cho Hàn Dương số điện thoại của mình mà, trong suốt thời gian qua mình chờ điện thoại của cậu mà không thấy tăm hơi, cho đến hôm nay không chờ được nữa nên chủ động gọi lại.” – Hạo Trung hờn giận hỏi.

Hàn Dương cảm thấy lúng túng cùng với áy náy –“Mình xin lỗi, lúc trước vì thi cử nên mình không có thời gian gọi điện cho cậu, sau này mình sẽ thường xuyên gọi điện cho cậu hơn một chút, vì dù sao ở đây cậu cũng ít bạn hơn so với tại Mỹ”

-“Thật không? Cậu không lừa gạt mình đấy chứ?” – Hạo Trung vui mừng hỏi.

-“Thật. Lâu không gặp, tình hình của cậu thế nào?” – Hàn Dương lên tiếng hỏi.

-“Cũng không có gì đặc biệt ngoài chuyện chờ đợi sự liên lạc của cậu”.

-“Không đùa đấy chứ? Tại sao cậu không tìm người yêu đi. Chẳng lẽ cậu thấy cô gái Đài Loan không xinh bằng cô gái người Mỹ?”

Nghe Hàn Dương hỏi về vấn đề này, Hạo Trung mỉm cười –“Tất nhiên là mình đã tìm, mình cũng tìm được rồi, con gái Đài Loan rất xinh, xinh hơn người Mỹ”.

-“Vậy sao? Chúc mừng cậu nhé” – Hàn Dương cười tươi.

-“Chẳng lẽ cậu không hỏi mình người đó là ai sao?”- Hạo Trung nhìn vào Hàn Dương, cái nhìn chứa đầy tình cảm rồi hỏi.

-“Vậy người đó là ai?”

Hạo Trung lại mỉm cười, tập trung hết sức nhìn vào Hàn Dương, Hàn Dương thấy đột nhiên Hạo Trung nhìn mình chăm chú không khỏi có chút không tự nhiên, liền cầm ly trà sữa lên uống một ngụm.

Một lúc sau Hạo Trung lên tiếng –“Người đó đang ngồi đối diện mình”- sau đó lại kĩ càng quan sát từng biến đổi nhỏ trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nghe xong câu trả lời này, Hàn Dương bỗng nhiên ngẩn người, không thể nào có chuyện đó, hai người chỉ gặp nhau có mấy lần, trò chuyện cũng không nhiều lắm, làm sao Hạo Trung có thể yêu nàng được –“Haha, cậu đang đùa phải không? Chúng ta gặp nhau không nhiều, làm sao cậu có thể yêu mình?”

-“Mình nói thật. cậu có nhớ câu chuyện mình kể về ba mẹ của mình không? Họ cũng yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu không thể đo đếm bằng thời gian gặp nhau dài ngắn được”

-“Nhưng, nhưng mình không thể yêu cậu được, chúng ta chỉ có thể làm bạn của nhau mà thôi”-Hàn Dương lên tiếng.

-“Tại sao? Không lẽ mình đã đến muộn một bước sao?”

-“Đúng, mình đã có người yêu”

-“Mình nhớ lần trước chúng ta gặp nhau cậu vẫn chưa có người yêu, bây giờ đã có rồi sao? Xem ra thời gian mình chờ đợi là một sai lầm” – Hạo Trung thở dài.

Hàn Dương thấy vậy cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Hạo Trung. Hai người ngồi im lặng nhìn cảnh hoàng hôn bắt đầu buông xuống thành phố. Một lúc sau Hạo Trung lại lên tiếng –“Có thể anh biết người đó là ai không?”

-“Lý Tử Kỳ-người thừa kế tập đoàn Lý thị”

-“Xem ra anh chàng này cũng không tệ, vậy mình không có cơ hội rồi”

Một khoảng im lặng nữa bao trùm hai người. Ngồi thêm một lúc nữa, Hạo Trung đề nghị ra về. Về tới cửa nhà Hạo Trung lần nữa lên tiếng –“Chúng ta vẫn làm bạn của nhau nhé, có gì liên lạc với mình, à quên,

tháng sau mình phải quay về Mỹ, lúc đó cũng đã là nghỉ hè, nếu cậu rảnh thì có thể sang đó chơi, mình rất vinh hạnh được làm hướng dẫn viên cho cậu”.

-“Đồng ý” – Hàn Dương mỉm cười.

-“ Vậy tạm biệt, chúc ngủ ngon”.

Sau đó Hạo Trung liền lái xe đi, không nhìn lại Hàn Dương.

28. Chương 28

Hàn Dương đứng đó một lúc rồi lặng lẽ tiến vào. Tình yêu thật là kì lạ, tại sao mới gặp nhau mấy lần mà cũng có thể nảy sinh tình cảm được với nhau? Thật là khó lý giải.

Trong khi Hàn Dương đã yên ổn tại nhà thì Tử Kỳ đang rất khó chịu khi phải ngồi nói chuyện với Thu Mai.

Cô nàng xin Tử Kỳ một buổi nói chuyện, sau đó sẽ không bao giờ làm phiền hắn nữa, vì thế hắn đồng ý.

Hai người ngồi trong một vũ trường, tiếng nhạc ồn ào áp chế đi nhiều ít khả năng nghe của Tử Kỳ.

Thu Mai sau một hồi nhận lỗi sai và tỏ ý muốn quay lại với Tử Kỳ nhưng đều bị Tử Kỳ từ chối, trong lòng rất tức giận nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

-“ Chẳng lẽ em không bằng con nhỏ Hàn Dương xấu xí kia sao?” – Thu Mai bất mãn hỏi.

Tử Kỳ ném cho cô một nụ cười khinh miệt –“ Cô không có tư cách nói xấu Hàn Dương, nàng còn xinh đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần”.

Quả thực nếu Hàn Dương trở về đáng vẻ thật sự thì Thu Mai không thể sánh bằng.

Biết mình không thể cứu vãn được tình thế, nên Thu Mai quyết định dùng tới chiêu cuối cùng. Cô ta đi sang ngồi cạnh Tử Kỳ, đột nhiên ôm lấy hắn, sau đó hôn lên môi Tử Kỳ.

Tử Kỳ không ngờ Thu Mai lại có hành động này, vì thế ngăn ra một lúc, sau đó dùng sức đẩy Thu Mai ra tức giận nói – “ Chết tiệt, cô làm cái quái gì thế hả?”

-“ Anh thật sự không thể tha thứ cho em sao?” – Thu Mai rơi nước mắt tuyệt vọng nói.

-“ Không bao giờ có chuyện đó xảy ra, không còn gì nữa thì tôi về, hy vọng từ nay về sau cô đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.

Tử Kỳ nói xong liền đứng lên đi ra khỏi vũ trường, trong người cảm thấy ghê tởm vì nụ hôn ban nãy, không biết cô ta đã hôn bao nhiêu thằng con trai nữa, trong lòng thầm khinh miệt.

Nhìn bóng dáng Tử Kỳ dần biến mất, Thu Mai từ trạng thái tuyệt vọng chuyển thành thù hận, “Anh đã không là của tôi thì không ai có thể có được anh” Thu Mai thầm nghĩ Thu Mai ngồi đó một lúc thì có một gã con trai đi đến.

-“ Có chụp được không?” – Thu Mai lạnh lùng hỏi.

-“ Được”- Gã con trai trả lời, sau đó liền đưa máy ảnh cho Thu Mai.

Thu Mai tiếp nhận máy ảnh, sau đó liền nở nụ cười ác độc “ Lý Tử Kỳ, Hàn Dương hai người hãy chờ xem, tôi không để hai người đến với nhau dễ dàng như thế đâu.”

Ngay lúc đó Hàn Dương liền cảm thấy bất an, giác quan thứ sáu nói cho nàng biết sắp có chuyện không hay xảy ra nhưng nàng không thể biết được rằng chuyện này sẽ làm thay đổi nhiều đến cuộc sống của nàng.

Hôm sau Tử Kỳ và Hàn Dương vẫn cùng nhau đến trường rất vui vẻ, tình cảm của hai người càng ngày càng gắn bó. Từ ngày Tử Kỳ yêu Hàn Dương thì tính tình cũng thay đổi khá nhiều, hắn không hay đi đánh nhau, đối xử với mọi người cũng hòa hoãn hơn nhiều, vì vậy mọi người trong trường cũng dần công nhận và thầm chúc cho hai người luôn hạnh phúc. Chỉ riêng có Thu Mai, mỗi khi nghe mọi người bàn tán về hai người thì trong lòng luôn ghen ghét tức giận, cô ta hận không thể đem miệng của tất cả mọi người dán lại.

Hôm nay đến lớp, Hàn Dương cũng cảm thấy Thu Mai có thay đổi, cái nhìn của cô ta không còn giả tạo thân thiện nữa, mà là cái nhìn của tình địch với nhau, bên trong ánh mắt đó tỏ rõ sự tức giận, nhưng Hàn Dương không cảm thấy khó chịu, vì ít ra đối phó với con người thật bao giờ cũng dễ dàng hơn với con người giả tạo.

-“Chào, hôm nay hai người vẫn còn thân thiết nhỉ” – Thu Mai đi đến bên Hàn Dương và khiêu khích.

Hàn Dương nhìn thẳng vào Thu Mai, thật ra nàng không hề muốn đôi co, tranh cãi với ai cả, nhưng Thu Mai không chịu để yên cho nàng –“ Uh, cũng nhờ bạn bỏ đi một người tốt như Tử Kỳ mà tôi có thể yêu được một người như vậy”.

-“hahaha...ai nói là chúng tôi chia tay? Chỉ có những kẻ không biết gì mới nói như vậy” – Thu Mai cười phá lên.

Nghe thấy Thu Mai nói câu này, Hàn Dương trong lòng cảm thấy bất an, không lẽ hai người thật sự như vậy?

-“ Cô nói vậy là có ý gì?”

-“Ý gì à? Đó là chúng tôi vẫn thường xuyên gặp gỡ hẹn hò với nhau, có điều cô không biết mà thôi”.

-“ Tôi không tin, Tử Kỳ không bao giờ phản bội tôi”- Hàn Dương khó chịu, nàng cảm thấy tâm can của mình như có lửa đốt, lúc này nàng chỉ muốn chạy đến bên Tử Kỳ và hỏi cho rõ ràng. Nhưng bây giờ chuẩn bị vào lớp nên nàng không thể đi.

-“Cô không tin thì cứ đi hỏi Tử Kỳ xem chúng tôi có phải đã gặp nhau không? Và nếu cô muốn biết rõ ràng mọi chuyện thì đến quán cà phê Pháp Ký. Tôi sẽ cho cô xem bằng chứng. Thời gian là 19h tối nay.” – nói xong Thu Mai liền trở về chỗ ngồi, nhưng cũng không quên tặng cho Hàn Dương một cái nhìn khinh miệt.

Không thể nào có chuyện như thế, Tử Kỳ không thể nào quay lại với Thu Mai được, Tử Kỳ luôn nói anh ấy hận Thu Mai thấu xương thì làm sao có thể yêu lại cô ta được? Hàn Dương trong lòng hoảng loạn, nếu mọi chuyện Thu Mai nói là sự thật thì nàng phải làm sao bây giờ? Không lẽ người ta nói đúng, tình yêu đầu tiên bao giờ cũng ngang trái dở dang? Không , nàng không muốn tin.

Nghĩ đến đây nàng liền đứng dậy chạy ra khỏi lớp.

-“ Hàn Dương, cậu đi đâu thế? Vào lớp rồi mà” –tiếng Thái Y vọng lại phía sau.

Hàn Dương ra khỏi lớp liền chạy đến lớp của Tử Kỳ, lúc này lớp Tử Kỳ đã vào lớp, vì vậy Tử Kỳ rất ngạc nhiên khi thấy Hàn Dương xuất hiện vào lúc này.

Tử Kỳ liền đứng lên xin phép ra ngoài, nắm lấy tay Hàn Dương kéo nàng đi ra ngoài sân trường, tìm một nơi yên tĩnh ngồi nói chuyện. Đến nơi, Tử Kỳ bỏ tay Hàn Dương ra, liền ôm Hàn Dương vào trong ngực mỉm cười nói –“ Sao vậy? Không lẽ vừa mới xa anh một chút mà đã nhớ anh sao?”

Hàn Dương để mặc Tử Kỳ ôm một lúc để tìm cảm giác an toàn, rồi sau đó ngẩng đầu lên hỏi –“ Tử Kỳ, anh có chuyện gì muốn nói với em không?”

Thấy Hàn Dương hỏi như thế, Tử Kỳ không hiểu có chuyện gì xảy ra –“ Không có chuyện gì cả, tại sao em lại hỏi vậy? Đã có chuyện gì xảy ra rồi phải không?”

Nghe Tử Kỳ phủ nhận, Hàn Dương nhất thời cảm thấy thất vọng, nếu anh ấy không đi gặp Thu Mai thì cô ta làm sao dám khẳng định như vậy, xem ra tối nay nàng phải đi gặp Thu Mai một lần rồi.

Hàn Dương nhìn vào mắt Tử Kỳ nói –“ Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ anh nên muốn thấy anh thôi”

Tử Kỳ cười rất tươi, vòng tay ôm Hàn Dương thêm siết chặt, Tử Kỳ ước gì thời gian dừng lại ngay bây giờ để Hàn Dương mãi mãi trong lòng của mình.

Hai người theo đuổi hai dòng suy nghĩ khác nhau đứng tại nơi đó. Một lúc sau mới chịu rời nhau ra và đi về lớp học của mình.

29. Chương 29

Lúc Hàn Dương vào lớp tâm trạng rất không tốt, mọi thứ đều biểu hiện ra ngoài, vì thế Thu Mai cảm thấy rất đặc ý, bước đầu trong kế hoạch chia rẽ hai người của cô ta đã thành công, chỉ cần một đòn quyết định tối nay, hai người sẽ chia cắt thật sự. Thứ cô ta muốn mà không có được thì cô ta sẽ phá hỏng nó để không ai có được nó.

Giờ tan học, Tử Kỳ muốn dẫn Hàn Dương đi chơi cùng với nhóm bạn của mình, nhưng Hàn Dương từ chối, lấy lý do tối hôm nay có việc riêng vì thế Tử Kỳ cũng không có làm khó Hàn Dương, liền chở Hàn Dương trở về sau đó cũng quay về nhà của mình.

Hàn Dương về đến nhà, thay đồ ăn uống xong xuôi thì cũng đến giờ cần phải đi đến điểm hẹn với Thu Mai.

Quán cà phê Pháp Ký ở một nơi khá xa, nơi này rất yên tĩnh, phong cảnh khá đẹp, nếu là như mọi ngày Hàn Dương chắc chắn sẽ thích nơi này mà reo lên, nhưng hôm nay nàng không có tâm trạng để ngắm cảnh, chỉ ngồi tại một chiếc bàn gần cửa sổ, có thể nhìn thấy từ cửa chính để chờ Thu Mai đến, khoảng thời gian chờ đợi này đối với nàng mà nói như là ngàn năm.

Khi Thu Mai đến đã thấy Hàn Dương ngồi tại một chiếc bàn, vẻ mặt chứa đầy ưu sầu, thấy vậy cô ta cảm thấy rất vui, khi cô ta buồn thì không ai có thể vui sướng được, đây mới là phong cách sống của cô ta.

Cách ăn mặc của Thu Mai bây giờ khác hẳn trên lớp, thoạt nhìn không ai có thể biết được đây là một cô bé mới 16 tuổi. Trông cô ta bây giờ như một cô gái trưởng thành với dáng dấp cao cao cộng thêm các đường cong tô đậm thêm dáng vẻ thiếu nữ được bộ váy bó sát lộ ra ngoài.

– “Chà, đến sớm vậy?” – Thu Mai vừa nói vừa kéo chiếc ghế ra ngồi, để chiếc túi xách lên trên mặt bàn.

Hàn Dương không muốn nói nhiều, bây giờ đã là 20h, cô ta rõ ràng cố ý để cho nàng chờ đợi, vậy mà còn dám nói nàng đến sớm. Thật là một kẻ ghê tởm.

Thấy Thu Mai đi vào, phục vụ cũng đi đến, Thu Mai gọi một ly cà phê sữa.

Vẫn ung dung ngồi chờ, không hỏi gì Hàn Dương, hai người im lặng nhìn nhau, khi phục vụ mang đến ly cà phê cho Thu Mai, cô ta cầm lên nhấp một chút. Sau đó bắt đầu nói.

– “Có vẻ cô đã đi hỏi Tử Kỳ, hẳn ta nói sao? Hay là không dám nhận?”

– “Tử Kỳ không có nói gì”- Hàn Dương trả lời, trong lòng tràn ngập vị chua xót.

– “haha, tôi biết chắc Tử Kỳ sẽ không dám nhận lỗi. Vậy cô có muốn biết chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi không?”

– “Nếu không muốn biết thì tôi đã không đến đây”

Thu Mai hài lòng với kết quả này, cô ta bắt đầu bịa ra một câu chuyện, rằng từ khi cô ta quay lại, Tử Kỳ đã chấp nhận nối lại mối quan hệ giữa hai người, nhưng lúc đó Tử Kỳ đã công khai mối quan hệ với Hàn Dương, nên tạm thời vẫn giả bộ yêu nàng, nhưng thực tế hẳn và Thu Mai mới là người yêu của nhau. Hai người vẫn thường xuyên gặp nhau vào buổi tối, nên Hàn Dương không hề biết. Rồi sau đó cô ta lấy từ túi xách ra một bức hình cô ta đang ôm hôn Tử Kỳ trong một vũ trường.

Nghe xong câu chuyện Thu Mai kể và bức hình làm chứng kia, Hàn Dương không thể nào không tin. Trong lòng nàng lúc này tràn ngập đau khổ, nước mắt cũng tự nhiên mà tuôn ra từ đôi mắt đẹp của nàng. Tại sao Tử Kỳ lại có thể đối xử như vậy với nàng, nếu đã không yêu nàng thì hẳn có thể nói một câu chia tay, rồi hai người sẽ đi hai con đường riêng, đằng này hẳn lại lừa dối tình cảm của nàng, coi nàng như một con búp bê để chơi đùa. Nàng hận hẳn, tình cảm bao lâu nay bây giờ chỉ còn lại là sự thù hận.

Nàng đã từng cho hẳn cơ hội để nói ra mọi chuyện, vậy mà hẳn không nói gì, vẫn giả vờ yêu nàng. Để cho lúc này đây nàng đau khổ như bị cắt ra làm ngàn mảnh.

Thu Mai ngồi đối diện Hàn Dương, ngồi lặng lẽ quan sát thái độ của Hàn Dương từ nãy tới giờ, cô ta rất đặc ý – “ Thế nào? Bây giờ thì đã tin những gì tôi nói chưa? Tử Kỳ làm sao có thể yêu một cô gái xấu xí như cô chứ”

Hàn Dương không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm bức ảnh, đứng lên đi ra khỏi quán.

Nàng cảm thấy dường như trên thế giới này chỉ còn lại một mình nàng, sau khi lên xe taxi, con đường trở về nhà cũng tự nhiên dài hơn.

Trở về tới nhà, bác Vương và ông Hàn Phong thấy nàng lần đầu tiên như vậy, cảm thấy rất lo lắng, chạy đến hỏi thăm, nhưng nàng không trả lời, chỉ lặng lẽ trở về phòng của mình, sau đó đóng cửa lại khóc một mình. Sau đó ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau nàng thức dậy vẫn như mọi ngày, nhưng không có ý định chuẩn bị đi học. Nàng cầm điện thoại lên, nhấn gọi vào dòng số điện thoại quen thuộc, đầu dây bên kia rất nhanh có người bắt máy, giọng nói quen thuộc vang lên.

–“Hàn Dương, em có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi vậy? Lại nhớ anh sao?”- Tử Kỳ vui vẻ lên tiếng trước.

–“ Uh, em rất nhớ anh, em gọi điện nói cho anh rằng nhà em có chút chuyện đột xuất, vì thế em và ba em phải đi Thượng Hải một chuyến, em đã lên đường từ tối hôm qua, vì thế em gọi điện báo cho anh không phải đến nhà em đón em trong tuần này nữa. Khi nào em về em sẽ báo cho anh”- Hàn Dương rơi lệ nói, cố gắng cho giọng nói của mình vẫn như bình thường.

Nghe thấy Hàn Dương đi đột xuất như vậy mà không báo trước ình một tiếng, Tử Kỳ có chút khó chịu –“ Tại sao em không báo trước cho anh từ tối hôm qua, đến bây giờ mới chịu nói”

–“ Bởi vì tối qua lo chuẩn bị mọi thứ nên quên mất báo cho anh”

Thấy Hàn Dương trả lời như vậy, và mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, nên Tử Kỳ cũng không muốn làm khó Hàn Dương –“ Thôi được rồi, em đi rồi phải giữ gìn sức khỏe nhé, anh sẽ thường xuyên gọi điện cho em, nhớ em nhiều”

–“ Em cũng vậy, bây giờ anh chuẩn bị đi học đi, em cũng có việc rồi”

Hai người tạm biệt nhau rồi cúp máy. Hàn Dương đi xuống lầu ăn cơm, vì hôm qua khóc nhiều nên hai mắt của nàng sưng mọng, đỏ hoe. Thấy con gái như vậy, ông Hàn Phong rất đau lòng, cô con gái của ông từ nhỏ tới giờ luôn hoạt bát vui vẻ, rất ít khi khóc, vậy mà hôm qua lại khóc nhiều đến thế.

Ngồi vào bàn ăn, ông Hàn Phong lên tiếng –“ Tiểu Dương, xảy ra chuyện gì vậy con?”

Hàn Dương mắt đỏ hoe nhìn bà, sau đó đứng dậy chạy đến ôm ba mình khóc.

Sau khi khóc xong nàng mới lên tiếng kể lại mọi chuyện cho ba mình nghe. Nghe xong câu chuyện của cô con gái ông Hàn Phong rất bức mình. Con gái ông tốt như vậy, có điểm gì thua kém cô bé kia mà phải chịu sự xúc phạm như vậy.

–“ Vậy con định giải quyết thế nào? Hôm nay như vậy thì con hãy ở nhà một ngày đi, ba sẽ xin phép cho con”- Ông Hàn Phong vỗ về cô con gái của mình.

–“Con không muốn gặp lại hai người đó nữa, con muốn đi du học” – Hàn Dương nói. Thật ra tối hôm qua nàng đã suy nghĩ, nếu nàng chuyển trường thì vẫn có khả năng gặp lại hai người đó, vì vậy đi du học là biện pháp tốt nhất.

30. Chương 30

Nghe thấy con gái muốn đi du học, ông Hàn Phong cũng giật mình, cô con gái của ông từ nhỏ đến giờ chưa từng rời xa gia đình một thời gian dài, mỗi khi dời đi đâu lâu là lại chạy về trước thời gian, vậy mà hôm nay lại lên tiếng đòi đi du học, chuyện xảy ra này thật sự đã kích cô bé quá lớn –“ Tiểu Dương à, con có biết đi du học thì bao lâu sẽ không gặp được ba không? Từ nhỏ đến giờ con có bao giờ chịu xa nhà lâu đâu”

–“ Con biết ba à, nhưng bây giờ con lớn rồi, con cũng dần tập thói quen sống tự lập, con cũng không thể mãi dựa vào ba được, một ngày nào đó ba già rồi thì con sẽ phải là một chỗ dựa vững chắc cho ba” – Hàn Dương nêu lên suy nghĩ của mình.

Nhận thấy con gái nói có điểm thuyết phục, ông Hàn Phong cũng cảm động, con gái ông quả thật lớn rồi, đã biết suy nghĩ cho ba. -“ Vậy con muốn đi đâu học? Nếu muốn đi thật thì hôm nay ba sẽ đến trường con xin làm thủ tục.”

-“ Con muốn đi Mỹ, ở đó con cũng có một người bạn, hết năm nay người đó sẽ quay trở về Mỹ học.”

-“ Được rồi, ba sẽ làm theo ý con.”

-“ Con còn có một chuyện nữa, nếu có người nào tên Tử Kỳ, hay bất kì ai đó hỏi con đi đâu, ba cũng đừng cho họ biết rằng con sang Mỹ”

Ông Hàn Phong đồng ý.

Sau đó Hàn Dương cũng thông báo cho Hạo Trung, Hạo Trung sau khi biết được rất vui, bởi vì như thế thì hắn và Hàn Dương sẽ có cơ hội đến với nhau, vì vậy hắn cũng quyết định trở về Mỹ ngay cùng Hàn Dương.

Hàn Dương chuẩn bị mọi thứ xong, thay đổi số điện thoại, lên đường sang Mỹ.

Trước khi lên máy bay, hai cha con từ biệt nhau, Hàn Dương rơi nước mắt, ngoảnh lại nhìn phía sau một lần nữa, trong lòng thầm chúc hai người kia luôn hạnh phúc.

Sau đó cùng Hạo Trung lên máy bay rời đi.

Tử kỳ đột nhiên không gọi được cho Hàn Dương, trong lòng liền cảm thấy có chuyện gì đó bất ổn, vì thế quyết định đi vào nhà Hàn Dương hỏi cho rõ mọi việc. Câu trả lời mà hắn nhận được là Hàn Dương đã đi du học, hỏi đi đâu thì không ai trả lời. Hắn phần nộ, đau xót ra về. Mấy ngày sau đó mới đi học, Tử Kỳ đẹp trai trước kia nay tiêu tụy như một kẻ mất hồn. Triệu Phong sau khi biết chuyện cũng thầm oán Hàn Dương, tại sao cô ta có thể rời đi mà không hề nói một câu, để cho Tử Kỳ một lần nữa tổn thương sâu sắc. Vì thế quyết định sang hỏi cô bạn thân nhất của Hàn Dương- Thái Y. Thật ra thì Thái Y cũng không hề biết gì nhiều hơn Tử Kỳ và Triệu Phong, nhưng sau khi nói chuyện với Triệu Phong thì nàng nhớ ra, một ngày trước khi Hàn Dương nghỉ, Thu Mai có hẹn Hàn Dương gặp mặt, nhưng nội dung cụ thể ra sao thì nàng không biết. Thấy Thái Y nói vậy, Triệu Phong liền chạy về báo cho Tử Kỳ.

Tử kỳ như người chết đuối vớ được phao, liền đi tìm Thu Mai hỏi cho ra lẽ. Kết quả là cô ta kể cho hắn nghe đầy đủ mọi việc, còn nói Hàn Dương thật là ngu ngốc, còn mắng Tử Kỳ cũng ngu ngốc rồi sau đó cười khoái trá bỏ đi, cô ta cũng xin chuyển trường, không ai biết cô ta đi đâu.

Sau khi rõ ràng mọi chuyện, Tử Kỳ không còn tức giận nhiều như trước nữa, mà trong lòng thầm mắng Hàn Dương, tại sao nàng không chịu hỏi hắn mọi chuyện cho ra lẽ, tại sao vội vàng ra đi, để lại hắn một mình cô đơn chónh này. Nhưng hắn cũng tin tưởng rằng một ngày nào đó nàng sẽ trở về, lúc đó hắn sẽ bắt nàng chịu phạt vì việc ra đi không nói, hắn sẽ bắt nàng cả đời bên cạnh hắn, không cho rời đi một bước.

Sáu năm sau, tại đại học S, Mỹ.

Trong sân trường có một cô gái người châu Á, mái tóc đen dài óng được buông sòa tự nhiên, trên mắt đeo một chiếc kính to, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên của nàng. Cô gái đang ngồi đọc sách trên một hàng ghế đá dưới một tán cây tươi mát. Cô đọc rất chăm chú, không hề để ý mọi chuyện xảy ra xung quanh.

Đột nhiên có tiếng người gọi từ xa.

-“ Hàn Dương, Hàn Dương” – âm thanh của một người con trai vang lên.

Hàn Dương ngẩng đầu lên thấy Hạo Trung đang đi đến bên mình, mấy năm nay Hạo Trung càng trở nên tuấn tú, vóc dáng có phần của người châu Mỹ nên hắn rất cao to, nhưng khuôn mặt lại mang vẻ châu Á. Đây là mẫu người con gái rất thích, đẹp trai, giàu có, phong nhã, lịch sự, chỉ tiếc rằng Hàn Dương không thể yêu Hạo Trung, vì năm năm qua nàng vẫn chưa bao giờ quên hình bóng của một người. Mặc dù nàng biết Hạo Trung có ý với mình, trong mấy năm qua lại không ngừng cố gắng lấy lòng nàng, nhưng nàng vẫn không thể chấp nhận, chỉ có thể làm bạn.

Hạo Trung đi đến, ngồi bên cạnh Hàn Dương -“ Đang đọc cái gì vậy”- sau đó nở một nụ cười rất tươi.

Hàn Dương cũng mỉm cười giơ lên cuốn sách -“ Kinh tế vi mô”

Hàn Dương và Hạo Trung cùng học chuyên ngành kinh tế, bởi vì hai người sau này sẽ phải kế thừa công ty của ba mình, vì thế hai người trong những năm qua không ngừng cố gắng trau dồi kiến thức. Hàn Dương cũng đã trở thành một người rất thân của gia đình Hạo Trung, vì trong thời gian ở Mỹ, Hàn Dương cũng thường xuyên qua nhà Hạo Trung chơi.

-“ Sắp tốt nghiệp rồi, Hàn Dương có dự định gì?”

-“ Về nước và giúp đỡ ba trong công việc”- Hàn Dương trả lời rất ngắn gọn.

-“ Haizz, vậy sao, mình mong thời gian ngừng trôi, để Hàn Dương không thể quay về Đài Loan” – Hạo Trung nửa đùa nửa thật nói.

Hàn Dương mỉm cười –“ Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, mình cũng vậy”

Sau nhiều năm sống tại đất Mỹ, Hàn Dương đã trưởng thành rất nhiều. Nàng không còn vẻ ngây thơ, mà đã trở thành một thiếu nữ thành thục, vẫn mang đậm nét Á Đông.

-“ Không nhắc tới chia ly nữa, ba mẹ mình vừa gọi điện đến, nói mời cậu đến nhà dùng bữa tối, hôm nay cậu rảnh chứ” – Hạo Trung đề nghị.

Hàn Dương đồng ý, vì vậy hai người bắt đầu trở về nhà Hạo Trung.

Nhà Hạo Trung là một căn biệt thự rất rộng lớn tọa lạc ngay tại trung tâm thành phố. Xung quanh được bao phủ bởi đủ loại cây cảnh, các cây cảnh này là do mẹ Hạo Trung trong lúc rảnh rỗi nên trồng và chăm sóc.

Vì mẹ của Hạo Trung là người Đài Loan nên khi Hàn Dương đến lần đầu đã rất vui, vì lâu lắm rồi bà không có gặp đồng hương, nên hai người trò chuyện rất vui vẻ. Còn ba của Hạo Trung, có tên tiếng Trung là Trần Vu Kỷ cũng là một người rất vui tính, khi Hàn Dương trò chuyện với ông luôn cười không ngớt.

Bữa tối qua đi, Hàn Dương được Hạo Trung đưa về, Hàn Dương trọ tại kí túc xá của trường. Ban đầu ba của Hàn Dương đề nghị nàng chuyển ra ngoài sống cho thoải mái, nhưng nàng từ chối với lý do sống trong kí túc xá thuận tiện đi lại, dễ dàng cho việc học tập, và an ninh hơn ở bên ngoài, vì thế ông Hàn Phong cũng không có ý kiến gì.

Thời gian thấm thoát trôi đi, đã đến ngày Hàn Dương trở về Đài Loan, hôm nay trên phi trường nàng được gia đình Hạo Trung tiễn. Mẹ Hạo Trung ôm Hàn Dương, không nỡ để nàng rời đi, bà thật mong con trai của mình có thể lấy Hàn Dương làm vợ, chỉ tiếc hẫng quá kém cỏi, không lấy được lòng của nàng. Điều này thật là oan uổng cho Hạo Trung.

Rời đi vòng tay của mẹ Hạo Trung, Hàn Dương tiến vào nơi làm thủ tục xuất cảnh, đi lên máy bay trở về quê hương nơi có người ba đáng kính và một nửa trái tim của nàng. Không biết sau nhiều năm xa cách hẫng thay đổi như thế nào? Có còn là một tên lông bông suốt ngày đánh nhau nữa không? Không biết hẫng và Thu Mai bây giờ ra sao?

31. Chương 31

Vừa ra tới phi trường, từ đằng xa Hàn Dương đã nhìn thấy ông Hàn Phong, nàng cảm động và vui mừng sau nhiều ngày xa cách. Bởi vì từ trước tới nay chỉ có hai cha con nàng sống nương tựa vào nhau, nên nàng chưa bao giờ đi xa cha mình một thời gian dài như vậy. Lần này nàng trở về, nhìn thấy cha mình đã già đi nhiều, không còn được anh tuấn tiêu sái như trước nữa.

Hàn Dương kéo vali chạy về phía cha mình – “ba...”

Ông Hàn Phong đang đưa mắt tìm thân ảnh của cô con gái nhỏ của mình trong hàng nghìn người thì nghe thấy giọng nói quen thuộc, rốt cuộc ông cũng nhìn thấy cô con gái cưng của mình.

Hàn Dương chạy lại ôm lấy ông Hàn Phong vừa khóc vừa nói – “ Ba, con nhớ ba lắm.”

Ông Hàn Phong cũng cảm động – “ Ba cũng rất nhớ Tiểu Dương của ba, chúng ta về nhà rồi nói chuyện sau nhé. Con gái của ba lớn rồi mà vẫn còn khóc nhè giống con nít quá”- ông vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt cho Hàn Dương.

-“ Vâng, con mãi mãi muốn làm cô con gái bé bỏng của ba để được ba cưng chiều thôi”.

-“Chúng ta về thôi” – ông Hàn Phong vừa nói vừa gọi tài xế đưa hành lý của Hàn Dương lên xe trở về nhà.

Trên đường về nhà Hàn Dương vừa ôm lấy cánh tay của ông Hàn Phong vừa ríu rít kể về cuộc sống bên Mỹ của mình.

Nàng kể về những con đường đầy tuyết vào mùa đông, những con người nhiều màu da, và cuộc sống trong kí túc xá của nàng với những người bạn đến từ nhiều quốc gia khác nhau. Đặc biệt nàng kể về gia đình của Hạo Trung, Hàn Dương kể rất hăng say, ông Hàn Phong ngồi một bên lắng nghe và mỉm cười.

Ông cảm thấy lần rời xa này quả không uống phí, ít ra nó đã làm cho Hàn Dương mở mang thêm nhiều kiến thức và trải nghiệm được cuộc sống độc lập, mặc dù ông thấy con gái của mình vẫn mang vẻ ngây thơ, nhưng trong thâm tâm ông biết nàng đã trưởng thành rất nhiều, đã biết tự suy nghĩ và lựa chọn con đường sau này ỳnh.

Hai cha con đang ngồi ăn bữa tối, Hàn Dương vẫn đang không ngừng kể chuyện cho ba mình nghe thì ông Hàn Phong hỏi – “ Tiểu Dương, vậy con về nước rồi sau này tính làm gì? Con sẽ giúp ba quản lý công ty chứ?”

Hàn Dương suy nghĩ một chút –“ Vâng, con sẽ cố gắng học hỏi tiếp để phụ giúp ba quản lý công ty, nhưng hiện tại con mới về nước nên con muốn ba sắp xếp cho con làm trợ lý tổng tài, con sẽ làm việc này một thời gian, khi nào tích lũy đủ kinh nghiệm con sẽ dần dần đảm đương chức nghiệp lớn hơn giúp ba.”

-“ Nhưng mà ba này, con gái ba vừa mới về tới nhà, sao ba đã bắt con lo việc làm rồi, con muốn đi chơi một thời gian được không ba.” – Hàn Dương nũng nịu nói.

Ông Hàn Phong cũng cảm thấy mình hơi nóng vội, dù sao chính ông làm việc độc lập thời gian đã rất lâu, chờ con mình thêm một thời gian ngắn nữa cũng không thành vấn đề, vì vậy ông đồng ý –“ Được rồi, vậy tháng sau con hãy đến công ty làm trợ lý cho ba”.

-“ Ba là nhất, con yêu ba nhất”- Hàn Dương phấn khích chạy đến ôm lấy ông Hàn Phong rồi hôn một cái lên má ba của mình.

-“ Thôi được rồi, ba cũng yêu Tiểu Dương của ba nhất, ngồi xuống ăn cơm đi nào”.

-“ Vâng” – Hàn Dương trả lời rồi ngồi xuống ăn cơm.

Hai cha con ngồi ăn cơm trong niềm vui đoàn tụ, mãi cho đến khi trời đã chuyển khuya, Hàn Dương vẫn không chịu đi ngủ, ông Hàn Phong đành phải nói ngày mai ông sẽ ở nhà cho Hàn Dương tiếp tục kể về cuộc sống bên kia nàng mới chịu đi ngủ.

Lên lại căn phòng của mình, Hàn Dương mới cảm thấy được rằng mình đúng là đã trở về nhà, nàng lấy đi động ra, nhấn gọi cho Hạo Trung.

Sau một hồi tut tut, đầu dây bên kia cũng có người nghe máy –“ Hàn Dương à? Sao bây giờ mới chịu gọi ỳnh? Cậu về an toàn chứ?” – Hạo Trung liên tiếp hỏi, làm cho Hàn Dương không kịp trả lời.

-“ Uh, mình đã về tới nhà, hiện tại chuẩn bị đi ngủ, bên đó đang là buổi sáng, cậu đang chuẩn bị làm gì?”

-“ Hôm nay mình không có dự kiến làm gì cả, chỉ đang ngồi chờ xem khi nào cậu gọi điện ỳnh thôi.”

-“ Vậy thì mình đã gọi rồi, mình gọi điện muốn nói cho cậu là mình đã về tới nhà, và ỳnh gửi lời tới ba mẹ cậu nữa nhé. Hôm nay mình vừa xuống phi cơ nên hơi mệt, khi khác gọi lại sau nhé.”

-“ Uh, vậy cậu ngủ đi, chúc ngủ ngon, mình rất nhớ cậu. tạm biệt” – Hạo Trung nói rồi cúp máy.

Hàn Dương cũng tắt di động, tiến vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau Hàn Dương thức dậy rất muộn, khi nàng tỉnh dậy thì đã là mười giờ trưa. Khi xuống lầu, Hàn Dương thấy ông Hàn Phong đang ngồi trước máy vi tính làm việc. theo đúng như lời hứa hôm qua, ông Hàn Phong hôm nay ở nhà để cùng nói chuyện với con gái, trong thời gian chờ đợi cô con gái cứng của mình tỉnh dậy thì ông lấy máy tính ra xử lý một số việc.

Ông đang làm việc thì thấy Hàn Dương từ trên lầu đi xuống, ông mỉm cười và tắt máy tính.

-“ Tiểu Dương của ba dậy rồi sao? Có cảm thấy mệt mỏi gì không?”

Hàn Dương đi về phía ba mình, từ đằng sau ôm lấy ông –“ Con không mệt, con chỉ lo ba làm việc quá nhiều rồi mệt thôi, hôm nay ba đã hứa là sẽ cùng con làm việc con thích mà tại sao ba còn lấy máy tính ra làm việc?”

-“ Bởi vì công ty có quá nhiều việc, con biết đấy, công ty nhà mình không phải nhỏ, nên nó không thể thiếu người quản lý một ngày được, ba già rồi, cũng khá mệt mỏi rồi, nên ba đang chờ con nhanh nhanh giúp ba quản lý nó đây”- Ông Hàn Phong vỗ vỗ tay Hàn Dương ân cần nói.

Hàn Dương nghe xong liền phản bác –“ Ai nói ba của con già rồi? ba của con là đẹp trai nhất, giỏi giang nhất, vì thế mới có tập đoàn Hàn thị lừng lẫy như ngày hôm nay. Con không cho phép ba tự nói mình già, bởi vì con sẽ bắt ba sống cả đời với con, trên thế giới này con chỉ cần ba thôi”.

-“ Được rồi, ba không già, ba sẽ sống cả đời với con, vậy hôm nay con dự định cùng ba làm cái gì?”

-“ Lâu rồi con không về nước, nên con muốn cùng ba đi dạo trong thành phố xem thành phố ta thay đổi như thế nào rồi, được không ba. Và con còn muốn đi ăn, ở bên Mỹ đồ ăn không hợp khẩu vị của con, con rất nhớ hương vị đồ ăn Đài Bắc”

-“ Vậy con lên lầu thay đồ đi, ba con mình đi ăn rồi sau đó sẽ lái xe dạo một vòng quanh thành phố. Được chứ?”- Ông Hàn Phong đề nghị.

-“ Ba chờ chút” – Hàn Dương nói rồi liền chạy lên lầu thay đồ.

Hai cha con đến một nhà hàng ăn nổi tiếng toàn món Đài Loan, Hàn Dương ăn rất hăng say, ông Hàn Phong ngồi một bên vừa ăn vừa mỉm cười.

-“Đồ ăn ở Đài Bắc vẫn là ngon nhất”- Hàn Dương đưa là kết luận của mình rồi mỉm cười với ba mình.

32. Chương 32

-“ Thật vậy sao? Ba thì rất muốn biết bên kia con ăn như thế nào mà về tới nhà là đòi ăn đầu tiên”- Ông Hàn Phong hỏi.

-“ Đồ ăn bên kia rất không thú vị, buổi sáng thường là sandwich, con thích đồ ăn chín, nhưng bên đó người ta thường làm đồ ăn tái,nói chung đồ ăn phương tây không hợp khẩu vị của con. Mà nhà hàng Trung Quốc bên đó làm đồ ăn vẫn không có hương vị tuyệt vời như ở đây, vì thế con rất nhớ món ăn Đài Bắc” – Hàn Dương cười nói.

-“ Vậy con ăn xong rồi chứ? Hai cha con ta có thể lên đường đi dạo được chưa?”- Ông Hàn Phong đề nghị.

Hàn Dương đồng ý, hai người rời khỏi nhà hàng ăn, bắt đầu đi dạo quanh thành phố. Mấy năm Hàn Dương xa nước, Đài Bắc đã thay đổi rất nhiều, những tòa nhà cao ốc mọc lên san sát thay thế cho những căn nhà cũ kĩ.

“Cách, cách”

Tiếng gõ cửa vang lên.

-“Mời vào”- Một giọng nói nam tính trầm ồm từ phía trong văn phòng vang lên. Triệu Phong đi vào văn phòng Tổng giám đốc.

Ngồi tại vị trí tổng giám đốc là một nam nhân trẻ tuổi đang cúi đầu làm việc, nan nhân mặc một bộ đồ tây trang màu xám, dáng người cao ráo, ngũ quan khắc sâu làm nổi lên vẻ cương nghị lạnh lùng.

-“Tử Kỳ, bạn làm sao?” – Triệu Phong lên tiếng hỏi.

Tử Kỳ không ngẩng mặt lên trả lời –“ Ừ, công ty đang chuẩn bị có dự án hợp tác với Hàn thị, cần kiểm tra một chút”.

Triệu Phong tự nhiên ngồi vào ghế sofa, ung dung nhìn bạn tốt đang làm việc –“ nghe nói gia đình cậu đang sắp xếp cho cậu xem mắt với đại tiểu thư Uông Ngọc Bích của công ty Uông thị phải không?”

Lý Tử Kỳ đang định kí tên vào tập tài liệu thì nghe được bạn tốt hỏi về chuyện này bỗng dừng dừng viết, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Phong-“ Sao cậu biết?”

-“Cho tôi xin đi Lý tổng giám đốc, ngài nổi tiếng là đẹp trai, tài giỏi, được coi là người đàn ông độc thân hoàng kim, lại chưa từng kết giao bạn gái kể từ khi xuất hiện trong công ty, bỗng nhiên có tin đồn là ngài phải đi xem mắt tất nhiên bạn tốt tôi đây phải tò mò rồi. Cậu tính sao? Đi xem mắt? hay là từ chối và tiếp tục chờ đợi Hàn Dương?”

Nghe đến cái tên “Hàn Dương” Tử Kỳ lại cảm thấy đau nhói trong tim, mấy năm trước bỗng nhiên cô biến mất vô tung, hắn đã từng chạy đi hỏi khắp mọi nơi, nhưng chỉ thu được là nàng đã đi du học, còn đi du học ở đâu thì không hề biết, mấy năm nay hắn chưa có một ngày quên cô, hắn luôn tự tạo ỉnh bạn rợn để bớt nhớ về cô, nhưng mà chỉ cần ngừng làm việc là hình ảnh của cô lại xuất hiện trong đầu anh. Anh rất muốn gặp lại cô để hỏi tại sao ra đi mà không nói lời nào, nhưng lâu nay vẫn chưa có cơ hội.

-“Cậu quá hiểu mình còn hỏi làm gì? Đời này mình có thể yêu Hàn Dương nữa thôi, mình tin không bao lâu cô ấy sẽ trở về.”- giọng nói của anh có chút ảm đạm.

-“Haizz, mình thật ghen tị với Hàn Dương khi có được tình yêu của cậu, vậy mà cô ta lại bỗng nhiên biến mất không để lại một câu. Tính cậu có chấp không chịu yêu ai nữa, vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng, đáng tiếc, đáng tiếc”- Triệu Phong thở dài.

-“ Không phải ai cũng thích phong lưu đào hoa như công tử Triệu Phong nhà ta, vì vậy đừng có lôi kéo tất cả mọi người thành một hạng người như anh.”

-“Cái gì mà lôi kéo? Chẳng lẽ đẹp trai là một cái tội? Các cô gái xinh đẹp tự tìm đến mà không hưởng thụ mới là cái tội. Ít ai có thể làm thầy tu nhiều năm như Lý tổng giám đốc, tại hạ xin hỏi thật, các hạ có phải mắc bệnh gì khó nói không?”- Triệu Phong chờ mong hỏi.

-“Ngậm cái miệng bần của cậu lại, nếu không thì đừng trách”- Tử Kỳ đe dọa.

-“Vâng, thưa Lý tổng”- hắn giả bộ sợ sệt.

-“Đang chuẩn bị tài liệu hợp tác với Hàn thị sao? Lần này có cố gắng nhân cơ hội dò la tin tức của Hàn Dương không?”

-“ Không biết!” – Tử Kỳ khóc khóc trả lời.

-“Haizz, vậy thì làm đi, bạn tốt đến thăm mà cũng không mời được ly nước, thật keo kiệt, tớ đi tìm mấy em xinh đẹp của tớ đây, bye”- Triệu Phong đứng lên rồi đi ra ngoài.

Nhìn theo Triệu Phong đi ra khỏi phòng, Tử Kỳ bỏ bút xuống, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt suy tư. Gần sáu năm chưa gặp được Hàn Dương, không biết bây giờ cô ấy ra sao? Chắc đã trở thành một mỹ nhân khiến nhiều người say đắm. Một nụ cười chua xót hiện lên khuôn mặt của anh.

Bỗng dưng tiếng chuông điện thoại vang lên phá ngang dòng suy tư của anh.

-“Có chuyện gì?”

Điện thoại từ văn phòng thư kí chuyển sang.

-“Thưa tổng giám đốc, chiều nay tập đoàn Hàn thị sẽ phái người sang đàm phán về dự án hợp tác mới, ba giờ chiều nay bọn họ sẽ đến tổng công ty chúng ta”- giọng cô thư kí nhỏ nhẹ mà nhanh nhẹn vang lên.

-“ Tôi đã biết”- Tử Kỳ trả lời sau đó dập máy tiếp tục cúi đầu vào xem dự án.

Tổng công ty tập đoàn Hàn thị.

Hàn Dương đã đi đến công ty để làm việc được gần nửa tháng, cô làm trợ lý đặc biệt của tổng tài, mục đích chính là làm quen và tìm hiểu các công việc phải làm của tổng tài để sau này kế thừa công ty của ba. Hôm nay cô nhận được lệnh của tổng tài là phải phụ trách dự án hợp tác sản xuất loại mỹ phẩm mới với tập đoàn Lý thị. Tập đoàn Lý thị? Có khi nào cô gặp phải Lý Tử Kỳ không? Trong thâm tâm của cô hiện lên nhiều lo lắng, nhưng không thể làm gì khác là nhận lệnh, bởi vì trong khi làm việc không thể có thêm lý do cá nhân chen vào.

Đang trên đường xuống tầng trệt ăn cơm trưa thì có một người gọi Hàn Dương.

– “Hàn trợ lý, chờ một chút”- Mạnh giám đốc vừa gọi vừa chạy đến bên nàng.

Mạnh Tân là giám đốc trẻ tuổi của Hàn thị, năm nay mới 29 tuổi, độc thân, chưa có người yêu, năng lực làm việc tốt, vì thế được công ty rất ưu ái, kể từ khi Hàn Dương vào làm việc, anh chàng hay tìm cách nói chuyện với nàng, Hàn Dương biết Mạnh Tân có tình cảm với nàng, nhưng nàng không thể đáp lại, chỉ có thể coi anh ta là đồng nghiệp.

– “Có chuyện gì vậy Mạnh giám đốc?”- Hàn Dương quay đầu lại hỏi.

– “Cô đang đi ăn phải không? Chúng ta cũng đi được chứ?”- Mạnh Tân ngại ngần hỏi.

Hàn Dương nở nụ cười đồng ý, hai người cùng đi vào nhà ăn của công ty.

Nhà ăn của công ty được phân ra làm hai, một bên là dành cho các nhân viên bình thường, một bên dành cho những người lãnh đạo cao cấp, hai người tiến vào nơi dành cho lãnh đạo ăn cơm.

– “Có phải Hàn trợ lý chuẩn bị chiều nay sang Lý thị để tìm hiểu sơ qua về dự án hợp tác của hai bên phải không?” – Ngồi vào bàn ăn, Mạnh Tân tìm đề tài nói chuyện.

– “Phải, đây là lần đầu tôi phụ trách một dự án lớn, cảm thấy hơi áp lực”- Hàn Dương đáp lại.

– “Cô đừng lo, nếu có gì khó khăn, cứ gặp tôi, nếu giúp được tôi sẽ cố hết sức”

– “Vâng cảm ơn anh trước”

33. Chương 33

Hai người ngồi ăn cơm, thường là Mạnh Tân tìm đề tài nói chuyện, Hàn Dương trả lời, nhưng bầu không khí có vẻ rất thân thiện.

Những nữ viên công trong công ty có nhiều người thích Mạnh Tân, nên có vẻ ghen tị khi Mạnh Tân luôn đi theo Hàn Dương, nhưng mọi người biết, Hàn Dương không chỉ là một trợ lý, mà sau này còn là người kế thừa công ty, nên không một ai dám lên tiếng nói xấu. cũng bởi vì một phần là Hàn Dương luôn đối tốt và lịch sự với mọi người, ngoài ra năng lực làm việc của nàng rất được, nên không ai có lý do gì để nói nàng, chỉ có thể ghen tị trong lòng.

Buổi chiều, Hàn Dương cùng mấy vị quản lý chịu trách nhiệm đảm đương dự án đến tổng công ty của tập đoàn Lý thị, trên đường đi, Hàn Dương thấp thỏm lo âu, trong lòng không ngừng suy nghĩ hỗn loạn, có khi nào gặp người đó ở đây không?

– “Hàn trợ lý, đến nơi rồi, xuống thôi” – Một vị quản lý lên tiếng gọi Hàn Dương khi thấy nàng vẫn còn đang ngồi lo âu trong xe không chịu xuống.

Nghe thấy tiếng gọi của quản lý, Hàn Dương lấy lại tinh thần, xuống xe mỉm cười với mọi người và cùng nhau tiến vào Lý thị.

“cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên tại văn phòng tổng giám đốc.

– “Mời vào” – giọng nói trầm ồm vang lên, nữ thư ký tiến vào – “Tổng giám đốc, người đại diện của tập đoàn Hàn thị đã đến phòng họp chờ chúng ta vào bàn bạc về dự án mỹ phẩm mới.”

Lý Tử Kỳ đang ngồi phê duyệt văn kiện đột nhiên dừng lại nói với thư kí của mình – “Ta đã biết, cô đi gọi mấy người phụ trách hạng mục này lập tức đi vào phòng họp, ta sẽ đến ngay.”

Nữ thư kí nghe xong mệnh lệnh liền xoay người đi làm việc.

Lý Tử Kỳ đóng lại phần văn kiện đang phê duyệt, đứng lên tiến ra khỏi phòng theo hướng phòng họp, hôm nay công ty có dự án hợp tác với tập đoàn Hàn thị nên hẳn không thể không lộ diện, vì đây là một cuộc họp tác quan trọng.

“cách” cửa lớn của phòng họp mở ra, Lý Tử Kỳ tiêu sái tiến vào, tầm mắt lướt qua những người đang ngồi chờ trong phòng, bỗng dừng ánh mắt của hắn dừng lại trên một người, trên khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó hắn lấy lại vẻ nghiêm trang, đi ngồi vào ghế chủ trì dự án ngồi xuống.

Khi hắn ngồi xuống, nữ thư kí đứng lên giới thiệu mọi người – “Đây là tổng giám đốc công ty chúng tôi – Lý Tử Kỳ, dự án này do ngài ấy phụ trách” – Nói xong cô quay về hướng Lý Tử Kỳ – “Đây là Chu phó giám đốc, Vệ quản lý và Hàn trợ lý, là người phụ trách dự án này do bên tập đoàn Hàn thị phái đến”

Trong suốt quá trình nữ thư kí giới thiệu, tầm mắt của Lý Tử Kỳ chưa từng dời đi người Hàn Dương nửa phút. Tầm mắt nóng rực mang nhiều điều muốn nói.

Ngay từ lúc Lý Tử Kỳ tiến vào, Hàn Dương cũng không cảm thấy kinh ngạc lắm, bởi vì nàng cũng đã dự đoán được có thể xảy ra trường hợp này, nhưng nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên, mấy năm qua, hắn càng thêm thành thực, vẻ mặt tuấn tú mang chút non nớt trước kia đã không còn, thay vào đó là một khuôn mặt tuấn tú với tính mị lực rất cao.

– “Vậy chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc về dự án này được rồi chứ?” – giọng nói của hắn vang lên.

Chu phó giám đốc nở nụ cười vui vẻ – “Tất nhiên là được.”

– “Dự án này phía công ty chúng tôi muốn cùng quý công ty hợp tác sản xuất nghiên cứu ra một loại sản phẩm nước hoa mới, chưa có trên hiện trường, loại nước hoa này có thể sử dụng cho cả hai phái nam và nữ, hiện tại công ty chúng tôi đã có công thức nguyên liệu.” – Vệ quản lý mở miệng nói.

Cuộc họp diễn ra khá suôn sẻ, chỉ trừ thỉnh thoảng Hàn Dương hơi lúng túng ra, còn lại có thể coi là hoàn hảo.

Trong suốt quá trình họp, Tử Kỳ luôn dùng một loại ánh mắt sâu xa nhìn Hàn Dương làm cho nàng cảm thấy áp lực, rất muốn kết thúc nhanh chóng và lao ra khỏi công ty. Bởi vì khi nhìn thấy đôi mắt đó, Hàn Dương lại nhớ về sáu năm trước, mặc dù lúc đó hai người còn rất ngây thơ, nhưng tình cảm đó là thật, vì vậy cho đến bây giờ nàng vẫn chưa thể quên được nỗi đau mà hắn gây cho nàng.

Nhưng không biết tại sao khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm kia, nàng lại có cảm giác tội lỗi, rõ ràng lúc đó hắn là người phản bội nàng, đang yêu nàng nhưng lại dây dưa với người yêu cũ, thậm chí còn ôm hôn nhau thân thiết.

– “Dự án của quý công ty tôi đã nắm khá rõ, nhưng do đây là một dự án khá lớn, nên tôi không thể tự quyết định, cần phải mở cuộc họp công ty để quyết định, vì vậy chúng tôi sẽ đưa câu trả lời sớm nhất có thể cho quý công ty sau.” – giọng nói trầm ổn của Lý Tử Kỳ vang lên, trong suốt quá trình nói, ánh mắt của hắn vẫn không có rời đi khuôn mặt của Hàn Dương.

– “Vậy chúng tôi sẽ đợi câu trả lời của quý công ty, tái kiến.” – Chu phó giám đốc lên tiếng, đứng dậy giơ tay về phía Lý Tử Kỳ bắt tay.

– “Tái kiến.”

Lý Tử Kỳ tự mình đưa ba người ra khỏi công ty, ra tới cửa công ty bỗng nhiên lại lên tiếng – “Hàn trợ lý, xin hỏi tôi có thể làm phiền một chút thời gian của cô sao?”

Câu nói này làm cho Hàn Dương bỗng dừng cứng đờ, Chu phó giám đốc cùng Vệ quản lý cũng không cảm thấy kì quái cho lắm, bởi vì trong lúc họp giữa hai công ty, hai người cũng nhận thấy vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này luôn nhìn chằm chằm vào Hàn Dương, nhưng hai người chỉ nghĩ rằng tuổi trẻ gặp nhau có ấn tượng.

Im lặng trong giây lát, Hàn Dương quyết định đồng ý –“Hào, tối nay tôi có chút thời gian rảnh.”

-“Vậy tối nay hẹn cô 19h tại Bar Angle , không gặp không về.” – Hấn mỉm cười.

Nhìn chiếc xe chở ba người biến mất khỏi tầm mắt, Lý Tử Kỳ vẫn một mình đứng đó, tâm tư trầm lặng không biết đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi Hàn Dương đến quán bar thì đã thấy Lý Tử Kỳ ngồi chờ tại một góc, nhìn hấn một mình ngồi uống rượu, dáng vẻ rất cô đơn. Cô đơn? Tại sao nàng lại dùng từ đó để hình dung chứ, lẽ ra hấn cùng với bạn gái trước phải vui vẻ hòa hợp trong sáu năm nay, chỉ có một mình nàng cô đơn.

Hít sâu một hơi, Hàn Dương tiến vào bên cạnh Lý Tử Kỳ -“Xin chào”

Lý Tử Kỳ nâng mặt lên, nhìn thấy Hàn Dương đang đứng trước mặt, nàng so với sáu năm trước khác rất nhiều, dáng người đầy đặn hơn, khuôn mặt tinh xảo hơn, rất có mỹ nhân vị.

-“Ngồi đi.” – Hấn mở miệng nói.

Hàn Dương ngoan ngoãn ngồi vào ghế đối diện, chăm chú nhìn mặt của hấn, ban ngày bởi vì lý do công việc nên nàng cũng không dám quan sát quá mức thất thố, bây giờ nhìn kĩ lại mới thấy hấn còn tuấn mỹ hơn ban ngày, lại còn có thêm một loại mị lực khiến cho các cô gái muốn đến gần.

-“Cô muốn uống gì?”

34. Chương 34

Có lẽ nàng quan sát quá mức chăm chú, bỗng nhiên nghe thấy hấn mở miệng liền cảm thấy có chút ngại ngùng, khuôn mặt thoáng chút đỏ bừng –“Cho tôi một ly Hồng Nương là được rồi.”

Hấn gật đầu, sau đó gọi phục vụ yêu cầu.

-“Lâu không gặp, mấy năm nay cô vẫn khỏe chứ?” – Lý Tử Kỳ vẫn là người mở miệng trước.

-“Mấy năm nay tôi vẫn rất khỏe, còn anh? Anh cùng bạn gái vẫn vui vẻ chứ?” – Khi mở miệng hỏi câu này, Hàn Dương cảm thấy lòng mình như dâng lên một dòng chua xót.

Lý Tử Kỳ nhướn mày –“Tôi vẫn khỏe, nhưng mà tại sao cô lại cho rằng tôi có bạn gái và chúng tôi đang rất vui vẻ?”

-“Bởi vì...” nàng xúc động suýt nữa thì nói ra –“Không có gì, tôi nghĩ đã lâu như vậy anh hấn là đã có bạn gái, nên thuận miệng hỏi thôi.”

Thuận miệng hỏi thôi? Một lý do hết sức kì quái, ngay cả nàng cũng cảm thấy buồn cười.

-“Ra là vậy, cô đoán đúng rồi, chúng tôi vẫn rất vui vẻ, chỉ là tháng này cô ấy có việc đi sang nước ngoài, nên không có ở đây.” –Sau khi nói câu này, hấn chăm chú nhìn từng biểu hiện của nàng như là muốn tìm kiếm gì đó.

Nghe xong hấn nói,ngực Hàn Dương cảm thấy nhói đau, hóa ra hấn và người yêu cũ vẫn còn bên nhau, chỉ có mình nàng si tình, xem ra nàng lựa chọn ra đi để cho hai người bên nhau là đúng. Nàng chua xót mỉm cười –“Chúc mừng anh.”

Nhìn thấy nàng không những không có tức giận hay đau khổ gì, trong lòng hấn không khỏi tức giận. Tại sao khi nghe hấn nói có người yêu khác nàng không những không đau khổ lại còn mỉm cười chúc mừng hấn, chẳng lẽ nàng không còn yêu hấn nữa sao? Chẳng lẽ chỉ có một mình hấn cố chấp chờ đợi? –“Tại sao chúc mừng?” – giọng nói lạnh lùng làm cho người ta cảm thấy có chút kinh hoàng.

-“Bởi vì anh và người yêu cùng một chỗ hạnh phúc.”

-“Chẳng lẽ cô vẫn không có người yêu sao?” – Khi hỏi câu này, hấn có chút chờ mong rằng nàng nói không, như vậy chứng tỏ hấn vẫn có thể vẫn hỏi mọi chuyện.

Nàng chột dạ nhìn hắn –“Tôi tất nhiên là có, tôi rất yêu anh ấy.” người ấy đang ngồi trước mặt tôi. Trong lòng nàng bồi thêm một câu.

–“Thật sao? Hai người khi nào thì bắt đầu? Tại sao mấy năm nay tôi không thể liên lạc với cô?” trong giọng nói mang nồng đậm mùi dấm chua. Quả nhiên, nàng đã yêu người khác mà quên đi hắn.

–“chúng ta có thể không bàn về vấn đề này được không?” nàng lên tiếng đề nghị.

–“Vậy mấy năm nay cô đã ở đâu? Làm gì?”

Nàng mỉm cười, nhấp một chút rượu sau đó từ từ kể lại cho hắn một số việc nàng trải qua trong sáu năm qua, đương nhiên đó chỉ là những việc bình thường, không liên quan gì đến tình cảm của nàng.

–“Tôi nghĩ tôi muốn hỏi anh về dự án giữa hai công ty. Như tôi được biết, hiện nay anh là tổng giám đốc, nhưng trên thực tế ba anh đã giao cho anh toàn bộ quyền lực, với quyền lực của một tổng tài, anh hẳn là có thể đồng ý hợp tác mà không cần mở cuộc họp công ty.” Nàng đề nghị chuyển đề tài.

Hắn không khỏi thầm khen ngợi sự thông minh của nàng, hắn tất nhiên có thể không cần hỏi ý kiến ai mà trực tiếp đồng ý hợp tác, chẳng qua như vậy nàng sẽ rất ít xuất hiện trước mặt hắn, hắn nghĩ hắn nên dùng cuộc họp tác này để nói lại tình cảm giữa hắn và nàng.

–“Quả thật tôi có thể trực tiếp đồng ý hợp tác ngay, chẳng qua....” Hắn cố ý ngừng lại nhìn nàng một chút.

–“Chẳng qua cái gì?”

–“Chẳng qua tôi nghĩ giữa hai chúng ta cần bàn một số chuyện trước khi bàn chuyện làm ăn.”

Nói xong, hắn khuynh thân về phía trước, không cho nàng kịp hiểu ra chuyện gì đã dùng tay đặt sau gáy nàng kéo nàng lại gần và áp lấy đôi môi hoa đào của Hàn Dương.

Sự việc xảy ra bất ngờ, Hàn Dương ngây ngốc trong chốc lát, sau đó ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì hoảng hốt vội vàng đẩy hắn ra. Nhưng sức lực của hai người quá chênh lệch, nàng làm vậy chỉ làm cho hắn càng thêm nhiệt tình hôn nàng, chiếc lưỡi nóng bỏng của hắn khiêu khích hàm răng của nàng, buộc nó phải mở ra sau đó chui vào trong khoang miệng nàng dây dưa quấn quýt lấy lưỡi của nàng.

Nụ hôn này làm cho Hàn Dương mất hết khí lực, chỉ có thể tùy ý hắn hôn đủ rồi buông ra. Sau một thời gian thật dài, hắn mới không tình nguyện buông ra, trong miệng của nàng vẫn còn lưu lại hương vị của hẠ cùng với một chút vị rượu.

Hàn Dương được thả tự do, vội vàng hô hấp lấy lại bình tĩnh, lúc này nàng đẩy hắn ra, khiếp sợ nhìn hắn. Tại sao hắn lại hôn nàng? Không phải hắn có người yêu rồi sao, chẳng lẽ người yêu hắn không có ở đây nên hắn lại lấy nàng làm vật thay thế như năm đó? Nghĩ đến đây làm cho Hàn Dương không khỏi tức giận –“Anh làm gì vậy?”

–“Làm gì không phải cô đã rõ sao? Hay là cô vẫn chưa hiểu, tôi rất sẵn lòng làm lại một lần cho cô hiểu.” – Hắn cợt nhả nhìn nàng.

“Ba” một thanh âm thanh thúy vang lên, trên khuôn mặt tuần tú của Lý Tử Kỳ xuất hiện một dấu tay –“Anh hơi quá đáng” nói xong, Hàn Dương đứng dậy xoay người bỏ đi.

Hắn không phải là người bắt cá hai tay sao? Không phải hắn phản bội nàng trước sao? Tại sao bây giờ hành động của hắn lại làm cho nàng cảm thấy rằng chính mình làm sai? Hai dòng nước mắt rơi trên má Hàn Dương, đi trên đường, nàng nhìn lên trên trời, bầu trời của Đài Bắc vẫn không khác gì mấy so với mấy năm trước, nhưng tại sao con người lại thay đổi nhanh vậy?

Trần trọc một đêm, sáng sớm Hàn Dương vẫn nhanh chóng tỉnh dậy chuẩn bị đi làm.

Khi xuống lầu ăn cơm, nàng vẫn thấy ông Hàn Phong đã ngồi chờ ở bàn ăn từ lâu, do hai cha con cùng làm một nơi nên hàng ngày Hàn Dương và ba nàng cùng nhau đi làm.

Thấy Hàn Dương đi xuống, ông Hàn Phong ngẩng đầu lên –“Sắc mặt của con có vẻ không tốt, dạo này lượng công việc quá nhiều sao? Có cần ba giảm bớt cho con không? Dù sao con cũng mới tiến vào công ty, không cần làm quá nhiều việc, chú ý học hỏi kinh nghiệm là được rồi.”

Hàn Dương có chút mỗi một đáp lại –“Không ba à, con vẫn khỏe, chỉ là tối qua không ngủ được mấy nên hôm nay có chút không thoải mái thôi. Công việc ở công ty cũng không có nhiều, con vẫn có thể làm được, ba không cần vì con mà giảm bớt”

-“Nếu như vậy thì con ở nhà nghỉ ngơi một hôm đi, ba sẽ thông tri cho bộ nhân sự.”

-“Không cần đâu ba” – Hàn Dương vội vàng từ chối –“Con vẫn ổn, nếu lúc nào cảm thấy không khỏe thì con sẽ xin phép sau”

Ông Hàn Phong không nói nhiều nữa, đồng ý để cho Hàn Dương tự quyết định.

Vào đến công ty, Hàn Dương trực tiếp tiến vào chỗ ngồi của mình, có vài người hỏi thăm quan tâm về dự án hôm qua nàng cùng với phó giám đốc Chu hợp tác với Lý thị. Bởi vì ở công ty nàng được khá nhiều đồng sự yêu mến, và đây là lần đầu nàng tiếp xúc với dự án lớn, nên có người hỏi thăm là chuyện bình thường.

35. Chương 35

Mặc dù nàng vẫn đang cầm tài liệu, mắt vẫn đang nhìn vào những chi tiết trên mặt giấy, nhưng tâm hồn của nàng vẫn đang nghĩ về chuyện hôm qua. Tại sao hần lại hôn nàng? Nàng quả thật không thể hiểu được lý do, không thể tìm ra một lý do nào để biện hộ cho hành vi đó của hần.

Lắc đầu, nàng quay lại với những con số trên tài liệu, hôm nay nàng phải sửa lại bản báo cáo này, đánh máy và photo nộp cho các chủ ngành mà thời gian cách giờ ăn trưa không còn nhiều, nếu không bắt tay vào làm ngay chỉ sợ đến chiều sẽ không xong, vì vậy nàng cố gắng gác mọi chuyện tư sang một bên để tập trung vào công việc.

Bên phía Lý Tử Kỳ cũng không khác gì Hàn Dương, hôm qua quả thật hần đã quá xúc động nên mới làm vậy, hai người rất lâu không có gặp nhau mà nàng lại làm bộ lạnh nhạt với hần, hần tức giận đến muốn xem xem trong đầu nàng đang nghĩ gì. Nguyên bản tối hôm qua hần chỉ muốn hai người nói chuyện bình thường, sau đó trao đổi phương thức liên lạc, dần dần hần sẽ “trị tội” nàng về chuyện ra đi không nói một lời sau, ai ngờ do một phút xúc động hần lại làm hỏng tất cả.

Lý Tử Kỳ ngồi thần thờ trước bàn làm việc trong phòng tổng giám đốc, đến nỗi có tiếng gõ cửa mà hần cũng không nghe thấy.

Nữ thư kí đứng ngoài gõ cửa mà không thấy bên trong có động tĩnh bèn lên tiếng –“Tổng giám đốc”

Lần này thanh âm thành công kéo tâm tư của Lý Tử Kỳ quay trở lại hiện thực –“Vào đi”

Nữ thư kí tiến vào –“Xin hỏi trưa này ngài ăn gì để tôi chuẩn bị”

Hần trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng –“Không cần! Hôm nay tôi đi ra ngoài ăn, cô không cần phải mua giúp tôi!”

Thư kí hơi thất vọng, mọi ngày đều do nàng giúp hần chuẩn bị bữa trưa thịnh soạn hai người cũng cùng ăn một chỗ, vậy mà hôm nay hần lại có hẹn. –“Vâng, tôi đã biết” sau đó nàng quay người đi ra ngoài.

Ngó đồng hồ đeo trên tay, cũng đã sắp đến giờ ăn cơm, hần quyết định đóng lại văn kiện trên bàn, cầm lấy áo tây trang sau ghế đứng dậy đi ra ngoài.

Thời gian ăn trưa, Hàn Dương cùng với mấy đồng sự vừa ra tới đại môn của công ty, nàng liền thấy một chiếc xe đỗ gần đó, nam nhân tuấn tú suất khí đứng cạnh cửa xe thu hút rất nhiều ánh mắt người qua lại, nhưng tầm mắt của hần vẫn thủy chung dừng trước cửa công ty, cho đến khi nhìn thấy Hàn Dương liền cho tay vào trong xe nhấn còi.

Hàn Dương làm bộ không thấy hần, nhưng hần vẫn không bỏ qua, liên tục nhấn còi làm ọi người đều nhìn về phía bên đó, trong lúc Hàn Dương đang định xoay người chạy thì thanh âm của hần bỗng vang lên –“Hàn Dương!”

Lần này ánh mắt của mọi người lại chuyển về phía nàng, nàng tức giận hận không thể quay lại đập cho hắn một cước giống nhiều năm về trước. Vì tránh ọi người tiếp tục tò mò và nhìn nàng, nàng đành phải tiến về phía hắn, lạnh lạnh hỏi –“Anh có việc gì mà đến đây?”

Lý Tử Kỳ không trả lời, mở cửa cho nàng –“Lên xe!”

–“Anh không thể nói ngay tại đây sao?”

Hắn nhướn mày –“Chẳng lẽ cô thật sự muốn ta nói ngay tại đây? Không thành vấn đề, ta nói...hôm qua...”

Hắn chưa kịp nói hết, Hàn Dương đã vội vàng cắt đứt –“Chúng ta lên xe!” sau đó vội vàng lên xe.

Lý Tử Kỳ hài lòng mỉm cười, ngồi vào tòa điều khiển rồi mới nói –“Chúng ta đi ăn cơm rồi nói chuyện.”

–“Tùy anh!” Hàn Dương biết lúc này cho dù nàng phản đối thế nào thì hắn cũng sẽ lôi nàng đi bằng được, như vậy nàng không nghĩ mình mất nhiều sức lực làm gì.

–“Anh có chuyện gì thì hãy nói đi” sau khi hai người ăn cơm xong, Hàn Dương chủ động lên tiếng trước.

Lý Tử Kỳ ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào nàng, trong ánh mắt có mang theo một chút bi thương, đáng tiếc người nào đó không có phát hiện.

–“Chẳng lẽ chúng ta không thể hẹn nhau ăn cơm sao? Dù sao đi nữa chúng ta cũng là đồng học”

Nghe thấy như vậy, Hàn Dương có chút lúng túng, đúng vậy, hai người đã từng là bạn học, nàng cũng đã từng là một cô bé ngây thơ yêu hắn, nhưng đó đã là quá khứ, hiện tại hai người đều đã trưởng thành, mối quan hệ đó đã không còn nữa, vì vậy nàng nghĩ không tất yếu phải can thiệp vào cuộc sống của nhau.

–“Tôi nghĩ chúng ta hẳn là đều biết tại sao không nên can thiệp cuộc sống của nhau, và anh là người rõ nhất mới đúng”.

–“Ta?” – Lý Tử Kỳ cảm thấy mờ mịt, tại sao hắn lại là người rõ nhất trong khi nàng là người ra đi không nói một câu?

–“Đúng! Chính là anh!” – Hàn Dương khẳng định.

–“Ta nghĩ giữa chúng ta hẳn là có sự hiểu lầm nào đó, hiện tại ta nghĩ chúng ta nên thẳng thắn nói với nhau để giải quyết vấn đề”- hắn đề nghị.

Hàn Dương cũng cảm thấy như vậy nên gật đầu đồng ý –“Vậy theo anh, chúng ta có vấn đề gì?”

–“Tại sao năm đó em đi không một lời từ biệt?” – Tử Kỳ bắt đầu nêu ra thắc mắc của mình.

Hắn còn dám hỏi nàng nữa sao? Nếu không phải hắn phản bội nàng, làm cho trái tim nàng tan nát thì nàng có tất yếu phải ra đi trốn tránh sự thật như vậy không? –“Tôi không nghĩ anh lại làm ra vẻ như vậy, nhưng không sao, tôi nói, năm đó tôi ra đi không nói một câu nguyên nhân là do anh. Còn tại sao do anh, tôi nghĩ anh tự mình hiểu lấy” – Hàn Dương cảm thấy không thể chịu được sự giả dối của hắn được nữa –“Nếu không còn gì nữa, tôi nghĩ cảm ơn bữa cơm hôm nay, tái kiến” nói xong, nàng đứng dậy cầm lấy túi xách chuẩn bị đi ra.

Lý Tử Kỳ đang chìm trong suy nghĩ, tại sao mọi nguyên nhân đều là do hắn, tại sao nàng cũng không chịu nói rõ cho hắn mà luôn đem đến cho hắn một mớ tơ rối để rồi bắt hắn đi tìm đầu mối giải quyết? nhưng khi nghe thấy nàng nói phải về thì liền phản ứng –“Chờ đã, tại sao em không thể nói rõ luôn cho tôi tại sao lại như vậy?”

Hàn Dương đứng lại nhưng không quay đầu lại đáp –“Tôi ghét nhất những người giả dối như anh!”

Lời nói này như một mũi dao đâm vào trái tim của Lý Tử Kỳ, hẳn quả thật vô tội, hắn thậm chí còn không biết mình gây ra tội gì mà lại bị nàng xử lăng trì một cách quyết đoán như vậy, ngay cả một cơ hội minh oan hắn cũng không có.

Trong lòng hắn thầm mắng chết tiệt, lấy di động trong túi ra nhấn một dãy số quen thuộc gọi –“Triệu Phong, giúp mình điều tra tìm lại tất cả những chuyện liên quan đến Hàn Dương trước khi cô ấy đi ra nước ngoài”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười khê –“Tại sao nhiều năm như vậy mới muốn mình điều tra giúp?”

36. Chương 36

Lý Tử Kỳ lúc này đã nóng nảy, tính nhẫn nại đã đến cực hạn, khi nghe bạn tốt nói như vậy lại càng khó chịu – “Không cần hỏi nhiều, giúp mình điều tra là được, còn nữa, điều tra trong thời gian càng nhanh càng tốt” nói xong, cúp máy không để cho đối phương trả lời.

Triệu Phong đang ở trong một quán bar, sau khi nhìn thấy bạn tốt cúp máy đột ngột chỉ biết lắc đầu, tên này quả thật kì quái, bao nhiêu năm lựa chọn trốn tránh như vậy, nay bỗng dưng muốn biết chân tướng, Triệu Phong không phải không từng điều tra qua, chỉ là khi đang điều tra lại bị chính hắn nói không nên dính vào chuyện của hắn, nên hắn cũng không tiế tục nữa, nay lại được chính miệng hắn nói ra muốn biết, chắc là đã bị nài làm khó chịu cực hạn rồi.

Hàn Dương uể oải quay trở về công ty, cảm thấy thể xác và tinh thần không hề có sức sống, vì vậy xin phép chủ quản về nghỉ ngơi một buổi.

Buổi tối, vẫn như thường lệ, hai cha con Hàn Dương cùng nhau ăn cơm, nhưng hôm nay ông Hàn Phong lại đề cập đến vấn đề mà Hàn Dương luôn tìm cách trốn tránh – tình yêu.

– “Tiểu Dương, con bây giờ cũng nhiều tuổi rồi, cũng nên tìm người lập gia đình, không biết con đã có đối tượng nào chưa?”

Đột nhiên nghe ba mình hỏi như vậy, Hàn Dương cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì ba nàng xưa nay luôn luôn để nàng tự quyết định, không hề như những gia đình khác luôn luôn gò ép con cái vào trong khuôn khổ – “Tại sao ba lại hỏi vậy?”

– “Bởi vì ba cũng già rồi, sức khỏe càng ngày càng không tốt, ba muốn trước khi nhắm mắt được nhìn thấy con lập gia đình, sinh con cái”.

Nghe vậy Hàn Dương lập tức phủ nhận – “Ba của con vẫn còn rất trẻ, vẫn rất phong độ, tại sao ba lại nói như vậy chứ?”

Ông Hàn Phong cười cười – “Con người rồi cũng đến lúc già đi, ba cũng không ngoại lệ, làm sao ba không biết tình hình của bản thân chứ, con cũng trả lời ba đi, con đã có người trong mộng chưa?”

Hàn Dương khó xử nói – “Con vẫn chưa có ai, vì con cảm thấy không có ai hợp ý con cả”

– “Vậy mười ngày sau con hãy đi gặp một người, coi như là thân cận cũng được, làm bạn hay làm người yêu sẽ do con quyết định sau khi gặp cậu ta, ba thấy cậu ta còn trẻ mà rất có năng lực, tính tình rất ôn hòa, phải nói khá hợp với con, nên hôm nay sau khi gặp ba đã muốn cho hai đứa con gặp nhau” – Ông Hàn Phong nói ra mục đích của mình.

– “Ba!” Hàn Dương khó chịu lên tiếng – “Tại sao ba không hỏi ý con trước mà đã sắp đặt cho con? Ba cũng biết là con không muốn đi thân cận như những tiểu thư nhà khác mà”

– “Ba biết, nên ba chỉ nói cho hai đứa con làm quen, còn quyền quyết định ở trên tay con, ba không ép buộc con.” – Ông Hàn Phong tiếp tục nói.

Hàn Dương biết mọi chuyện đã muộn, ba nàng đã đồng ý gặp với người ta rồi mới nói cho nàng, nàng còn biết làm sao nữa – “Người đó là ai vậy ba?”

– “Cậu ta tên Lăng Hạo Trung, là giám đốc của một chi nhánh công ty IT của Mĩ bên Đài Loan ta, ba là người Mĩ, mẹ là người Đài Loan. Hôm nay công ty chúng ta có dự án hợp tác với của cậu ta, sau khi nghe thấy ba nhắc đến con, cậu ta rất vui, muốn hẹn gặp mặt con một lần, nên ba đồng ý”

– “Cái gì? Lăng Hạo Trung?” – Hàn Dương khó nén kinh ngạc thốt lên.

– “Đúng! Các con quen biết sao?” – ba Hàn Dương hỏi.

– “Tại sao con không quen người đó chứ, ba không nhớ con có nhắc con có người bạn bên Mĩ đó sao, chính là tên đó.”

Ông Hàn Phong mỉm cười – “Như vậy thì mọi chuyện càng dễ dàng, các con liên lạc gặp nhau, khi nào đó dẫn cậu ta đến nhà chúng ta chơi, ba cũng nên nói một tiếng cảm ơn cậu ta đã chăm sóc con gái cưng của ba suốt mấy năm chứ”

Tối hôm đó, Hàn Dương liền gọi điện cho Hạo Trung, sau đó nàng mới biết hóa ra hấn định cấp cho nàng một kinh hỉ. Chuyện này đối với nàng quả thật là một kinh hỉ, vì nàng nghĩ hấn sẽ ở Mỹ phát triển sự nghiệp của gia đình chứ không phải đến Đài Bắc này.

– “Cái gì? Triệu Phong, cậu vừa nói cái gì?” – Một tiếng nói với tần số rất cao vang lên trong văn phòng tổng giám đốc của tập đoàn Lý thị.

Triệu Phong vẫn bảo trì phong phạm ngồi ung dung trên sofa nhìn bạn tốt đang ngạc nhiên không thể tin được. – “Không nghe rõ sao? Mình nói năm đó Thu Mai có đi tìm Hàn Dương, và đã đưa cho Hàn Dương xem một bức hình, chính bức hình đó đã làm cho Hàn Dương rời đi không nói lời nào...” Triệu Phong dừng lại một chút sau đó nhìn bạn tốt với ánh mắt kì quái – “Từ Kỳ, tuy rằng chúng ta là bạn tốt, nhưng mình vẫn phải hỏi cậu, năm đó cậu có thật sự không phản bội Hàn Dương?”

Từ Kỳ với khuôn mặt cực kì khó coi cố gắng nén giận trả lời – “Chẳng lẽ ngay cả cậu cũng không tin mình sao? Mình làm sao có thể tiếp tục yêu loại nữ nhân phản bội mình đi theo người khác?”

– “Vậy tại sao lại có bức hình này” Triệu Phong lấy từ trong túi ra một bức hình. Trong hình có hai người đang hôn nhau, mà nam nhân vật chính không ai khác là Lý Tử Kỳ, người còn lại chính là Thu Mai.

Từ Kỳ liếc mắt nhìn bức hình xong biếc sắc, tại sao lại có tấm hình như thế? Nhìn bối cảnh thì đó là ở vũ trường. Vũ trường? Trong đầu hấn hiện về kí ức năm đó, khi đó là lần cuối hấn gặp Thu Mai, cô ta bỗng nhiên ôm lấy hấn sau đó chủ động hôn hấn, lúc đầu hấn ngạc nhiên nên không có đẩy ra, nhưng ngay sau khi lấy lại tinh thần hấn liền đẩy ra. Hóa ra tất cả đều là âm mưu của cô ta, vì cô ta mà hấn và Hàn Dương xa nhau gần sáu năm.

– “Đây là hiểu lầm, mình không hề hôn cô ta, tối hôm đó là cô ta chủ động hôn mình, nhưng ngay sau đó đã bị mình đẩy ra” – Từ Kỳ khó chịu nói.

– “Ra là thế” – Triệu Phong nhẹ giọng nói.

– “Triệu Phong, cậu lấy tấm hình này từ đâu?” – Tuy rằng hấn biết Triệu Phong không chỉ có bối cảnh bình thường, từ lúc tốt nghiệp hấn vẫn tiếp tục gây dựng và tìm kiếm một lượng đàn em lớn, nhưng để tìm được rõ như vậy thì cũng rất gian nan.

Triệu Phong cười nhẹ, ánh mắt tà mị liếc nhìn bạn tốt – “Rất đơn giản, tìm người gây ra là được”

Từ Kỳ nhíu mày – “Cậu nói Thu Mai?”

– “Đúng, hiện tại cô ta còn đang trong tầm kiểm soát của mình”

Nói đến Thu Mai, sau khi thực hiện được gian kế ly gián, cô ta liền chuyển trường, mấy năm nay cô ta luôn làm tình phụ ầy đại gia giàu có, nhưng không may lần này một đại gia bao cô ta tính tình cực kì không tốt, tuy cho cô ta rất nhiều tiền nhưng nhiều lần luôn bạo hành đánh đập cô ta, thậm chí còn dọa giết cô ta. Vì vậy cô ta không thể chịu đựng được muốn tìm tổ chức hắc đạo giáo huấn hấn ta một chút, nào ngờ tổ chức hắc đạo cô ta đến nhờ vả chính là do Triệu Phong đứng đầu. Do đó, Triệu Phong đã đưa ra điều kiện với cô ta, rằng cô ta phải kể hết mọi chuyện năm đó cho hấn nghe, về phần hấn, hấn sẽ chịu trách nhiệm xử lý tên đại gia kia.

Nghe Triệu Phong nói xong, Từ Kỳ vội vàng đứng dậy mang tây trang trên ghế chạy ra ngoài. Triệu Phong chỉ biết cười nhẹ. A! sau khi đạt được mục đích rồi thì bỏ lại bạn bè chạy đi tìm người yêu.

Ngồi lên trên xe, Lý Tử Kỳ xuất ra di động gọi cho Hàn Dương, lúc này Hàn Dương đang ngồi ở nhà ăn trò chuyện vui vẻ với Hạo Trung.

– “A lô!” – Hàn Dương bắt máy.

37. Chương 37

-“Hàn Dương, em đang ở đâu? Anh có chuyện muốn nói với em!” – Tử Kỳ vội vàng nói, nôn nóng muốn biết Hàn Dương đang ở đâu.

Hàn Dương nhàn nhạt trả lời –“Hiện giờ tôi đang bận, không thể tiếp anh được”

-“Em đang làm gì?”

-“Thân cận!”

- á gì?” – đầu giây bên kia hét lên một tiếng, Lý Tử Kỳ thật không thể ngờ được rằng nàng cũng sẽ đi thân cận –“Hàn Dương, em không thể thân cận, em đang ở đâu, nói cho anh, anh có chuyện rất quan trọng cần nói cho em!” – Hân nhần nại nhỏ giọng cầu xin.

Hạo Trung thấy Hàn Dương nghe điện thoại mà tâm tình phức tạp, hân biết đối tượng đầu dây bên kia là ai, mặc dù hân yêu Hàn Dương, nhưng hân biết nàng vẫn luôn yêu người tên Tử Kỳ kia, vì thế hân chỉ biết chúc phúc cho nàng –“Cậu cho hân đến đây đi.”

Hàn Dương đang không biết nên trả lời như thế nào thì đột nhiên Hạo Trung lên tiếng, thấy đối phương không phản đối vì vậy nàng cũng đồng ý cho Lý Tử Kỳ biết địa chỉ nhà ăn sau đó cúp máy.

-“Cậu vẫn yêu hân phải không?” – Hạo Trung hỏi, trong giọng nói mang vài tia chua xót.

Hàn Dương nhìn thẳng vào Hạo Trung, bi ai cười –“Vẫn còn yêu thì sao? Cũng không thể thay đổi được gì”

-“Có khi nào cậu nghĩ mọi chuyện đều là một hồi hiểu lầm không?”

-“Hiểu lầm?”

-“Đúng!”

-“Không thể nào, bức hình đó rất rõ ràng, làm sao có thể là hiểu lầm được.” – nói xong, nàng cúi đầu xuống tiếp tục ăn.

Hạo Trung thấy Hàn Dương không tin, cũng không nói gì nhiều, chậm rãi ăn thỉnh thoảng còn ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, bỗng nhiên hân nhìn thấy bên môi nàng có dính một chút thức ăn –“Hàn Dương, đừng động”

Không hiểu sao hân tự nhiên nói nàng đừng động, nhưng nàng cũng nghe theo. Chỉ thấy hân vươn một bàn tay về phía mặt nàng, sau đó nhẹ nhàng lướt qua môi nàng một chút.

Thấy nàng ngốc lăng, Hạo Trung mỉm cười nói –“Bên môi cậu có dính chút thức ăn, hết rồi”

Ra là vậy –“Cảm ơn” nàng tươi cười nói cảm ơn.

Không ngờ một màn này lại để cho Lý Tử Kỳ vừa vội vàng chạy vào, trong nháy mắt, cơn tức giận trong lòng hân bùng nổ, tại sao nàng có thể thân mật với người con trai khác như vậy? không được, nàng là của hân, ai cũng đừng hòng cướp đi.

Nhưng vì chuyện chính nên hân đành phải nhịn, hít sâu một cái, hân chậm rãi đi đến bên nàng.

-“Tiểu Dương” Lý Tử Kỳ thân thiết gọi.

Hạo Trung cùng Hàn Dương đang ăn cơm đều cùng ngẩng đầu lên. Hạo Trung đánh giá người nam nhân trước mắt, anh tuấn tiêu sái, trên người phát ra một cỗ khí chất quý khí làm người ta cảm thấy hân không hề tầm thường. Người này quả là đáng giá để hân chịu thua.

Hàn Dương ngẩng đầu lên, nghênh đón nàng là ánh mắt của Lý Tử Kỳ tràn đầy ghen tị. Đây có thể xem là hân còn yêu nàng không? Trong lòng của nàng rất mong là như vậy, nhưng lại không dám nói lên.

-“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi?” – Hàn Dương cố gắng làm ra vẻ lạnh lùng nói.

Lý Tử Kỳ không đáp lại câu hỏi của nàng mà quay sang nhìn Hạo Trung –“Anh có thể cho chúng tôi riêng tư một chút được không? Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy.”

Chưa để cho Hạo Trung lên tiếng, Hàn Dương đã nói –“Tại sao anh ấy phải đi, tôi thấy chúng ta cũng không có gì riêng tư để nói nữa, nếu anh có gì muốn nói thì nói ngay tại chỗ, không thì xin mời anh về đi, đừng cản trở chúng tôi.”

–“Em...” Tử Kỳ rất tức giận khi nghe Hàn Dương nói vậy, nhưng cũng đành phải nín giận. Khi hắn đang chuẩn bị nói gì đó thì Hạo Trung lại lên tiếng cắt ngang.

–“Tiểu Dương, mình nghĩ cậu và hắn còn có chuyện cần giải quyết, đừng nên trốn tránh, trốn tránh không giải quyết được gì cả, hai người hãy ở lại đây nói chuyện đi, mình đi trước.” Nói xong, Hạo Trung đứng dậy, không để cho Hàn Dương kịp ngăn cản tiến về phía cửa. Mặc dù hắn yêu Hàn Dương, nhưng trong lòng của nàng từ trước đến nay chưa từng có vị trí của hắn, hắn chỉ có thể giúp nàng đến đây mà thôi.

–“Hạo Trung!” Hàn Dương đứng lên lên tiếng gọi lại, nhưng hắn vẫn tiêu sái đi về phía trước mà không quay đầu lại, nhìn bóng dáng rời đi của hắn, lòng của nàng ẫ ẫ nổi đau, tại sao trông hắn cô đơn như vậy?

Tử Kỳ thấy nàng như muốn đuổi theo liền nhanh tay cầm lấy tay nàng ngồi xuống, sau đó chính mình ngồi đối diện với nàng.

–“Chúng ta còn chưa nói chuyện, em không thể bỏ đi như vậy được.”

Hàn Dương nhìn vào ánh mắt hắn, trong đáy mắt đó nàng cảm nhận thấy được có chân tình toát ra.

Lý Tử Kỳ thấy nàng không nói gì, tiếp tục lên tiếng –“Năm đó em rời đi, có phải là do Thu Mai đưa gì đó cho em xem phải không?”

–“Chuyện đã qua, anh còn nhắc lại làm gì? Không phải bây giờ anh đang có người yêu ở nước ngoài du lịch chưa về sao?” – trong giọng nói mang nồng đậm mùi dấm chua.

Nghe thấy ngữ khí của nàng như vậy, Tử Kỳ nhất thời cảm thấy rất vui, nàng nói như vậy có phải nàng đang ghen không? Có phải nàng vẫn còn để ý đến hắn không?

Hắn kích động vươn tay cầm lấy bàn tay của nàng, ánh mắt tha thiết không buông tha ột cử chỉ nào của nàng –“Tiểu Dương, anh nói anh có người yêu đang ở nước ngoài là giả, lúc đó anh rất tức giận nên nói vậy để chọc giận em, em có thể nghe anh giải thích sao?”

–“Giữa chúng ta có thân thiết đến mức phải giải thích cho nhau nghe những chuyện này không?”

–“Rất cần là đằng khác, Tiểu Dương, lúc mới gặp lại em quả thật anh rất hận em, hận em năm đó rời đi không nói một lời, nhưng sau khi biết nguyên nhân anh đã biết rằng anh hiểu lầm em, cho anh xin lỗi được không?” hắn thành khẩn nói cho nàng, mong nàng hiểu được lòng của hắn từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

–“Ý anh nói, chuyện về bức ảnh đó là hiểu lầm sao?” – Hàn Dương vẫn lạnh giọng nói.

–“Đúng, lúc đó quả thật anh có đi gặp Thu Mai ở vũ trường, nhưng lúc đó cô ta hẹn anh ra là để nói cô ta đã hiểu và chúc chúng ta hạnh phúc, rồi sau đó bỗng nhiên cô ta hôn anh, anh bất ngờ một lúc nhưng ngay sau đó đã đẩy cô ta ra, em phải tin anh rằng sau khi chia tay với cô ta anh đã không còn yêu cô ta nữa, như vậy sao anh có thể chủ động hôn cô ta”

Hàn Dương hừ lạnh –“Ai biết đây chỉ là do anh nghĩ ra để thoát tội?”

–“Không, đây là sự thật, nếu em không tin anh có thể yêu cầu cô ta đến đây giải thích cho em hiểu.”

Nói xong, hắn lấy điện thoại ra gọi cho Triệu Phong –“Triệu Phong, cậu hãy dẫn cô ta đến đây gặp mình...Đúng, là Thu Mai...ừ...địa chỉ ở đây là...” Sau đó cúp máy.

–“Tiểu Dương, chúng ta chờ một lát, cô ta sẽ đến đây nói cho em tất cả”.

38. Chương 38

Hàn Dương cảm thấy chần động, chẳng lẽ tất cả thật là một hồi hiểu lầm, đây chỉ là màn kịch do Thu Mai tạo ra để ly gián hai người? Nếu như vậy thì cô ta quả nhiên đã thành công mỹ mãn khi làm cho nàng rời

đi hần gần 6 năm.

Hàn Dương đang miên man suy nghĩ thì từ đại sảnh của nhà hàng có một đôi nam nữ tiến vào, nam nhân cao lớn tiêu sái, nữ nhân bên cạnh cũng xinh đẹp động lòng người, nhưng trên mặt lại mang nhiều nét hoảng sợ, làm cho khuôn mặt trở nên trắng bệch.

Nam tử đứng nhìn xung quanh một hồi, sau khi nhìn thấy một người quen liền liếc mắt nhìn nữ tử bên cạnh một cái ý bảo nhanh cùng đi vào, nữ tử sau khi nhìn thấy hai người ngồi chờ tại một chiếc bàn xa xa thì tinh thần càng thêm khủng hoảng. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Cùng nam tử từng bước tiến vào, nàng cảm thấy chính mình như đi vào địa ngục, nàng biết hôm nay mình sẽ không được sống yên lành nữa.

–“Chào Hàn Dương, lâu rồi không gặp em, vẫn khỏe chứ?” nam tử tiến đến trước bàn ăn, nở nụ cười than thiện chào hỏi Hàn Dương, nam tử đó không ai khác chính là Triệu Phong.

Hàn Dương ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mắt, sáu năm đi qua, bây giờ nhìn hần thành thực rất nhiều, có thêm vẻ mệt mỏi hoặc làm cho nữ nhân rung động, nhưng sâu trong ánh mắt kia nàng nhìn thấy một con người không hề đơn giản.

Nàng mỉm cười đáp lại –“Vẫn khỏe”

Lý Tử Kỳ thấy nàng mỉm cười với bạn tốt thì rất khó chịu, bởi vì từ khi gặp lại nàng đến giờ, nàng chưa từng cho hần một nụ cười. Ghen tuông bốc lên nồng đậm –“Tốt lắm, hay đi vào chuyện chính đi, đừng lồi thối nữa”

Triệu Phong hài hước nhìn bạn tốt –“Mọi chuyện sẽ ổn thỏa, cậu phải để mình nói chuyện với Hàn Dương một chút chứ, dù sao chúng mình sáu năm mới gặp còn gì.”

Sau khi nói xong, thấy khuôn mặt tuần tú của bạn tốt đã đen đi một nửa, Triệu Phong thấy đùa giỡn nên ngừng, vì thế cũng ngồi xuống một ghế, sau đó lại nhìn về nữ nhân còn đang đứng lạnh giọng nói –“Còn đứng làm gì, ngồi xuống nói chuyện”.

Thu Mai rụt rè đi đến một chiếc ghế khác ngồi xuống, khuôn mặt luôn cúi gằm xuống đất.

Lý Tử Kỳ ngồi cạnh Hàn Dương, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt chân thành nhìn nàng –“Tiểu Dương, sau khi em biết sự thật em có thể tha thứ cho anh không?”

Hàn Dương cảm thấy khó xử, nàng hiện tại rất rối loạn, nếu sự thật như hần nói, nàng là người xin lỗi mới đúng, bởi vì năm đó nàng chưa chịu tìm hiểu rõ mọi chuyện đã lựa chọn trốn tránh khiến cho hai người lãng phí sáu năm, vì thế nàng gật đầu.

Sau khi được đến đáp án như mong muốn, Lý Tử Kỳ nở một nụ cười sang lạn, sau đó quay sang bên Thu Mai –“ Bây giờ thì cô có thể nói ra mọi chuyện được rồi.”

Thu Mai nơm nớp lo sợ nhìn hần, sau đó quay sang nhìn Hàn Dương, bắt đầu kể lại chuyện xảy ra sáu năm trước.

–“Hàn Dương, thật xin lỗi, chuyện năm đó là do tôi sai, lúc đó tôi ghen tị với cô vì cô được hạnh phúc mà tôi thì lại bị kẻ kia lừa nên muốn đoạt lại Tử Kỳ, nhưng sau khi thấy không thành công lấy lại lòng của Tử Kỳ, tôi quyết định phá hủy hạnh phúc của cô, tôi xin lỗi, lúc đó tôi còn trẻ, không hiểu chuyện, dù sao chúng ta cũng từng là đồng học, cô có thể tha thứ cho tôi sao?”

Ánh mắt khẩn cầu nhìn về phía Hàn Dương –“Chuyện về bức hình kia, đó không phải Tử Kỳ hôn tôi, mà tôi cố ý thuê người chụp hình vào lúc tôi đột nhiên hôn Tử Kỳ nhằm ly gián tình cảm của hai người. Lúc đó tôi nói với Tử Kỳ là muốn quay lại, nhưng anh ấy không đồng ý, vì anh ấy nói anh ấy đã yêu cô, mọi chuyện không phải như tôi nói trước kia.”

Hàn Dương chấn động, hóa ra thật là do nàng không chịu tìm hiểu kỹ đã vội vàng phán xét Tử Kỳ là phản bội. Hàn Dương hít sâu một hơi, sau đó quay lại nhìn Tử Kỳ, ánh mắt ngấn nước mắt và tràn ngập áy náy.

Lý Tử Kỳ cũng nhìn chăm chú vào nàng, từ đầu đến cuối chưa từng rời đi quá, sau khi nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ xin lỗi của nàng, hắn xúc động ôm nàng vào lòng –“Đứa ngốc, đây không phải lỗi do em, em không cần phải áy náy” Hắn vừa nói vừa hôn lên mái tóc của nàng.

Hàn Dương cũng ôm lấy vòng eo của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại trước ngực của hắn. –“Em xin lỗi, em xin lỗi”

–“Không phải lỗi của em, xin lỗi làm gì nếu muốn trách...” Ánh mắt của hắn trở nên âm lệ nhìn thẳng về phía Thu Mai đang nơm nớp lo sợ –“Thì phải trách người đã gây nên tất cả”

Thu Mai nghe xong lời của hắn thì khựng hoảng, vội vàng chạy đến quỳ trước Lý Tử Kỳ khóc lóc van xin-“Không, Tử Kỳ, anh hãy niệm tình chúng ta từng là người yêu mà tha cho em lần này, nếu anh để em quay về bên người kia thì chắc chắn em sẽ chết, cầu xin anh hãy bỏ qua cho em lần này.”

–“Lúc cô làm cho chúng tôi chia lìa thì cô đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?” Hắn không chút thương tình nói, sau đó nhìn về phía Triệu Phong –“Phong, cậu hãy thu xếp tất cả đi, mình giao cô ta cho cậu xử lý”.

Triệu Phong cũng hiểu ý, đứng lên tiến đến nắm lấy tay Thu Mai kéo ra khỏi nhà ăn. Thu Mai bất chấp giãy dụa muốn thoát ra khỏi Triệu Phong miệng thì không ngừng hò hét –“Không, Tử Kỳ, hãy tha cho em một lần, em không muốn quay về nơi đó, không”

Hàn Dương nằm ở trong lòng của hắn, nhìn bóng dáng Thu Mai dần xa, trong lòng không khỏi có chút thương hại, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn –“Tử Kỳ, anh để cho Triệu Phong làm gì cô ấy?”

39. Chương 39

Tử Kỳ mỉm cười –“Em yên tâm, chỉ là hù dọa cô ta một chút sau đó thả cô ta đi thôi, anh đảm bảo cô ta sẽ không mất một miếng thịt nào hết”

Nghe được lời của hắn Hàn Dương yên tâm, nàng không muốn vì chuyện của mình mà có người gặp chuyện không hay. –“Em tin anh”

–“Chúng ta đến một nơi đi” – Nói xong, hắn đứng dậy nắm tay nàng đi ra.

Hàn Dương tò mò vừa đi vừa hỏi –“Đi đâu?”

–“Đến nơi em sẽ biết”

Hai người đi đến một công viên nhỏ, lúc này sắc trời cũng đã ngả về tây.

–“Em còn nhớ đây là nơi nào không?” – Lý Tử Kỳ hỏi.

Hàn Dương ngạc nhiên, không ngờ hắn vẫn còn nhớ nơi này, đây là nơi chứng kiến nụ hôn đầu tiên của bọn họ –“Nhớ” Nàng vui mừng kéo tay hắn đi về phía chiếc ghế đá hai người đã từng ngồi, sau đó ngồi xuống.

–“Đây chính là nơi chúng ta thổ lộ với nhau, sao em lại không nhớ được chứ.”

–“Ra là em vẫn nhớ, anh vẫn nghĩ sau khi em đi em sẽ quên hết mọi chuyện giữa hai chúng ta” –Ánh mắt của hắn có chút ưu thương khi nhớ lại quãng thời gian khó khăn kia-“Lúc đó anh không biết tại sao em rời đi đột ngột như vậy, trong suốt một tháng đầu tiên khi em rời đi, ngày nào anh cũng đứng trước cửa nhà em chờ bố em ra để hỏi cách liên lạc với em, nhưng bố em quả là một người cứng rắn, cho dù anh cầu xin cách nào đi chăng nữa bố em cũng không tiết lộ một câu. Lúc đó anh nghĩ anh điên mất, cũng rất hận em, hận em vô tình lãnh huyết rời bỏ anh, năm đó anh sa sút bỏ bê việc học, nhưng em biết đó, cho dù anh không học đi chăng nữa thì những bài thi kia vẫn không làm gì được anh, anh quả thật muốn cười mà cười không được. Rồi sau đó, anh nghĩ vì em mà sa đọa như vậy thì thật không xứng, vì thế anh quyết định quên em, muốn gạt bỏ cái tên Hàn Dương ra khỏi thế giới của anh, anh bắt đầu chăm chỉ học tập, cố gắng trong khoảng thời gian nhanh nhất đi làm, tiếp nhận công ty của ba anh.” Hắn dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Hàn Dương đã thấy nàng rơi lệ, vì thế nâng tay lên, giúp nàng lau đi –“Đứa ngốc, khóc gì chứ, không phải anh vẫn sống rất tốt đây sao, nếu có thời gian cảm thấy có lỗi với anh thì hãy giành thời gian đó yêu anh nhiều hơn đi.”

Hàn Dương cúi mặt, lau đi nước mắt-“Sau này em sẽ yêu anh thật nhiều, dù chuyện gì xảy ra em cũng sẽ tin tưởng anh” sau đó ôm lấy hắn –“Anh kể tiếp đi, em muốn nghe những gì anh đã trải qua.”

Hai người cứ thế ôm nhau kể cho nhau nghe những gì đã xảy ra trong cuộc sống của nhau.

Đột nhiên, Tử Kỳ xoay người ngồi đối diện với Hàn Dương, ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng –“Tiểu Dương, chúng ta đã lãng phí thời gian sáu năm, anh không muốn tiếp tục như vậy nữa, em có bằng lòng lấy anh không?”

Hàn Dương vừa cảm động vừa buồn cười, nào có ai cầu hôn như anh ấy –“Anh cầu hôn em mà không có nhẫn, không có hoa, không có một căn phòng tràn đầy âm nhạc lãng mạn sao? Em không đồng ý”

Lý Tử Kỳ không vì thế mà buồn, ngược lại còn rất vui –“Có nghĩa là chỉ cần có những thứ kia là em sẽ đồng ý lấy anh?”

Hàn Dương làm ra vẻ suy nghĩ một chút sau đó nói –“Vậy để khi nào có những thứ đó rồi em sẽ suy nghĩ xem có nên gả cho anh không”

-“Không cho em suy nghĩ, đến lúc đó anh chỉ nhận câu trả lời là “em đồng ý”” sau đó hắn ôm lấy nàng, cúi đầu trao cho nàng một nụ hôn bá đạo tuyên bố quyết tâm của hắn mà không mất đi ôn nhu.

40. Chương 40 : Kết Thúc

Ba tháng sau, một hôn lễ long trọng đã được cử hành, cô dâu chú rể nhận được lời chúc phúc của mọi người, cuối cùng sau nhiều năm xa cách họ đã đến được với nhau.

Một năm sau đó, một bé trai kháu khỉnh đã ra đời, Hàn Dương sau khi sinh một tháng được ra viện về nhà tính dưỡng. Ông Hàn Phong đến thăm con gái, thấy trên khuôn mặt nữ nhi của mình tràn đầy hạnh phúc cũng yên tâm.

-“Tiểu Dương, con thấy hạnh phúc chứ?”

Hàn Dương mỉm cười hạnh phúc nhìn ba của mình –“Con rất hạnh phúc, ba hãy yên tâm”

-“Vậy là ba yên tâm rồi, Tử Kỳ đâu, hôm nay là thứ bảy sao không thấy nó ở nhà?” Sau khi quan sát một vòng, không thấy con rể đâu, ông Hàn Phong lên tiếng hỏi.

-“Công ty có việc đột xuất, anh ấy phải đi giải quyết một chút.”

-“Ừm, nhìn lúc con sinh làm ba lại nhớ đến lúc mẹ con sinh con, thoáng cái mà đã gần ba mươi năm trôi qua, ba còn nhớ lúc đó ba cũng lo lắng đứng ngồi không yên bên ngoài phòng sinh, bây giờ lại nhìn đến con rể cũng lâm vào tình trạng như mình không khỏi cảm thấy hạnh phúc, nếu mẹ con có thể nhìn thấy cháu ngoại thì tốt biết mấy, đáng tiếc ông trời không thương” Trên khuôn mặt bắt đầu xuất hiện nhiều nếp nhăn của ông tràn ngập nỗi nhớ.

Hàn Dương tiến lên nắm lấy tay của ba-“Ba yên tâm, mẹ ở trên trời cũng sẽ hạnh phúc”

-“Đúng vậy, bà ấy sẽ phù hộ cho con, vợ chồng con đã quyết định đặt tên cho con chưa? Dù sao cũng đã một tháng tuổi rồi”

Nói đến vấn đề này Hàn Dương không khỏi buồn cười –“Chúng con đã bàn rất nhiều lần rồi, anh ấy cứ đòi đặt tên là Niệm Dương, tức là nhớ thương Tiểu Dương, nhưng con thấy chúng con ở bên nhau rồi, đâu còn cần phải nhớ như vậy, nhưng anh ấy khẳng định đặt tên như vậy, con cũng không còn ý kiến, đầu tuần sau anh ấy tính gọi luật sư đi làm giấy khai sinh cho Niệm Dương”

Ông Hàn Phong cười –“Cho dù hiện tại chúng con ở cạnh nhau nhưng vẫn nhớ nhau là điều tốt, con hãy trân trọng những khoảng thời gian bên nó.”

Hai cha con tâm sự với nhau đến gần tối thì ông Hàn Phong về.

Bây giờ tối, Lý Tử Kỳ trở về nhà, vừa vào tới cửa nhà đã la hét tìm bà xã.

-“Lão bà, em ở đâu?” sau đó nhanh tiến về phía phòng ngủ.

Vào trong phòng thấy lão bà đang ôm con ru ngủ, trong lòng hẳn cảm thấy tràn ngập hạnh phúc, đây đúng là cuộc sống hẳn mơ ước, ban ngày đi làm, tối về đoàn tụ cùng vợ con.

Tiến lên, ngồi vào bên cạnh Hàn Dương rồi ôm lấy nàng –“Lão bà, anh rất nhớ em” sau đó nâng cằm nàng lên, đặt một nụ hôn nồng cháy lên hai cánh môi đỏ tươi của nàng.

Hàn Dương sau khi sinh cũng không mập lên nhiều lắm, chỉ coi như đầy đà, điều này làm cho hẳn rất thích, lão bà sau khi sinh ôm rất thoải mái, làm cho hẳn yêu thích không muốn buông tay.

Hàn Dương để mặc hẳn hôn một lúc, sau đó mở miệng nói –“Đừng ồn, làm con thức giấc”

-“Niệm Dương của chúng ta hôm nay có ngoan không em?”

Nàng cười, thật không biết con nhà người ta thế nào, nhưng con của nàng cứ ăn lại ngủ, tỉnh dậy lại ăn, rất ít khi khóc, làm cho nhiều lần nàng nghĩ con của mình thật sự là heo.

-“Tiểu tử này có lúc nào không ngoan đâu, suốt ngày ăn rồi ngủ, khi tỉnh thì chỉ nhìn chăm chăm vào mọi thứ chứ không khóc không nháo” nàng dừng một chút sau đó trêu chọc hẳn –“Ba em nói lúc nhỏ em rất hay cười lại dễ thương, chứ không như tiểu tử này, cả ngày lầm lì, không cười cũng không chịu khóc, thật giống ông cụ non, không giống em chút nào,nó giống anh phải không?”

Lý Tử Kỳ vội vàng oa oa thanh minh –“Không có, lúc nhỏ anh rất bình thường, có khóc có cười, đâu giống tên tiểu tử này như em nói”

Hai vợ chồng bắt đầu tranh cãi bàn luận vấn đề tính tình của con giống ai, mãi đắm chìm trong thế giới của hai người mà không để ý cậu bé Niệm Dương nằm một bên đã mở hai con mắt to tròn nhìn ba mẹ của mình vun đắp tình cảm.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-thu-cua-dai-ca>